

Rejtő Jenő

A megkerült cirkáló

ELSŐ FEJEZET

- Pénzt vagy életet!

- Életet!

A revolveres merénylő ettől a választól úgy megijedt, hogy visszahőkölt. A számtalanszor elhangzott támadó felszólításra, amióta a világ világ, először hangzott el a fenti válasz. A rabló lövésre kész pisztolya megrezdült a kezében, és egyszerűen nem tudta, hogy mit tegyen. A megtámadott egyén két karját nyugodtan felemelte, mint akit nem érdekel, hogy mi lesz.

Ez volt lefolyását és befejezését tekintve minden idők legkülönösebb és legszomorúbb bűnügyi komédiája. Színhely: San Francisco, Oakland. Írta: az élet.

Személyek:

Egy ideges útonálló.

Egy rezignált áldozat.

(Katonaság, néptelenség.)

Idő: pénz.

- Barom! - ismétli a rabló. - Pénzt vagy életet! Nem hallotta?

- Mit ordít! Azt hiszi, süket vagyok? Miután szabadott választanom, hogy a pénzemet adjam-e vagy az életemet, én az életet ajánlottam.

Az útonálló helyzete kétségbeejtő volt.

- Ha komédiázik póruul jár! Háromig számolok!...

- Maga egy számtantanár, becsületszavamra!... Mondtam, hogy az életet megkaphatja. Én ingyenélő vagyok, hát az életre nincs rezsím. De honnan veszek másik ötven centet, ha ezt odaadom?

Most képzeljük el a rablót. Agyonlőjön valakit, tehát villamosszéket kockáztasson ötven centért, vagy szégyenszemre távozzék e rövid beszélgetés után?

- Utoljára figyelmeztetem, és azután... - kezdte újra komolyan.

- Ne adjon terminusokat! Maga rám bízta a választást, most tessék löni!... - és mert megszánta a pisztolyával tehetetlenül hadonászó támadót, szelíden folytatta: - Verje ki a fejéből, tisztelt martalóc úr, hogy én magának akár csak egyetlen vasat is adjak. Nincs rá eset, higgye el, drágám...

- Utoljára figyelmeztetem: ha hülyéskedik, úgy föbe lövöm, mint a pinty!

- All right! De siessen, mert nem érek rá itt ácsorogni!... - és artikulátlan rikácsolással röhögve bólogatott: - Maga egy nagy áldozat nálam, rabló úr! Egy alig züllött martalóc! Az ilyen ötven centért nem öl embert!... Két dolláron alul nem tesz ilyent. Az öreg Wagner nagy emberismerő, well, my best gangster!...

Ebben a pillanatban, váratlanul, néhány lépésnyire tőlük, feltűnt két arra sétáló katona.

Ezek elfogják!

Az útonálló rémülten zsebre vágta a pisztolyát. Az áldozat gépszerű alkalmazkodással leeresztette magasba emelt karjait, a katonák felé fordult és...

És nem szólt semmit!

Ráadásul felettük most zizegés hallatszott! Két biciklis járőr kerekedik, beszélgetve a rakparton, és az áldozat nem mozdul. A katonák és a járőrök eltávolodtak. A rabló villámgyorsan újra előrántotta a pisztolyát, és rákiáltott az áldozatra:

- Egy moccanást sem, mert...

A másik rémülten körülnézett, és szinte sírva, de azért igen erélyesen rászólt:

- Ne ordítson, maga ló! Idecsődíti nekem a csendőröket!... Ilyen ideges rablót még életemben nem láttam! Képes és a legnagyobb kellemetlenségeket csinálja nekem!

A rabló megrémült.

Te jó Isten! Mi ez?!

Az áldozat jobban fél a csendőrségtől, mint a fegyveres útonállótól. Ki lehet ez az ember? Miféle szörnyű, régóta keresett bűnöző?

- Fel a kezekkel!

Az áldozat dühösen emelte a magasba karjait.

- Mondja, maga tornaórát rendez itt?!... Becsületszavamra, ilyet még nem láttam! Ez a mániája a kezekkel. És harmadszor: ne hadonásson állandóan a pisztollyal, mert elsül, és visszajönnek a rendőrök... Ilyen ideges rablót még életemben nem láttam! - siránkozta türelmetlenül, és közben akkorát csuklott, hogy szakadt keménykalapja az orráig süppedt.

- Mondja maga bolond?

- Lehet, de ez most nem fontos... Ide hallgasson, rablovics úr - kezdte békülékenyen a megtámadott -, adjon nekem egy dollárt, és futni hagyom. Na?... mit vitatkozzunk itt soká. Nem igaz?

- Futni hagy? - álmélkodott az útonálló. - Örüljön, ha nem bántom és elmegyek.

- Ez is egy álláspont, de nem az enyém. Hupplá!... Ne remegj, pajtás, csak csuklottam! Az én álláspontom más. Ha elmegy, akkor majd én előveszem a késemet, és szanzsén a nyakszirtjébe hajítom hátulról. - És rekedt, joviális kacagással felrikácsolt: - Well, my dear gyilkos! Zsebkésvetésben az öreg Wagner olimpikon lehetne... És rekordidő alatt úgy a bicskám, mint az egy dollár tarifát kiveszem magából! Látja, ez egy jó álláspont. Na?... választhat: pénzt vagy életet?!

Az útonálló végképp elvesztette a talajt maga alól. Lelője ezt a szörnyeteget ötven centért? Vagy megkockáztassa, hogy kést vágjanak belé távozáskor? Mert hogy ő, revolverrel a kezében, egy dollárt fizessen az áldozatnak az világröhej volna.

Az áldozat kissé imbolyogva, de nyugodtan várt. Megdöbbenően toprongyos volt. Ruházatát egy jobb madárijesztő sem vállalta volna. Inget egyáltalán nem viselt, viszont mindenféle ócska rongyot kötött a nyakára, mintegy jelezve a fehérnemű szükséges voltát. Feltűnő ismertetőjele lehetett volna valami körözüvényben, hogy egy alig elszáradt gardénia díszlett a gomblyukában.

A hervadt virág hervadhatatlan gyermeki optimizmusának jelképe volt. Szimbóluma annak a könnyed, buzgó kedélynek, naiv életfilozófiának és szüntelen mámoros derűnek, mellyel Wagner úr a nap minden percében széttárta lelkivilágát a legcsekélyebb, legegyszerűbb örömök előtt is.

Ráncos, bibircókos, fogatlan és széles szájú vén arcán, állcsontja mentén ritkás, de hosszú szőrű matrózszakáll vonult félkörben. Első látásra inkább zsinórral felkötött műszőrzetnek hihetette volna az ember.

És amint a holdfény reá tűzött, ez a szakáll végképp elrettentően hatott az amúgy is döbbsent rablóra.

Ijedten felkiáltott!

Ugyanis a rendkívüli szőrzetnek csillogó, búzakék színe volt!

Aki nem tudta, hogy Wagner úr, egy csodálatosan nagy pofon következtében, belezuhant a rakparton előkészített hajófestő zománcába, az így, a holdfényben, kísértetnek hihetette.

- Na mi lesz? - sürgette a rablót az áldozat. - Itt akar megöregedni? Adjon egy dollárt, és menjen a fenébe!.. Ilyen egy hülye sztrovacsek.

Hogy a sztrovacsek kifejezés mit jelentett Wagner úrnál, azt senki sem tudta. Állandó, csontig ható részegsége még őt is erősen akadályozta abban, hogy akár csak saját szavait is helyesen értelmezze.

- No de értse meg - kiáltotta dühös kétségbeeséssel az útonálló -, nincs pénzem, és nem akarom lelőni. Sajnálom magát!

- Mi közöm ahhoz nekem?!... Maga ne legyen jó az én egy dolláromért! Tessék csak lőni!

- Nem teszem! És figyelmeztetem, hogy ha odamegyek...

- Akkor megrúgom, és jön a bicska. Az én konyhakésszerű, hatalmas zsebkésem. Ha viszont a helyén marad, akkor megint csak ott tartunk, hogy tessék lelőni!... Szép kis hecc! Na, tudja mit: Ide hallgasson! Ha nincs pénze, fizessen természetben. Elfogadom a revolvért. Majd csak adnak egy kis pálinkát érte a Három Piros Dugóhúzó dajningrumban! Na, benne van?

...Minek folytassam? Rövid, elkeseredett vita után Wagner úr megkapta a revolvért. Sem a hátba szúrást, sem a villamosszék nem kockáztatja az ember ötven centért. A rabló pályája kezdetén volt, mindössze tizenkilenc éves, mellesleg ez is mentse tehetetlenségét.

- Na jöjjön, kis sztrovacsek! - vigasztalta a rablót humánus áldozata. - Maga is kaphat egy korty pálinkát... Hoppla! Legalább a muníciót elihatja a revolveréből... Ni, milyen szép nadrágrögztő! - kiáltotta, ahogy elindultak, és egy hosszú spárgát pillantott meg lefüggni a feje fölötti vastraverzről. - Ezt leszedem innén, de a mindenségit... odacsomózták... - és kedvesen a fiatalemberhez fordult: - Nincs magánál egy bicska véletlenül?

- Mi?! - kérdezte a rabló, és halálosan elsápadt. - De hiszen... Maga fenyegetett... Magának van kése!

- Ne gyerekeskedjék! Soha életemben nem volt késem... Hopplá... no, várjon! De revolverem most már, hála Istennek, van, hát csak nyughassék, kedves sztrovacsek...

És a dühös útonálló orra elé tartotta saját fegyverét.

MÁSODIK FEJEZET

E különleges rablótámadás mellékesen a megkerült cirkáló világgraszoló kalandját is elindította hírhedt útjára. Az áldozat és az útonálló ugyanis végleges békeállapotban tovább ballagtak, illetve az öreg tovább tántorgott. Így kialakult közöttük a végzetes eseményeket elindító beszélgetés:

- Maga biztosan külföldi, mert engem nem ismer... Engem valamennyi rabló olyan jól ismer, hogy már öt lépésről nem köszön egy sem. Honnan jött?... - Ásítani akart, de csak csuklott. - Mesélhetne valamit a nagyvilágról. My parole d'honneur, az ilyesmi érdekel!

- Alexandriából érkeztem a Nil Marsallal... Ott is csak arról beszél most mindenki, amiről Oaklandban - felelte az ifjú rabló. Kíváncsiak, hogy mi történhetett a híres André de Rémieux-vel?

- Ezt én megmondhattam volna! Együtt voltunk bezárva Surabayában... Jópofa volt! Tavaly leszúrták egy kocsmai verekedésnél a madridi Bivalyfő grand cafében.

- Hm... Alig hinném. Egy eltűnt óceánjáróról van ugyanis szó, aminek André de Rémieux a neve. Egy turistatársaságot vitt magával csupa előkelő urat...

- És ellopta valami disznó? - vágott közbe legyintve Wagner úr. - A tengeren vigyázni kell... Azt én jól ismerem...

Erről eszébe jutott egy operából valami kártyainduló, és harsányan énekelt. Az operák és a hazardjátékok állandó zűrzavarában élt, az optimista részegek különös mámorában. Az ifjú rabló csak most vette észre, hogy különleges szakállú patrónusa az önkívületig részeg. Közben gépiesen beszél, hogy ezt leplezze, de a szűk sikátorok között olykor egyik úttesttől a másikig dülöngött de jobb zsebében a revolvert egy pillanatra sem engedte el, és így az ifjú útonálló mégsem merte a galambősz illetve égszínkép szakállú rablót megtámadni.

És hol az a kocsmá, amit az öreg említett? Megfoghatatlan volt a fiatalember előtt útjuk célja. Hiszen lassanként a kikötő környéki dombok között, Frisco kínai és egyéb bennszülött nációnak vályogviskóin túl bukdácsolt előtte a gargarizálva daloló, furcsa öreg. Lehetséges, hogy már nem is tudja, hová készült?

Ez az egyén nem ismerte Wagner urat, ha azt hitte, hogy a Kékszakállú (bármilyen állapotban is) nem talál meg egy kocsmát, ahova készült.

- Nem tévedett el? - kérdezte az ifjú rabló.

- Ugyan! - röhögött Wagner úr. - Maga csecsemő! A Három Piros Dugóhúzóhoz még részegen is odatalálnék, pedig úgy élek, két óra óta alig ittam valamit... Látja ott azt a hat fénypontot? Nem... Azt az öt fénypontot?

- Ott messze?... Mindössze egy kis fényt látok arrafelé!...

- A maga korában én is annyit láttam. Nem kunszt... Hát ott van a mi kocsmánk... Minden valamirevaló hotvolé odajár.

- Mondja... - kérdezte most az ifjú rabló, és itt kezdődött az egész örületes bonyodalom. - Ismer maga valami kikötői hírességet, bizonyos Pizskos Fredet?... A Kapitányt?

- Mi?!.. - horkant fel az öreg. - És maga mer kikötőben, tisztességes martalócok között lopni?!
- Én is hallottam már említeni. De azt hittem, hogy maga többet tud. Sürgősen keresik valamiért ezt a Kapitányt.

- Mindig keresik! - legyintett Wagner úr. - De azt nem fogják el! Az én barátom!... My old Pizskos Fred, öreg sztrovacsek, a Kapitány! - Egy elragadtatott karmozdulattól keresztülesett valamelyik kisebb dombon, és ülve maradt, hogy megpihenjen. Úgy folytatta lihegve: - Annak bliktri a világ minden rendőrsége...

- Alig hiszem, hogy büntényről van szó. Nem említették, hogy betört volna, vagy pénzt lopott.

- Én pedig nem hiszem, hogy az öreg valahol betört és hozzátett a pénzhez. Nem természete.

Valahogy talpra szédelgett, és továbbmentek.

- Márpedig nincs büntény a dologban. Rádión is leadták, hogy jelentkezék bármelyik külföldi angol követnél. Biztosítják, hogy szabadon eltávozhat.

- A követ?...

- Miért a követ?

- Na hallja! Az öreg Fred úgyis távozik, ha akar, annak nem kell garancia.

- Csak azért kérdezem, mert aki tudja, hogy merre jár a Kapitány, és bejelenti, az száz font jutalomban részesül.

- Mi... - Egy pillanatig megállt, de csak úgy sikerült, hogy két karjának sebes mozgásával sarkára tántorodó testét nagy nehezen talpra svungolta. - Mit mesél? Maga, úgy látszik, részeg!... Hopplá! Ne törődjön azzal, ha csuklom!... Azt állítja, hogy ezért a gyerekségért tíz fontot fizetnek valahol?! Egy összegben?!

És nagyon izgatott lett, mert még sohasem volt ennyi pénze.

- Száz fontot mondtam! Hiszen még San Franciscóban is bemondta a rádió.

- Ne mondjon ennyit, drága martalóc! - rimánkodott remegve, és izgalmában egymás után hármat csuklott, ettől leesett a kalapja, viszont amikor érte nyúlt, keresztülesett rajta, majd felálltában lerántotta a fiatalembert is. Csak sokára és nagy nehezen értette meg világosan az elmondottakat, amikor is teli tüdővel egy nagyot üvöltött: - Hurrá! Szóval húsz fontot kap az illető!.. Ne mondja azt, hogy százat! Maga rosszul hallotta! Annyi font csak számtanpéldában létezik! De húsz, az van, vagy huszonnégy is lehet! Annyit már láttam!... Isten! Végre egyszer leihatam magam! Hurrá! - és felhajította a kalapját, azután csodálkozva, idegesen támolgott mindenfelé, de nem látta sehol az ócska holmit. - Na, most jól nézek ki! Fennmaradt a kalapom! Nem baj!... Itt van, fogja... a revolvere!... Már nem kell! Van hitel, annyi, mint a madár. És ez a hitel sokáig nem fog elrepülni...

És odaadta, a kihalt éjszakában; a töltött pisztolyt az imént kifosztott rablónak, és megveregette a vállát.

- Hallott valamit a Kapitányról? - kérdezte a suhanc, miután rövid habozás után mégsem lőtte le Wagner urat a visszakapott revolverrel.

- De mennyire! Délben beszéltem vele!

- Hol van?

- Azt nem tudom.

- Hát hol beszélt vele?!

- A lakásomon.

- Hát akkor csak tudja, hogy hol van?

- Ilyen későn este? Kizárt dolog. Elég szép tőlem, hogy odatalálok... És jelentem... No, itt a kocsmá! Gyerünk befelé!

És berúgta a viskó ajtaját. Sűrű füst, lárma és harmonikázás fullasztó, bántó hang- és szagegyvelege hömpölyödött feléjük. De mielőtt beléphettek volna, még a küszöbről, Wagner úr hirtelen visszatántorodott, bevágta az ajtót, azután ijedten megragadta a fiú karját:

- Jöjjön! Fussunk!

És hasra esett.

A fiú nem értette, hogy miről van szó. Ha érti, úgy bizonyára futni kezd, mint a kényes ügy részese.

Ugyanis Fülíg Jimmy állt az ajtóban, amikor Wagner úr benyitott! A visszavonulás tehát elkésett intézkedés volt, mert az ajtó máris kivágódott ismét, és Fülíg Jimmy ugrott egyet...

A rabló, ha nem is tudta, miről van szó, ösztönszerűen a revolveréhez nyúlt. Mozdulatával egyidejűleg egy pofont is kapott, és röptében csak azt érezte, hogy kiszakítják pisztolyát a kezéből. Azután lehanyatlott és elájult. Ugyanis a számára kiosztott pofon monszuni süvöltése, villámszerű csattanása és mindent elsőprő, megsemmisítő hatása egyike volt azon pofonoknak, amelyek Fülíg Jimmyt közrettegett sztárrá avatták földünk jelentősebb alvilági köreiben.

HARMADIK FEJEZET

Miért ijedt meg Wagner úr Fülíg Jimmytől? Mert az alvilág beavatottjai, akik közé a pofonsztár is tartozott, jól tudják, hogy Piszkos Fred, amikor éppen Friscóban tartózkodik, Wagner úrnál húzza meg magát.

És mi baja volt a pofonok koronázatlan fejedelmének a Kapitánnyal?

Ez az éles ellentét szintén közbeszéd tárgya volt a kikötőben. Néhány nevezetes alvilági vállalkozás közben úgy adódott, hogy Fülíg Jimmy már szépen kikaparta a tűzből a gesztenyét, amikor egyszer csak megjelent a Kapitány, és anélkül hogy körmeit a parázshoz értetné, magához kaparintotta Fülíg Jimmy fáradságának kétes de jól megérdemelt gyümölcseit. Általában úgy, hogy Fülíg Jimmy végül még valami slamasztikába is keveredett. Azt is beszélték, hogy egy homályos, régtől datálódó lovagias ügy van közöttük. Fülíg Jimmy állítólag egy ládában fogva tartotta huszonnégy óráig a Kapitányt, más alkalommal, a kapitány, életének egy fontos szereplése helyett, a karanténba juttatta Fülíg Jimmyt. Így mérgesedett az ügy lassanként odáig, hogy most már Fülíg Jimmy, ahol csak megfordult, a Kapitány után érdeklődött, mert szerinte sürgős leszűrnivalójuk van egymással. Oaklandban tehát először is Wagner urat kereste, hogy a Kékszakállú nyomán megtalálja ellenfelét.

Fülíg Jimmy ugyanis már két napja tudta egy csempész ismerősétől, hogy Piszkos Fred Friscóban van. Viszont azt is tudnia kellett, hogy aki a Kapitány nyomára vezet az angol követséget, az száz fontot kap.

Önként vetődhet fel a kérdés az olvasóban, hogy miért nem jelentkezett Fülíg Jimmy ezen száz font jutalomért az angol követségen, hiszen tudta biztosan a nyomra vezető utat, Wagner úr lakását. Nem ismerte ugyan a Kékszakállú állandó tartózkodási helyének közelebbi címét, de nyomravezető a fontos cím tudta nélkül is lehetett volna. Beköpcsnek nem számítana, mert a Kapitányt épp hogy „üzletileg” körözik szabad eltávozásának biztosításával. De végül úgysem lett volna nyomravezető, mert ezzel a nyommal a követség nem ért volna semmit. Ugyanis Wagner úr friscói lakását összesen ha négy ember ismeri ezen a világon, és Fülíg Jimmy, ezt talán mondanom sem kell, nem tartozott a négy ember közé.

Azután az alvilág kiváltságos tagjai semmiféle jutalomért nem szeretnek hivatalos helyen megjelenni. Tapasztalt egyének babonája, hogy a hivatalokban való császkalás ritkán vezet jóra.

Fülíg Jimmy többféle szomorú tapasztalattal is bírt a rév- és más kapitányságokon. A pénz nagy dolog, és nem okos, ha valaki túlságosan firtatja az eredetét, de ennek is van határa. A fregattfőhadnagy, mint hírhedt csempész, nemigen félt a határok átlépésétől, de hivatali helyiségek küszöbe mégis ama határ volt számára, melyet önszántából ritkán lépett át. Ezért nem jelentkezett régi értesülésével mint nyomravezető az angol követségen, és ezért kiáltotta Wagner úr, hogy „fussunk!”, mielőtt hasra esett. És ugyancsak ezért nem csodálkozott, amikor egy csavarszorítóra emlékeztető markolás tapadt a nyakára, és úgy talpra segítette, hogy moccanni sem bírt.

- No nézd csak! - hebegte torzult, de udvarias arckifejezéssel. - Az én kedves sztrovacsek barátom!... Köszönöm, hogy felsegítettél, és most porolj le. - Mivel nem kapott választ, és a csavarszorító sem lazult, még nyájasabb mosollyal rikoltotta: - Nincs nálad egy szivar véletlenül? Ki tudja, mióta nem dohányoztam!...

Fülig Jimmy különlegesen festői, általánosan ismert fregattfőhadnagyi egyenruhájában volt (A rangot és az egyenruhát ő maga kreálta.)

Az egyenruha így festett: elsősorban két pompás és fényes bőr lábszárvédő, fején az Államok önkéntes mentőinek ellenzős, fehér sapkája, és egy aranygombos flanelkabát! (Aki nem tudta, hogy az öltözék fregattfőhadnagyi uniformis, az megesküdtött volna, hogy házikabátot lát.) No és a főúri, elsőrangúan dekoratív, nyeles monokli. Ilyen néven viselte ama kerékpárattételről függő, orvosi nagyítót, amit különösen a szívérványhártya megvizsgálására használnak. Fülig Jimmy a műszert valamelyik szeméhez emelte időnként, amikor úgy vélte, hogy reprezentálnia kell.

- Pizskos zsebmetsző! - kiáltotta foglyának köszönés helyett. - Engem ne próbálj becsapni, mert szilánkokra pofozlak.

- Te mindig ezekkel a szilánkokkal jössz - idegeskedett Wagner úr. - Miért kérdezed ötödször, hogy hol az a Pizskos Fred? Hát én őrzője vagyok annak a sztrovacseknek?!

- Ugye tudod, miről van szó?! Mert nem is kérdeztelek meg! Ne félj, nem ölöm meg azt a disznót! Én csak megfizetek neki a karanténért, aki mindene van!

- Hát jó! Várj itt, mindjárt küldöm! - és máris indult volna, ha kilengéséből nem rángatja vissza a vasmarok. - Na!... Te mindig rángatsz!

- Most ide figyelj! Én kitöltöm rajtad az elszámolást, ha nem vezetsz azonnal a rejtekhelyedre! Tudom, hogy a friscói vasúti híd felé van.

- Köszönöm, sztrovacsek! Onnan már hazatalálok!... Egy órája töröm a fejemet... Te, ne rángass!

Gurgulázásba fulladt a hangja, mert Fülig Jimmy kegyetlenül megrázta. Közben az ifjú rabló magához tért, de nem mozdult, mert azt hitte, hogy Fülig Jimmynél egy hatalmas vasdorong van, amivel az arcába ütött. (A fiatalember másnap elhajózott Indokínába, új életet kezdett, és a tisztesség útjára tért. Sok az egy embernek, Wagner úrral és Fülig Jimmyvel találkozni egyazon éjszakán.)

A fregattfőhadnagy fogcsikorgatva tűnődött, hogy mit kezdjen Wagner úrral. Ez közben elaludt, a szorongató marok támaszára függeszkedő testsúllyal. Amikor újra megrázták, nagyot horkant és felriadt:

- Szent Isten! Hány óra van?! - kiáltotta, mintha valaha is dolga lett volna az életben, mintha valaha is elkészített volna valahonnan.

- Ide figyelj! Én téged száz fonthoz juttatlak, ha elvezetsz a Kapitányhoz.

- Könyörgöm, higgyétek el... Nincs annyi pénz, fiam, amit itten mondsz... Az csak tíz font! De különben sincs nálam my old great man of the Pizskos! Higgyél nekem, te sztrovacsek! Hát szoktam én hazudni?

- Csakis!

- Biztos, hogy úgy van, ahogy mondod... De most miért hazudnék, ha olyan kedvesen fogod a nyakamat... Egy barát? Akivel már fegyházban is voltunk együtt! Két bennlakó!

Fülig Jimmy gondolt egyet. Hülyeség volt ráijeszteni az agyafürt vén martalócra. Ettől ugyan nem csal ki semmit. De majd követi titokban, követi messziről. Elengedte hát a nyakát, és nagyot lódított rajta.

- Ha most nincs itt, majd elkapom máskor! De akkor nem lesz pardon!

Wagner úr gálánsan meghajolt kissé, megigazította virágját, és imbolyogva elindult a sötétben. Egyszerre csak örömmel felkiáltott, mert rálépett a kalapjára.

- No, ez nagy késéssel esett vissza! - énekelte magában, és feltette öreg holmiját. Azután dúdolva, tíz lépés után átlagban három-négy métert csúszva, dombokon át, síkátorokon keresztül, bolyongott hazafelé, és úgy látszott, sejtelve sincs, hogy Fülíg Jimmy követi, mint az árnyék.

Így érte el a kikötő túlsó oldalán, a száraz dokkon túl, az Oaklandból San Franciscóba vezető utat. Innen üres telkeken át, bukdácsolva a töltésig jutott. A vasútvonal mentén óvatosan letért, az éjszakai sötétségben, biztonságosabb mezőre.

No most!

A botorkáló alak később, a mezőn keresztül ismét a töltéshez szédelgett egy fordulónál. A kitérő vágányok körül járt. Egy vasúti kút és néhány bódé látszott mindössze, továbbá sok üres teherkocsi vesztegelt a környéken.

Mi az ördög!

Az öreg felkúszott a töltésre. Egy távolabbi, vakvágányra tolt vagon ajtajáról felemelte a reteszt, félrehúzta a tolóajtót és besurrant...

Megvan!

Fülíg Jimmy futott! Amikor Wagner úr nyomába ért a teherkocsihoz, óvatosan közeledett... Jó lesz vigyázni... Elővette a zseblámpáját, és körülnézett...

Tehát ebben a rozsdás, kiselejtezett vagonban laknak, ketten a Kapitánnyal. No, csak gyerünk! Most leszámol... Gyorsan félrehúzta az ajtót, és beugrott... A kézilámpája máris körülvillant, mert Pizskos Frednek gyorsan jár a kése...

Mi ez?!

A vagon belseje üres!

Odaugrott a szemközti tolóajtóhoz... A fene! Ez a Wagner egyszerűen kiugrott a kocsi túlsó oldalán, és kívülről elretesztelték!

Hopp! Villámgyorsan megfordult...

Késő! Éles csikorgás hallatszik mögötte, amerről jött...

És becsapódott a vagonajtó! Jól hallatszott, amint ráhullik a retesz.

Fogoly!

- Halló, sztrovacsek barátom!... Minden vagonnak két ajtaja van - rikácsolta kívülről Wagner úr. - Majd sokat kell dörömbölni, ha elunod magad, mert ennek a fülkének mostanában késése van. Öt éve nem indult...

És távolodó, lelkes dalolás hallatszott egy Aida nevű kardalasnőről, aki először becsapta a zöld alsót, azután kijátszotta a vörös felsőt...

NEGYEDIK FEJEZET

Fülig Jimmy a legnagyobb bajban volt.

Itt szépen éhen halhat, ha nem dörömböl. Viszont Friscóban ma az a helyzet, hogy neki nem ajánlatos ilyen dörömbölésképp feltűnősködéssel magára terelni a figyelmet. Sajnos, egy kétár-bócos schooneren távoztak innen legutóbb a Holdvilág Charleyval, és elfelejtették visszahozni a tulajdonosnak, aki bizonyára a rendőrségen is kerestette.

Mit ér a srófhúzó a belső zsebében, a kiváló, kicsi, de pompás acélfűró felső zsebében, a harapófogó meg a reszelő a hátsózsebében? Hidegvágással itt nem tud kitörést elkövetni, tudta jól. Régi ismerője volt a vagonoknak.

Az ajtó hasadáka mentén tán elreszelhetné a keresztvasat, de ez nagyobb zajjal járna, mintha dörömböl. Így üldögél vagy egy óráig dühösen, tépelődve, tanácstalanul. A retesz körül látta, hogy dereng már...

Most egyforma léptek csoszsanása hallatszott a vagon körül.

Hallgatódzott. Tán valami magános személy jön erre, és elég tapasztalatlan lesz esetleg, hogy egymaga ajtót nyisson?

Megkísérli az ügyet! Végre is nem fog itt éhen halni! Kopogott...

- Szabad! - mondta kint az illető.

Fene a tréfás kedvit!

- Nyissa ki! - kiáltott Fülig Jimmy -, lekéstem a friscói vonatot, itt aludtam, és rám csukták az ajtót, dokkmunkás vagyok!

Az illető erre minden további nélkül kinyitotta az ajtót.

Fülig Jimmy ugyancsak minden további nélkül hátralépett, és tátott szájjal lehuppant egy üres ládára. Nagy ég!...

A nyitott ajtóban egy hosszú, hegyes kecskeszakállas egyén állt, és valószínűtlenül hatalmas, karvalyszerű körmeivel még hegyesebb formájúra sodorta ezt az amúgy is tekintélyes szakállt. Itt nem lehetett kétség!

A Kapitány állt ott! Piszkos Fred volt a megmentő!

És Fülig Jimmy megpecsételtnek látta a sorsát. Ha ez az ember megmentette, úgy elveszett ember! Nem vitás...

- Hallom, hogy kerestél, fiam... Biztos valami dolgod van velem - mondta nyájasan.

A mindent!... Milyen egyszerű volt kutatni utána, hogy belevágja a kést. És mi az, hogy most mégis ilyen bizonytalanul ül a cserzett bőrű, ezer ráncú öreggel szemben. Miféle varázserejük van még inkább mágikus tekintélyük van az apró, ravasz csillogású szemeknek, hogy ez az elsőrangú bicskás, herculeserejű, veszett verekedő most ilyen bizonytalan? Egy kicsit mosolyogni kezd, majd dadog, végül lepöcköl valamit zavarában két ujjal pedánsan a kabátjáról. De azután mégiscsak összeszedi magát, ha már minden kocszában égre-földre esküdött, hogy ne lássa Pepita Oféliát, (állítólag) hú aráját, ha nem intézi el a Kapitányt.

- Itten arról van szó - lovalta önmagát goromba hangjával -, hogy magával dolgom van!

- Úgy?!... Miről lenne szó? - kérdezte, és hirtelen eléje lépett.

Valami kis karcolás, mintha tüske érné az ingén keresztül, megcsiklandozta a fregattfőhadnagyot a gyomra táján.

- Vigyázz, Jimmy!... - intette szinte szelíd sùgással a Kapitány. - Sötét van, és még belegyalogolsz a késembe.

... Hogy szedte elő a kést, mikor nyitotta ki és miképp feszítette a hasának olyan szakértelemmel, hogy érintette is, és mégsem szaladt bele? Ez régi és megfejthetetlen bűvészmutatványa volt. Egy biztos: lehet valaki százszor Fűlig Jimmy, ha egyszer Pizskos Fred késhegye a gyomrát érinti, akkor jobb, ha felveszi az utolsó kenetet, mielőtt a kisujját is megmozdítja.

- Mit bicskázik?... Bántotta magát valaki? - kérdezte sokkal gorombábban, de egyetlen moccanás nélkül Fűlig Jimmy.

- Csak mer hallottam, hogy kerestél valami miatt, és érdekelné az ügy mibenléte.

- Mi?... No és, ha kerestem? Üzent magának Hawaiiiból a Víg Kiloccsantó tulajdonosa, hogy otthagya a dohányzacskóját tavaly...

- Tudok róla. Hát kedves, hogy ezért már egy éve keresöl engem, hol a szingapúri Katakomba Kaszinóba, ahogy mondták, hol meg a rotterdami Sajtfejű Mángorlóba, mert erről is értesültem... Érdekes egy dohányzacskó miatt?

Fűlig Jimmy szinte szétrobbant dühében, de mit csinálhat, ahogy itt áll az öreg késhegyére tűzve, és tudja a késről, milyen biztosan fekszik a Kapitány kezében, egész lazán, haránt a tenyéren, és nyújtott hüvelykujja mentén végigsimul a döfésre kész penge. És milyen egyszerűen, könnyedén, villanásnyi idő alatt tud behatolni valakibe, hogy aztán Pizskos Fred megtörölje egy fá törzsén, zsebre dugja, és egykedvű, csámpás lépteivel elbandukoljon a helyszínről.

Tehát pukkadtt a fregattfőhadnagy, de közben olyan egyszerű testtartással, olyan mozdulatlanul állt ott, szinte jámboran, mint aki csakugyan dohányzacskója miatt kereste az egész világon e kevésbé tiszteletre méltó, de igen tekintélyes ősz szakállú egyént.

- Meg azt is mondtad, hogy valami elszámolásod van velem állítólag - érdeklődött szelíden a Kapitány. - Nem tudom, igaz legyen-e?

- Hát... maga mondta annyiszor, hogy négy dollárjával tartozom régről.

- No, azt megadhatod, nem bánom.

- Most nincs nálam... akkor volt, amikor kerestem és...

Az öreg otthagya, valamivel távolabb leült egy fatönkre, és zsebre tette a kését.

- Hát nézd, Fűlig Jimmy! - szòlt elgondolkodva, de igen határozottan, rövid csend után. - Ez mind szép, amiket meséltél, de jegyezd meg magadnak, hogy aki engem nagyon keres, azzal előfordulhat, hogy megtalál véletlenül. - Nyugodtan beszélt, mert Fűlig Jimmy tudhatta, hogy amilyen ellenőrizhetetlenül gyors mozdulattal eltűnt a kés, ugyanúgy előkerülhet megint. - Te tudod jól, hogy mindig a gyengém voltál... Csak sétálgass, fiam, fel és alá, dugd zsebre a kezéd nyugodtan, volt nálad egy revolver meg egy kés, azokat kiloptam az imént. A fogaidat ne csikorgasd, mert mind kihullik, mire velem egyidős leszel, pedig ilyen korban sem árt, ha az embernek foga van.

- Majd még ezért egyszer...

- Csak te ne fenyegezzél engem, mert már többször is megijedtem, amikor mérges voltál, és nyugtalanul háltam.

Valamin gondolkozott, és recés ínyéből kiálló két-három barna fogát piszkálgatta hüvelyk-ujjának hosszú körmével, azután elkezdte komótosan a pipáját tömni és rágyújtott.

„Valamit főz ez már megint!” - gondolta közben Fülíg Jimmy. - Nem azért jött ez ide, őt kiszabadítani, mert aggódott miatta. Ettől ugyan meggebedhet a saját édestestvére is nyugodtan, amilyen kutya. Most meg úgy füstöl, mint amikor azon járta az agyát, hogy hogyan kavarjon össze valamit, amin aztán teremtetett emberfia nem ismeri ki magát rajta kívül.

„Mert ez mindig kavarja!” - gondolta a fregattfőhadnagy. De hentesekre maradjon holta után a kése, ha egyszer nem szalad bele ebbe a sátánba.

- Akar még tőlem valamit? - kérdezte dühösen.

- Szeretném elintézni veled a számadást úgy, hogy békében hagyjál ezentúl.

- Csúfolódik?! Mostan teheti, de jegyezze meg, hogy a legravaszabb róka is terítékre kerülhet egyszer.

- Nohát, ezt szívesen elkerülném - bólintott rá komolyan a Kapitány. - Szeretnék veled egy üzletet csinálni úgy, hogy neked is legyen ötven fontod, és nekem is.

- Ez megint micsoda?

- Megmondom. Engem valamilyen ügyben keresnek az angol követségről. Ez a keresés nem jár következményekkel. Talán az elsüllyedt Winnifred gőzös végett érdeklődnének, mert arra jártam egy háromárboccsal, és kimentettem sok utast.

- Emlékszem. Derék dolog volt. Csak aztán mindenki csodálta, hogy a viharból megmentett utasoknak a gyűrűjük meg a zsebórájuk is odaveszett.

- Igen! - bólintott komoly visszaemlékezéssel a Kapitány. - Nagy vihar volt... De most elsősorban arról van szó, hogy nekem valószínűleg valamiféle jutalom jár, ha jelentkezem az angol követségen, és a nyomravezetőnek, aki rám akadt, annak külön száz font. Most én a magam jutalmán felül szeretnék ebből a száz fontból ötvenet kapni. Tehát vigyél fel engem a követségre, így hozzájutottál ötven fonthoz, azonfelül én is jó üzletet csináltam miután nem kell félnem, hogy egyszer még megölsz. Mert remélem, hogy így szent a béke közöttünk.

„Kavarja ez, vagy nem kavarja?” Megint nagyon valószínűen hangzik, amit mond, tehát biztos, hogy hazudik. De mit akar most itt vele kavarni? Lehet, hogy csakugyan nyugtot akar az öreg, és ötven font keresetet? Baja nem lehet, ha rááll. Nem nagyon firtatják ott a nevet, és neki van a belső zsebében egy szinte kifogástalan okirat Olsen Jeff svéd matróz nevére. Majd elmegy mint Olsen Jeff az öreggel, és jól nyitva tartja a szemét.

- Szerintem - mondta azért óvatosan, rövid gondolkodás után - emögött valami disznóság van megint, ellenem.

- Ha annyira bizalmatlankodsz, hát mással csinálom. Úgy látom, hogy félsz.

Fülíg Jimmynek számtalan erénye volt, de a hiúságára időnként más jó tulajdonságait könnyedén elnyomta. Most is egészen nekivörösödött a gyávaság vádjára.

- Maga hallotta valaha, hogy én félek valakitől?! Itt a Fülíg Jimmyvel beszél, hé!

- Magam is arra alapítottam mindent - mondta az öreg őszintén, és csakugyan így volt. Fülíg Jimmy hiúsága és naivságára sűrűn alapította számításait. - Ha tehát akarod, eljössz most velem a rejtékhelyemre. Kevés ember tudja ezen a világon, legyél te az egyik közöttünk. És délelőtt meglátogatjuk az angol követet. Ha megkapod az ötven fontot, úgy szent a béke. Itt a kezem!

Múmiaszerű, piszkosbarna karvalykezét parolára nyújtotta.

Fülig Jimmy ezt gondolta: „Kavarja ez, vagy nem kavarja?” - és közben tétován elfogadta a parolát. A hűvös, ráncos; aránylag kicsi kezét olyan idegesen és zavartan fogta meg a kikötők rettegett jassza, különleges mellbőségével, csodálatos ügyességével és legendás erejével egyetemben, mint az iskolás kölyök a zord tanítóét.

- Van valami papírod? - kérdezte a Kapitány.

- Egy jó okmány, Jeff Olsen névre.

- Akkor rendben van, habár nem hiszem, hogy szükség lesz rá.

Elindult előtte az öreg, pipázva, imbolyogva, alsókarjára vetett kiskabáttal, és hüvelykujja odabökött sapkaellenzőjére, hogy a tarkójára csúszott az ódon holmi.

A hídtól nem messze elérték Frisco külvárosát, és Fülig Jimmy vegyesen baljós érzelmekkel látta feltűnni a szürke terméskőből épült csendőrlaktanyát. No, errefelé ő nem bujkálna. Még jobban belapultak a vasúti töltés melletti homályba, mert szépecskén virradt. Ilyenkor már hideg volt errefelé, különösen hajnalban. Az arktikus eredetű szél elüzi innen már nyár utóján a kikötő vándorait.

Fagyos, sós nyirok csapott hozzájuk. Ez a kicserzett vén rabló biztosan nem érzi - gondolta Fülig Jimmy. Egy kanyarban, a műút mentén, Piszkos Fred felemelte a csatorna rácsát, és elindult lefelé a vaslétrán.

- Gyere - szólt vissza.

Fülig Jimmy követte, és helyére illesztette maga felett a rostélyt. Csak tán nem csatornában laknak ezek? Attól a Wagnertől kitelik, azonban a Kapitány (azt meg kell hagyni neki) tudta, hogy mivel tartozik hírének és piszkos, de ellenzős sapkájának. Nem hagyná elhírteni magáról, hogy csatornában lakik. Sokáig mentek a sebes sodrú szennyvíz mentén vonuló cementparton. Folyton rugdosni kellett a lábuk körül nyüzsgő patkányokat. Egy macskányi dög Fülig Jimmy arca előtt ugrott át, nagyot csobbanva, a csatornaárba.

Rövidesen egy keresztelágazáshoz értek, és a Kapitány elindult felfelé. Ismét kijutottak egy rostélyon, és ott voltak Piszkos Fred rejtekén.

Ejha!

Tágas pincehelyiség volt. Körös-körül mindenféle csomóba kötött rongyhalmok heverték, kényelmes fekvőhelyet biztosítva a bujkálóknak.

- Miféle pince ez? - kérdezte Fülig Jimmy és...

És torkán fulladt a hang. A pince túlsó végén magasan, néhány ablak volt, amelyen át szürke, hajnali fény áradt be. És egyszer csak feltűnt az ablakok előtt két gyanúsán határozott léptű csizma... Néhány lépés, azután koppan... fordul... csattan... És újra egyforma, tempós léptekkel távolodik.

Ez egy poszt! A Kapitány törbe csalta!

Ez volt az első gondolata, és máris ugrott a csatornarács felé.

Ott lihegve meglapult... Nem! Piszkos Fred mégsem csalhatta törbe. A vén sátánnak legalább annyi számadása van a hatósággal, mint neki. Ni!... Most leül, kitesz maga elé a zsebéből egy darab sajtot, és jóízűen eszik.

- Freddy bátyám... - hebegte. - Hol vagyunk mi itten?

Az öreg nagyot kortyintott a pálinkásüvegből.

- Ez, fiam, a csendőrségi laktanya pincéje. A lomtár, nem jár ide senki, csak behajítják a szétfoszlott, használhatatlan holmikat az ablakon keresztül, és minden évben egyszer eljön értük az állami rongyász kocsival. Nyugodt hely. Sose hallottam még, hogy itt razzia lett volna. ...És leheveredett egy köteg állami rongyra, azután nyomban és jóízűen elaludt.

ÖTÖDIK FEJEZET

Kora reggel elhagyták a pincét, hogy Friscóba menjenek.

- Te mostanában hová szegődtél? - kérdezte útközben a Kapitány, és a jegesen süvítő, augusztusi, legigazibb friscói szél ellenére nem vette fel a kiskabátját. Fekete pamutszvettere, kirongyolódott, magas nyakával, viharvert életútján páncélos anyaggá keményedett, és úgy látszik, hogy e szilárdsága kellően óvta a gazdáját az időjárás viszontagságai ellen. Nem szólva deszkaszerű, mellkasig érő, közismerten óriás nadrágjáról, amelynek két szárát, végződésüknél cipői mellé gyúrte...

- Hát voltam Briccesz kapitánnyal - felelte Fülíg Jimmy. - A Nekivág schooneren kivándorlókat csempészünk Jávára.

- Annak már egy éve - szólt az öreg rágyújtva.

- No hát - válaszolta idegesen -, gyengélkedtem is! Amikor beszüntették a Nekivág schoonert, hát kaptam egy golyót a csípőmbé, és átúsztam vele egyik Szundáról a másikra. Az ember már olyan, az alkata miatt, hogy egyetlen lövéstől is megbetegszik, ha sportol vele. Most már tud mindent?!

- Hát ahogy vesszük. Mert fél évnél több, hogy éjszaka elbúcsúztál Pepita Oféliától, és megérkeztél Friscóba a Tök Harry teherhajóján.

Az ördöggel cimborál ez a vén sátán! Különben nem tudhatna mindent.

- Nohát?! Átjöttem Friscóba? És?!... Áttért időközben a rendőrtanácsosi pályára, és most vallat?! Maga tán minden lépését kiírta az újságban?! Nevetséges... Valamiből élni is kell az embernek, hát utazik...

Piszkos Fred nem szólt semmit, vállat vont, megbökte a sapkáját, zsebeinél fogva kissé hónaljig riszálta a nadrágot maga körül, és valahová a levegőbe bámult, szinte unatkozva. Fülíg Jimmy időnként idegesen oldalt nézett rá. Most igazán nem tudhat semmit. Csak véletlenül kérdezhetett így összevissza, mert közömbösen és mogorván csámpázik, mint mindig. Már a Golden Gate park igazán nagyvárosi környékén jártak, amikor hogy, hogy nem, Piszkos Fred ellágyuló arckifejezéssel váratlanul így szólt:

- Vajon merre járnak a régi cimborák? Nem hallottál a Radzeer cirkálóról?... Csuklottál?

- Igen. Erős ez a cigaretta. Hogy mit kérdezett?

- Eszembe jutott a jó öreg Radzeer cirkáló, amit egy sötét emlékezetű éjszakán elloptam Point de Galle magasságában, a ceyloni karanténból. - És nagyot sóhajtott. - A régi szép idők!

Ez a világ legnagyobb színésze, de így mégsem komédiázik. Ez is csak tisztára véletlen lehet, hogy a Radzeert említi.

- Rég nem láttam azt a hajót - felelte hűvösen a fregattfőhadnagy.

- Hm... No hiszen, jó szemed van akkor. Fél év előtt még itt vesztegelt Oaklandban. Vagy nem tűnt fel neked?

Fülíg Jimmy megállt. Irdatlan mellkasát teleszívta levegővel. Kevés maradt ilyenkor a közelében, aki csak egy kicsit is ismerte.

- Maga most mit kavar megint?!

- Furcsa vagy... - felelte a Kapitány vállat vonva, és a pipáját tömögette. - Te inkább keveredsz az emberekkel, mint én, hát gondoltam, hogy mégsem kerültek ki egymást a Főorvossal, Holdvilág Charleyval, a Tüskés Vanekkel vagy a többivel, ha már ők itt állomásoztak a vén cirkálóval, és te is Oaklandban forszíroztad éppen a megélhetést. Mit fűjod ezért úgy fel magad?

Fülig Jimmy kiszusszantotta a levegőt. Ő itt állandóan fél ettől a szívtelen rókától, és mindig azt hiszi, hogy ez ki akar lyukadni valahová. Pedig igazán, mi van abban, ha érdeklődik a barátai iránt? Ezek előtt ugyan kiköpött legutóbb, és azt mondta, hogy tőle a jövőben felfordulhatnak, és mint már annyiszor, otthagya őket, és egyedül vándorolt tovább, de hát akkor arról volt szó, hogy az olajjal meg mindenfélével, szokása szerint, manipulált, meghamisította a hajónaplót, és becsapta őket. Ezek is mondták neki, hogy az ördög hozza mindig az útjukba, és a korhadt gégejű Peters apagyilkos vén hiénának nevezte ekkor a Kapitányt, de azért barát, az barát. Akkor is, ha nem volt mindegyik uralkodó, mint ő, Fülig Jimmy, és így nem ismeri a spanyol udvari etikett hivatali kifejezéseit.

Az meg persze hogy feltűnt neki, ha egyszer ő Friscóban van, itt horgonyoz a Radzeer, és elég buta azt mondani, hogy nem látta. Lehet Oaklandban egy olyan apró sampán, amit Fülig Jimmy nem lát, ha végigmegy a kikötőn? Tehát bután felelt. Ennyi az egész.

- Nohát - szólt erőltetett közönnyel -, beszéltem Tüskés Vanekkel meg egypárral közülük. De nem lényeges. És senkinek sem kötöm az orrára, hogy mit, mer a megélhetés az...

- Tudom, fiam - bólogatott megértően. - Mintha már említetted volna. Nem is akartam én mást tudni, csak hogy merre ment innen a privát cirkáló? Fél éve nem hallottam, hogy valahol kikötött volna a Radzeer, és aggódom...

- Mi?... Tán ottmaradt az evőkészlete vagy egy csomag dohány?

- A barátaimért aggódom.

- Nézze, Kapitány, hagyjon engem békít! Az rendben van, hogy maga mindig részeg, de úgy látszik, hogy újabban ez meglátszik a beszédjén is. Miféle barátja van magának ezen a világon, azzal a szőrös szívével?

- Jimmy, Jimmy! Ki juttatott még téged ötven fonthoz békülékeny jószándékból?

Ez végre is igaz. Csak ne kérdezne most itten mindenfélét. Mert ennél az Atyaisten sem tudhatja, merre gondol, mikor emerre kérdez.

- Ha éppen kifúrja a kíváncsiság, hát megmondhatom, amit a Buzgó Mócsing mesélt elinduláskor. Megint valami biztosító társaság fizet nekik, hogy vigyázzanak egy értékes hajóra.

- Furcsa! - motyogta rövid idő múltán ismét a Kapitány. - Na, mindegy... hm... roppant furcsa...

- Mi furcsa magának már megint?

- Itt van egy Fülig Jimmy, a világ egyik legelső tengerésze! Ehhez értek valamit, hát elhiheted. És ma, amikor aranyat ér itt Friscóban minden közepes matróz, akkor ők kutya se vesznek, és elindulnak nélküled a Radzeerrel. A fene érti. Vagy már híre ment, hogy nem vagy a régi? Ez lehet... Nekem is említette valaki a múltkorjában.

- Ez egy nagy hazugság! - Hirtelen észbe kapott. Megint a hiúságát piszkálja ez a vén tengeri dög. - Nohát hittak, és nem mentem, mert a Dagadt Petersszel haragban vagyunk. Most tudja?!

A Kapitány vállat vont, és kiköpött a pipája mellett egy srég sercintéssel:

- Mitől vagy ideges? Ha nem mentél, hát nem mentél...

És megvakarta tarkóját II. számú, beidegződött, flegmatikus mozdulatával, amitől a sapka előrehanyatlott a homloka felett. Csendben bandukoltak. Távolról már feltűnt az angol konzulátus. Ekkor váratlanul, nagyot rikkantott valaki mellettük.

- Itt az én drága öreg barátom!... By Good! Kérem a huszonkét fontot!

Wagner úr volt! Egy követségi tisztviselővel!

Fülig Jimmy elkáromkodta magát. Ez a nyomorult Wagner megelőzte őket. És most, ha akarják, ha nem, övé a pénz. A kék szakállú vén szélhámos jobb kezével a falnak támaszkodott, de részegsége hevében baljával meg kellett kapaszkodnia a követségi tisztviselő kalapjában úgy, hogy leszakította a fél karimát. Egy üvegnyi előleget nyilván már kapott a pénzre.

- Ön a „Kapitány” néven közismert egyén? - kérdezte a követségi tisztviselő.

- Tessék? - kérdezte csodálkozva a Kapitány. - Nem értem. Közöséges matróz vagyok.

- De drága barátom! - sikongta Wagner úr, és kétségbeesetten összecsapta a kezét, majd meg akarta ölelni valamelyik Pizskos Fredet a hat közül, de teljes hosszában végigesett a járdán, ami alig zavarta, és így stabilabb helyzetben, nyugodtan folytatta panaszos előadását: - Hogy mondhat ilyet?... Esküszöm, hogy ő az, verjék vasra!

- Ki ez a részeg állat? - kérdezte a Kapitány nyugodtan és a fregattfőhadnagy részint elámult a szemtelenségtől, részint elismeréssel hódolt, mert máris átlátta Pizskos Fred zseniális tervét.

- Azzal jelentkezett nálam, hogy együtt lakik önnel egy pincében.

- Sose láttam ezt az alakot. Tessék, itt az igazolványom. Egy héttel ezelőtt érkeztem Adenből, a Göteborgon; Jeff Olsen matróz vagyok.

Mi ez?!

A Kapitány szép nyugodtan előveszi belső zsebéből Fülig Jimmy szinte valódi okiratát, és átnyújtja az érdeklődőnek... Két perc múlva sietve távoztak, és igyekeztek elkerülni a környékről, mert Wagner úr, a követségi tisztviselő kalapjának fél karimáját a szívéen szorongatva, sírva üldözte őket, amíg valahol oly szerencsésen esett a földre, hogy elaludt.

HATODIK FEJEZET

- Ha most a követségre megyünk, ez a tisztviselő azt mondja majd, hogy mégiscsak a Wagnernek jár a pénz.
- Hát nem megyünk. Felküldsz egy levelet a konzulnak, amelyben kéred, hogy fogadjon bennünket.
- Udvari szokás szerint - magyarázta Fülíg Jimmy, rövid uralkodására emlékezve a Boldogszigeten - úgy szokják a szerklit, hogy a királyi kabin irodájában kérvényeznek előterjesztést kihallást.
- Csak te csináld, amit mondok.

Este... Pizskos Fred és Fülíg Jimmy megjelentek a friscói angol konzul lakásán, ahol nyomban bevezették őket egy kis szalonszerű szobába. Két úr várakozott itt rájuk. Fülíg Jimmy suhanc korában két évet a haditengerészetnél is eltöltött, és csak azután alakult úgy, hogy az óceán szaga nélkül ne élhessen többé. Ezért nyomban megismerte az egyik jelenlévőben Anderson ellentengernagyot. A másik Haynes konzul volt. A követ nem kérdezte, hogy melyik a kettő közül Pizskos Fred. Aki nem vak, az láthatta.

- Csakhogy megvan, Mr. Kapitány! - mondta őszinte örömmel.

Az ellentengernagy, ezt tán csak ők ketten tudták a világon, valamikor együtt volt kadett Pizskos Freddele őfelsége Prince of Buckingham csatahajóján. Azt beszéltek, hogy a Kapitány valami homályos, teljes egészében soha fel nem derített családi tragédiája miatt bolyongott el annak idején, korvettkapitányi egyenruháját és úribb életét levetve. Azóta egyszer-mászor, hivatalos úton nem szorgalmazható esetekben, ahol a Titkos Szolgálat is tanácstalan volt, Pizskos Fredet a világ valamelyik távoli zugából felhajsolták, hogy egyedülálló tapasztalatait és különösen csavaros észjárását igénybe vegyék.

Ez általában nem ment simán.

Az embergyűlölő, magános tengeri farkas sehogy sem állt volna kötélnek, ha Anderson nem hívatja. Volt szíve az öregnek? Lehet...

Annyi bizonyos, hogy az ellentengernagy rávette, hogy vállalkozzék.

Andersonnal egykor, mint fiatal tisztek, közösen vettek részt a vállalkozásban, amikor az egyiptomiak ellen a Prince Of Buckingham csatahajó egy száz főből álló tengerészcsapatot partra tett, és ezek a sivatagon keresztül hátba kapták a lázadókat.

...Ki tudja? Annyi tény, hogy Anderson kérésére már vagy kétszer elvégzett valami nehéz megbízást. Segített abban, hogy távoli szigetvadászatokban bujkáló fegyvercsempészeket ártalmatlanná tegyenek, vagy ellenséges indulatú törzsfőket felkeresett emberevői között, és tárgyalt velük arról, hogy ne gyilkoljanak le angol települőket.

Különös, hogy a végletekig fukar, kapzsi ember egy-egy ilyen megbízás teljesítése után eltűnt, és sehogyan sem lehetett ráakadni, hogy jutalmát átvegye.

- Isten hozta, Fred! - köszöntötte az admirális, és vállára tette a kezét. Az öreg mormogott valamit, és zsebre gyűrte a sapkáját. Fülíg Jimmy, akit a királyi milióban való tartózkodás (mint ő mondotta) elég közvetlenné tett jobb emberek társaságában, bal szeméhez emelte a nyeles monoklit, és mélyen meghajolt.

- Ez itten - mutatta be a Kapitány - Fülíg Jimmy a világ egyik legjobb matróza.

A fregattfőhadnagy elpirult a dicséretre. Úgy látszik, mégis szorult valami emberség ebbe a kutyába, és rokonszenvezik vele. Az ötven font most már biztos.

- Őszintén szólva, nem értesülést akarunk magától - mondta Haynes követ a Kapitánynak -, hanem a szolgálatát akarjuk igénybe venni.

- Ez a fiatalember értesített, hogy keresnek, tehát neki jár a jutalom - szólt a Kapitány -, szeretném, ha a száz fontot buzgóságáért magam adhatnám át.

- Tessék, már előkészítettem - mosolygott Haynes, és kiszámolta dollárban az összeget, Fülíg Jimmy kissé meglepődött, amikor az öreg biztató mosollyal bólintott feléje, de zsebre tette a pénzt.

- Ez a tied, Jimmy, mert ügyes voltál - és leült, mert az ellentengernagy egy mozdulattal hellyel kínálta őket. - Kíváncsi vagyok, hogy miért kerestek?

- Hallott maga az André de Rémieux nevű hajóról?

- Kétkéményes, tizenötezer tonnás gőzös, tizenhét év előtt keresztelték Cherbourgban. Azóta csak egyszer szorult javításra, a penangi Mael-özön után. Batáviában szárazdokkba került. Legutóbb kirándulókkal az Incognita Archipelre indult és eltűnt. A Blount-Fok magasságából adta az utolsó rádiójelzést.

- Maga minden tud, Fred - mondta meglegegedetten az ellentengernagy -, azt is sejti tán, hogy mi történhetett a gőzőssel?

Fülíg Jimmy idegesen az öregre nézett, de ez csodálkozva vállat vont:

- Tudja ezt valaki ezen a világon, hogy a Blount-fokon túl mi minden lehetséges egy eltűnt hajóval? Egyáltalán mit keres arra okos ember gőzőssel? A Marquesas-csoport után csak korall- és atollzátony meg újra atoll- és korallsziget van a Déli-sarkig.

- Tudjuk, tudjuk! - bólogatott Anderson. - Sajnos néhány gazdag és előkelő ember, fogadásból odahajózott. Robinsonok akartak lenni. Elhatározták, hogy egy évet töltenek az Incognita Archipelen. Valami bolondos festő érkezett onnan, és azt mesélte, hogy valóságos paradicsom az a sziget.

- Vészjelet nem fogtak fel?

- Nem. A Blount-fok magasságából érkezett az utolsó leadás, hogy nincs semmi baj. A bolondos Robinson Crusoe-k derült időben közeledtek a célhoz. Több hír nem jött felőlük. Csak utóbb derült ki, hogy a biztosítótársaság megbízásából a Radzeer követte őket. Az a furcsa, hogy a Radzeer is néhány fokkal a Cape Blounton túl adta az utolsó életjelt, azután elnémult a rádiója. Mindkét hajónak nyoma veszett. Magára vár a feladat, Fred... hogy hírt hozzon róluk.

- Sajnálom, Sir - mondta a Kapitány hidegen és felállt. - Megállapodtam egy bálnavadással. Jövő héten indulunk a Portola-szigetek tájára. Állítólag arrafelé csodálatos tömegben nyüzsögnek idén a cetek.

- Miért nem vállalja, hogy a Radzeer és a Robinsonok után kutasson?

- Mert nincs kizárva, hogy megtalálnám, és azt szeretném elkerülni - felelte zordonan. Fülíg Jimmy szégyellte magát az urak előtt, hogy így beszél ez a zsugori szívű, vén sátán. Az admirális rosszkedvűen jegyezte meg:

- Azt hittem, hogy régi barátai vezették a hajót.

- Tévedés, Sir! Mindig csak bajom volt velük, és gyanúsítottak. Ellenszenves fráterek. Egyetlen csomónyi sós vizet is kár felkavarni az ilyenekért...

És úgy megriszálta a nadrágját, hogy ismét hónaljig süppedt bele.

- Hát sajnálom... - szólt a konzul. - Legalább van valami véleménye az ügyről?

- Miféle vélemény lehetséges itt?... Át kell hajózni kilenc és fél fokkal keletre a Cape Blounton, és ott jól körülnézni az árbockosárból. Ha egyik gőzös sincs a láthatáron, akkor ezer év múltán sem tudhatják, hogy mi lett a hajókkal. A Zöld Pofa eddig még nem árulta el, hogy milyen mélyre viszi le a déltengeri óceánjárókat, ha idegesíti némelyik.

„Ez egy nagy kutya - gondolta Fülíg Jimmy -, de úgy beszél, hogy minden szava szentírás!” Az admirális kutatva nézett Piszkod Fred hideg, közönyös arcába. Megvillant feléje a két apró szem? Vagy csak úgy tűnt a csillár rásugárzó fényében?

- Hát... nem erőltetem, Fred...

- Ha rám hallgat, Sir, akkor ezt a tengerészt, aki idehozott, megbízza helyettem. Tudom, kit ajánlok. Olyan ember, hogy egy csónakkal meg egy szál ágvitorlával a sarkvidékre is elmegy, oda-vissza.

Fülíg Jimmy lángvörös lett. Mégse olyan nagy kutya ez, mint amilyennek hitte!

Az admirális szeretett volna a Kapitány arca mögé belátni a pillantásával. De ez nyugodtan és keményen nézett rá. Anderson a követ felé fordult:

- Ha nélkülözni is kell a Kapitány szolgálatát; tanácsait elfogadjuk. - És Fülíg Jimmyhez lépett.

- Keressen fel holnap délelőtt a Waldorf Astoriában. Minden eszköz rendelkezésére áll az expedícióhoz. A biztosítótársaság ötvenezer dollár jutalmat tűzött ki annak, aki biztos értesülést szerez az eltűntekről. Ezenfelül számíthat magas helyről, külön jutalomra...

Fülíg Jimmy valósággal megdicsőült agyonlegyezett hiúságában. Tehát nyeles monokliját szeméhez emelte újból, és mélyen meghajolt. Közben eszébe jutott király korából egy Napóleon néven közismert néhai kollégájának feljegyzett mondása, és így szólt:

- Kérem... vassal és kenyérrel Kínáig is elhatolok.

- Ne hencegjél, Jimmy - intette le a Kapitány -, mert Kínába te már elhatoltál nemegyszer, egyetlen darab kenyér és vas nélkül is.

Ezzel véget ért a kihallgatás, az admirális kezét fogott a Kapitánnyal:

- Ha mégis meggondolja, Fred...

A Kapitány megvetően mondta:

- Én már csak bálnák után megyek. Némely embernél rendesebb állatok. És főként hasznosabbak. Semmi közöm mindenféle alakokhoz, akik csak gyanúsítottak, és hálátlanok voltak...

Amikor az utcára értek, Fülíg Jimmy őszintén hálával mondta:

- Köszönöm, Freddy bátyám... és most adja ide az ötven fontot.

- Te kódís! Mikor járt neked ötven font?... Vagy talán az én bőrömön akarsz meggazdagodni? Nem elég, hogy ötvenezer dollárt kerestem neked? Igazán könnyű hozzájutni.

- Azt ígérte - mondta dühösen -, hogy a pénz felét...

- Rendben van. Majd ha visszatérel, és ideadod az ötvenezer dollár felét, akkor megkapod tőlem az ötven fontot. És elég volt belőled, eredj a fenébe, amíg jókedvemben találsz.

Szólt, zsebre vágta a kezét, sarkon fordult, és vissza se nézett a fregattfőhadnagyra, elkacsázott a kikötő felé...

HETEDIK FEJEZET

Fülig Jimmy végigsétált a kikötőn. Csak úgy futólag nézte a hajórengeteget. A legnagyobb kikötőben sincs több, mint három hajó, amivel érdemes vállalkozni valamire.

A többi lomtárba való.

Ezek a szép, két- meg háromkéményes gőzösök, a nagy társaságok bazenjeiben, figyelmet sem érdemelnek. Elsősorban felét sem éri a hajó, ha az ember nem ismeri „személyesen” a kazánajtótól a kötélzetéig. Másodsorban ezek az új építmények csak ficsúrok. Szépen zománcozva, csillogó korlátokkal meg nagy fényű villanykörtékkel, de ha jön a tengeren egy nagyobbacska vihar, úgy elmerül az egész miskulancia, hogy pozdorja sem úszkál belőle egy óra múlva a víz színén.

Egy-egy sárga, piros meg fekete, tarka vitorlarongyokkal ékes schoonerrel vagy kutterrel szemben nagy passzióval megy el.

Ez igen!

Például ott a Yankee-Doodle! És mellette a Seehund. Ilyenekkel könnyű legyűrni a tengert ott is, ahol a legveszélyesebb. A kopott, hatalmas vitorlások fiatalabbja is megvan már ötvenéves, és bordázatukon a világ minden tengerének képviselőjében virít némi rátapadt moha vagy világosabb foltok itt is, ott is: nagy viharok utáni javítások nyoma. Az ilyent legtöbbször maguk intézik el hevenyében, mert nincs olyan hurrikán vagy ciklon, amitől az ilyen beálljon egy dokkba a sérüléseitől. Az igaz, hogy ezek a hajók fenéktől fölig yarah-fából épültek. Száz év alatt sem kezd ki a tenger egy ilyen hodályt.

Ni! Az ott a La Bahia! Hogy kibérelné nyomban! Persze, a spanyol José csak röhögne, ha valami bolond kölcsönkérné a hajóját. Bozontos, fekete szakállú, hasadt trikójú alak ez a spanyol. Éppen a korlátnál könyököl, térdig felgyűrt, rongyos nadrágban, és köpdösi a halakat.

Az ott a Drummer Dogg, szintén elérhetetlen. Az öreg Ruff nem is foglalkozik mással csak kopragyújtással. Mint valami vén házaló bolyong a szigetvilágban, hogy megrakja a hajóját szárított kókuszából rakománnyal, és közben siratja a régi szép időket, amikor még a szigetek egy kis parázs lövöldözésre és szekerceharcra is sor került.

A szabadkikötő táján, kisebb-nagyobb hajók között, végül egy jelentéktelen, szurokszínű ócska bordázatú gőzösön megpihen a tekintete. Jó messze áll a kőgát vége felé, ahol a bérhajók horgonyoznak.

Hiszen ez a Hountler!

Ezzel tízszer is bejárhatja valamirevaló hajós az összes vizeket egyfolytában. Csak éppen nem nézné ki belőle olyan ember, aki nem szerződött még erre a gőzösré. Sietve igyekezett Hountlerhez, csak lesz rajta valaki, aki felvilágosítást ad?

Hát volt.

Több személy, mint ahány kellemes lett volna. Két matróz, a szakállas Pofa Jenő, a Bökezű Rócsild csúfnevű és még néhány. Kopácsolnak, csomóznak, nem kétséges, hogy a hajót kibérelték. Most rakják ki a légsűrítéssel szigonyvetőket. Kétségtelen, hogy a Hountlerrel megy az öreg cetvadászatra.

A két matróz egy halálfejekkel dúsan jelzett ládát visz le a raktárba. Ezeken viszik a szigony végére felcsavarható, hegyes gránátot, mert újabban ilyenekkel lövik a bálnát.

A Hountlert elhalásztta a Kapitány. És azt már tudta jól Fülíg Jimmy, hogy ezenkívül valamirevaló hajó, amivel elmerészkedhet a Cape Blounton túlra, nem vesztegel Friscóban... A fregattfőhadnagy sóhajtott. Még az emberek javát is elszerződtette előle a sátán.

- Hé, Chang! - kiáltott fel az egyik szakállas matrózhoz.

- Mi van?

- Miféle rendes hajó található még errefelé?

- Üzent neked a Kapitány - kiabálta vissza a matróz -, mert tudta, hogy idejössz majd báméskodni. Aszongya: Eredj a Háromárbocos Szódavíz vendéglőbe. A Vakapád ma este beáll a karanténból, mert letelt a zárata. Szemtelen Manfréd kiadja kölcsönbe!

Fülíg Jimmy rohant. Hát mégse olyan sötét lelkű ördög ez a Kapitány. Szemtelen Manfréd hajója legalább olyan jó, mint a Hountler. A Vakapád nem látszik nagyobbnak egy propellernél, és valami felületes ember azt hinné, hogy inkább régiségtárba való, mint tengeri útra, de akit két csatahajó kergetett Saigontól Kuala-Lumpurig a vén papucson, az tudja, hogy mit tartson róla. Egyszóval tisztelettel emlegették minden kikötőben a Vakapád nevű tízezer tonnás gőzöst, Szemtelen Manfréd tulajdonát.

A Háromárbocos Szódavíznél már nem találta a szakállas, kövér, félszemű kapitányt. Hol van? Azt mondja a pincér, hogy egy kisfiú jött érte, sürgősen elhívták valahová.

A mindenségit!

Valaki még megelőzi! Kiment, és körülnézett, hogy merre keresse Manfrédot.

Hoppla!...

Vagy húsz lépésnyire innen, egy pózna előtt áll, és valamit néz a földön. Ahogy közelebb ment kiderült, hogy Wagner úr az a valami. A Kékszakállú, állapotánál fogva, a póznánál tovább már nem mehetett, ezért hívatta a Kapitányt. Fülíg Jimmy rohan, és lihegve szól:

- Halló, Manfréd! Hogy adod a Vakapádat? Zekszpejicióra kéne.

- ...Drága sztrovacsek barátom! Sajnálom, hogy elkéstél!... Micsoda öröm! - áradozott Wagner úr, és több, mászó kézmozdulattal talpra dülöngélt a pózna mentén. - Mit szólna, hogy én kibéreltem a hajót ettől?... A süket..., a sánta, igen, a sánta atya nevű hajót...

- Elkéstél, Jimmy! - bólintott Manfréd is. - Ez a hülye csakugyan kibérelte a hajót. Két hónapra az övé.

Ezzel a kapitány elment, és Fülíg Jimmy dühében nagyot fújva nézett Wagner úrra, aki ültéből a pózna mentén mászógyakorlatszerűen felegyenesedett.

- Miféle kell neked a Vakapád?

- Ilyet kérdezől, te csibész?... - és megcsókolta Fülíg Jimmyt, aki elhessegette Wagner urat, aki néhány lépéssel arrébb, újra elkezdett feltápáskodni. Wagner úr jobban fejébe húzta a kalapját, elannyira, hogy karimája leszakadt a nyakáig, és most ott lógott külön, mint valami ovális kerete a búzakékszemű szakállfestményeknek. - Elmegyek megkeresni az én drága barátaimat! A Radzeer után hajózik a Blount-fokhoz a Vakmamával!

És máris megindult, de az első lépés után belekapaszkodott egy öszvérkordéba, mely továbbhaladtában megrántotta, hogy végigpuffant hosszában a földön, mint valami ócska gyapjúzsák, de röhögött.

- Nézd, ez a bolond öszvér, hogy siet... Te, sztrovacsek! Hogy lásd, mennyire barátod vagyok, beveszlek társnak!... Na?! Te is jöhetsz avval az izé... hajóval... valami beteg rokonod...

Fülig Jimmyt előntötte a pulykaméreg. Ez annak a pokolfajzat Piszkos Frednek a műve volt! Tudta, hogy Friscóban valamirevaló hajó nincsen a Vakapádon kívül, hát kibérelte, hogy lenyúzza a bőrét, mert előre látható volt, hogy ez kell majd az expedícióhoz. A Wagner úr csak eszköz az ügyben.

- Hogy gyössz te ehhez? Ki bízott meg a kutatással?!

- Drága barátom... - és támolgott, tárt karral, könnyezve -, az én bolond, nagy szívem és emberszeretetem így kívánja!... és ezt nekem megtiltani nem lehet!... Az én aranyos barátaim eltűntek a Vakapáddal, most várják, hogy a Wagner úr értük jöjjön... Ezért béreltem ki a süketszülőt...

- Mondd meg egyszerűen, te szélhámos, hogy a Kapitány le akarja nyúzni a bőrömet, mert tudja, hogy kell a hajó és nincs más. Mennyiért adod át?

- Ne is mondj ilyen csúnyát! Nincs annyi pénz!... De azt megengedte a Kapitány, hogy ha te kifizeted az egész bérösszeget, akkor eljöhetsz velem, és megkapod a felit az ötven-száz dollárnak... Könyörgöm, ne mondd, hogy ezer! - sírta összetett kézzel. - Ti mind bolondok vagytok, a Kapitánnyal együtt... Az a konzul ivott valamit előzőleg, és megcsúszott a nyelve... Ötvenezer dollár nem létezik, még negyvenezer sem...

Mit részletezzem? Fülig Jimmy az ünnepien részeg Wagner úr szavai ellenére megértette, amit mondott. Ez a kapitány még kutyább, mint amilyennek gondolta, mert a jutalom felét is meg akarja kaparintani. (Az egyetlen ember akinek a pénzét nem meri Wagner úr elkölteni.) És még a bért is vele fizetteti. Mert tudja hogy Anderson tengernagy bőségesen ellátja a szükségessel. Legalább eljönne az a vén kalóz azzal a rengeteg eszével. De a Hountleren cethalászatra megy az a sátán.

Hogy az ilyen, ezer hájjal megkent, szőrösszívű gazembert miért nem pusztítja el valami vihar?

Visszamentek kettesben a Háromárbocos Szódavízhez, ahol Fülig Jimmy elsősorban egy vödör vizet rendelt, és többször is belemártogatta Wagner úr fejét.

Aztán röviden megállapodtak.

Mit is tehetett volna? Még ha lenne is más hajó a kikötőben, nem tűrhette, hogy még egy expedíció kutasson az eltűntek után. Nem kis játék folyt itt a háttérben, Fülig Jimmy tudtával. Vigyázni kell nagyon! Amikor Fülig Jimmy végül indulni akart, Wagner utánaénekelt:

- Állj meg, sztrovacsek, galambom... Te egy nagy csibész vagy, akit mindenki tisztel... Ezért megmondom, hogy siess most a Három Piros Dugóhúzóhoz.

- Mi a fenét menjek én a Dugóhúzóba?

Wagner úr megkapaszkodott egy asztalterítőben, és lerántott néhány üveget és poharat. Fülig Jimmy nagy nehezen kicsavarta őt a terítőből, újra talpra állította, és megismételte a kérdést:

- Minek menjek én a Dugóhúzóba?

- Jaj, drága sztrovacsek!... Tisztára elfelejtettem neked megmondani, hogy a hajóskapitány személyére nézve itten nagy a zűrzavar meg mindenféle...

Fülig Jimmy úgy érezte, mintha fejbe csapták volna. Az, hogy ő legyen a kapitány, nála mindennél fontosabb volt.

- Mit beszélsz?!

- Köszönöm, hogy rázol, mert csupa por lettem... Itten arról van szó, hogy a Vakszülőd című hajó tulajdonosa csak feltétellel adta kölcsön. Halló, sztrovacsek, egy pálinkát hozzon!

- Beszélj világosan, mert betöröm a fejedet!

- Én nem beszélek világosan?!... Olyan világosan... beszélek, hogy kiolthatod a lámpákat, ha én éjjel megszólalok! A hajó tulajdonosa... csak úgy adta kölcsön a hodályt, ha átvesszük a kap... Így megfulladok...

- A hajó tulajdonosa a Félszemű Manfréd! Azzal én beszéltem!

- De ő már bérbe adta a hajót egy másik tulajdonosnak és csak átengedte társba, mert nagyon, szeret engem. - És sírva fakadt. - És tudja rólam... hogy a barátaimért akarok menni! Az én drága barátaim eltűntek a Radzeeren..., A Tüskés Vanek, a Petters meg a Fülíg Jimmy... Azért ugyan nem kár...

És zokogva megitta valakinek a pálinkáját, amiből nagy veszekedés lett. Lassanként Fülíg Jimmy mindent értett. A hajónak volt már egy bérlője, és ezt a bérlőt Félszemű Manfréd rávette, hogy társuljon a feleszű Wagnerrel.

És ez az illető jelenleg a hajó kapitánya.

Tehát veszélyben forog a kapitányi pozíció. Amit pedig a legutóbbi útja óta, amikor első tiszt volt, kisajátított. Névjegye is volt már:

DON FÜLIG DI ST. JAMES hajóskapitány

Mit jelent egy nagyravágyó embernek az, hogy világhírű szállásmester? Pláne, ha egyszer már volt kapitány? Mindenesetre el kell menni a Dugóhúzóba, hogy ezt az ügyet rendezze. Akárki is az a kapitány, elbánik vele, ha az útjában áll. A vendéglőben azután nagy meglepetés érte:

- A Vakapád kapitányát keresem - mondta a kocsmárosnak.

- Itt várt rád egy ideig, és azt üzeni, hogy később visszajön. Fél nyolcra. Ajánlom, hogy csínján bánj vele, mert az nem ismer tréfát.

- Azt hiszed, van olyan legény, akitől én meghátrálok?

- Egyáltalán nem legény, hanem leány, és Kalóz Pepinek hívják.

Fülíg Jimmy kis híján hanyatt esett.

Ezek szerint a Vakapád kapitánya egy nő!

NYOLCADIK FEJEZET

Nagyságos
Samtantió Őfelsége Uralóherceg úrnak
Bolontsáksziget.
Félemelet, Királyi Vár, balra
Tekintetes Kiráj ur!

Vettem folyó hó valamelyik napján töltőtollamat és felszentelésül, kollégális udvarságból elsősorban levelezek, ugymint: Felséknek, tisztelt trónutódjának, a kirájnénőnacságának és kellemes, császári öreganyjának. Mer monta legmagasabb anzix lapján Felsék, hogy k. soraimat mindék szívesen veszi. Esz nagy leköltekeszés nekem, mer Maga Felsék mégis csak egy kiráj, ami igen magasálásu urnak számít.

No és van uj közlésbe való.

Mer, mostan megint rólam hallgatja majd a rádiót a világ szeme. Felsék régen elárulta, hogy tudja mi az uri kötelesség és nem köpött még el semmit, ezért esztet a szélhámosságot is megírom. Ugy volt, hogy csipősérülésem miatt, rövid időt uszva kellett töltenem a Szunda csoport néhány kies szigete között. (Nagyon veszéjes hajózási rész, csupa zátony és ráadásul mindenkire rálőnek a vámőrök.)

Mikor felépülésem befejeződött, Friszkóba mentem. Itten találkoztam Tüskés nevű Vanek barátommal. És vele volt a Buszkó Mócsink, régi meg hitt tetteársunk is. Örültek nekem, mer akárkit nem vesznek a Radzeerre. Nemcsak jó matróz szükséges oda, hanem üzletileg is kipróbált cinkos kell, hogy legyen. Tehát én is elszerződtem közéjük. Nekik szerződött utjuk volt az Ingobnito Arhipelre.

Erről tudatom, de Isten őriz, hogy ezt a tényállást főfelügyelő és fogalmazó ismerőseivel közölni szíveskedjék. Ugyanis a Radzeer azóta mindenestől elveszett, vagy ahogy a közmondás van: Hegyén-hátán eltűnt! És a másik hajó is, az André Demiő nevű. És senki sem tudja, hogyan csak mi. Felsék lesz a titok egyetlen élő fültanuja, levelemből. Mer itt egy olyan csoda és ezzel detto olyan szélhámossák társult egybe, véletlenből kifolyóan, hogy még soha nem volt, mióta a föld áll. Pedig esz régen forog a zúrben.

Ott kezdődött, hogy a Derémitő turistahajó utasait nem szabadott lebiztosítani baleset ellen, mer titkolni akarták az utat. Deja hajó tulajdonosa, esz a fukar pasas, méksem nem állhatta, hoty titokba ne biztosiccsa őket és így a biztosító, követésre szerződtetett a Radzeert. Tehát az lett a feltétel, hoty titokban halkan kövessük asz André Derémitőt és a rajta lévő turistákat. Eszek a turisták csupa lort, márki, részvényes, gyárigaszgató meg egyéb mágnás, belevették a fejükbe hogy utánszanak egy bizonyos kruzoét, aki etyedül lakott egy pusztá regényben. Tejjesen magános szigeten és minden nélkül, csak szolgálja volt és teljes felszerelése. Aszt mondják, hogy Rótbizony Kruzoernekk hitták. A szolgáját meg „Szombaton” nevű bennszülötnek. Beteg emberek lehettek, mert ha valakinek annyi pénce van hoty berendsszen egy egész pusztá szigetet és az illető nem Miámiban strandol, vagy nem megy Lózan-Cseleszbe, filmsztárokkal heteygni, akkor az egy nagy ló, tehát jobb, ha megvizsgáztatja magát 1 orvossal.

Dehát a turista népség ilyen.

Eccer felmásznak a hegyi jéghez, a gelcserek köszé, aztán tevére ülnek és maláriások lesznek, mert nekik látni kell, hogy a piramidonokban eltemetkezve hogy fekszenek mumiásan dobozolva a valódi egyiptomiak. Ezek a kiráji kollégájink, faragó néven uralkodtak. (A sirnak használt,

piramidon nevű hegyes tabletták a sivatagban találhatók, ásatás révén.) Hát ez is így volt, hogy a sok turista elment a Derémit Andrión, Rótbizonynak, de nemcsak egy „Szombaton” nevű szolgálával, hanem annyi kiszolgáló pasassal, hogy az egész kalendáriumról neveszhették őket. Hétfőtől Boldok Ujévik. És vittek minden közszükségű cikket, hogy majd egy évet töltenek az elhagyott szigeten. Arrafelé rém veszélyes, mer ott van a korál, meg az atol hazája. Babonás matrósok szerint, a korál mek az atol állandóan növekszik és kőből való fíjajiban elágasz a víz alatt. Állítólag ettől van, hogy sokszor nem talál az ember ety szigetet, mert ez közben a víz alá konyult. És talál ujat, mely felkonyul a vízből hirtelen.

Az Ingombnita Arcipel is ilyen atol zátonnyal körülvelt földsziget.

Hogy a tárgyba térjek, ahogy a biztosító rendelte a hajókövetést, a Radzeer egy napi távolból osont a Rémitő André De mögött, hogy a másik utasok ne sejtcsék célunkat. Amilyen tengerészek voltunk, olyan lett az osonás, hogy még a biztosító társaság sem sejté céljainkat. Ez az igazszi jó kiszolgálás. Mer mi gondolkosztunk, hogy nem lehetne e itten más üzlet is?

Mikor pár fokkal elhagyta a turista hajó Kap Blumtot, akkor történt a világcsoda! Éppen a láthatárról felfedesztük úgy hogy a Főorvos egy messzecsőbe látott. Aztán elejté a távnézőt... Mint aki hüje let... Végül is így kiáltott a hajóhid csövébe: „Stop! Féljobb!... Ilyet az öregapám se látott! Teljes gőz!”

És neki volt igaza a kommandirozással! Mer lehetett a tisztos felmenő, rabló öregapja olyan világotjárt, mint a Rótbizony Kruzer, ijét akkor se pipált mék! Felséged is úgy meresztette volna a szemét, mint ety lekmagasabb sült hal.

Mer mi volt a látás? Álomnak is rossz!

Esz a hüje Rótbizony hajó, ott állt a távolba egy több mérföldes sziget közepén. De kellősen!

Mintenni azt hitte, hogy megbolondult és káprész a szeme.

Felsék tudja, hogy én nem vagyok babonás és fűtölök a varáslatra, mer Limában az inkák főpapja adott egy amuletet ilyesmi ellen. De én is keresztet veték.

Öreg tengeri farkasok tanácstalanul nésztük ezt a messzisékből. Etü füstölő hajót l nagy darab szárazföld közepébe. Éjszaka hogy a gőzös ne lásson, lesötétítve mekközeltük a szigetet. Asz Inkokinto Arcipel volt, ahova készültek az undok turisták. A hajó ety szigetből kinyujtott földnyelv közepén vesztegetett, baloldalára kisé dölten, félig sárba.

És ekkor megoldódott a titok!

Ety marha eset ami egyszer ötezer évbe lehetséges. Látszott hogy a földnyelv olyan hatalmas vizinövényekkel van tele mit mohának és maszatnak neveznek, még nyüzsgött rajta mindenféle lény, sikló, pilop, söt tinta hal is. Tehát nemrék mék tengerfenék volt! És furcsa, keskeny, rózsaszines, fonott sziklából állt az egész! Ez az az, élve képszödő, atolközés, ami a víz alatt fejleszti magát. Hát mit tetszik gondolni, felsékes fejében, hogy mi történt?

A sziget felé már lassított az Andrémitő De és egyszercsak ez a zátony, pontosan amikor felette volt a hajó, kiemelkedett a viszből!

Esz az atolos zátony, a part folytatása volt, a víz alatt! A hajó eccercsak látta hogy átképeszték vonattá, met egy friss felsziket közepén halad! Erre persze oldalt konyula, orrát iszapba furá, de mert aligőzzel ment, mégse nem borult fel.

Hát nem csoda?

Hoty ilyen buta szerencséje legyen l hajónak, a zátonnyal? Hoty pont akkor menjen el fölöte, amikor ez alatta följön?

Este volt és a távoli holdban ők jóllátszottak, de mi nem.

Sürgős segítség nekik nem kellett, mer szárazföldön nem merül el a hajó. Mi tehát készült az üzleti oldalról nézni a világcsodát.

- Esz csupa naty ur - mondta a Főorvos - és gyönyörű a váltságdíj, ha elrabolják őket.

- Mi nem rabolhattuk el - lehetge a Dagadt Peters - mert nálunk biztosították őket ellenünk. És rabló ide, rabló oda, vagy van becsület vagy nincs!

Soká gondolóztunk. A Buszkó Mócsing cvikker nevű drótszemével uty pislogott (de felette nészve), mintha főszne valamit asz agyában. És abban asz agyban a fekete széles nemezkalap, mek a hosszú kilógós ősz hajzat alatt, a bibircsókös ronda arc, sok agyvetőt takar.

Vártuk, hoty mit tervel.

- Dehát - mongya asztán és rettenetesen nagy orra moszog, mint amikor üzletet szimatol - mi volna, ha mi is szátonyra szaladtunk volna? Esz ikaszán lehets ilyen balszerencsés szátonymál! És nem lehet tiszteségellenesnek venni. Igen a tenger: veszélyes és minden hajó utja rögs rajta.

- Ne csavard itten a szót! - mondja a Holtvilág Csárli. - Köpt ki amit gondolsz!

- Eccerü - montja a Mócsink. - Nagy díj lesz kitűszve a két hajóra. És mi majt mektaláljuk saját makunkat. Valaki visszamety keresőnek.

- De mi nemszalattunk zátonyra - szóla búsan a Tüskés Vanek, kivel Felsék annó dettóban, mekhitt hirigelést végzett.

- Hát ha odaengettek a kormányhoz - mondta esz a Buszkó Mócsink - én úty szátonyra futok, véletlenül, hoty még csak nem is ilyen hüjén állunk ott hajóval mint eszek. De előbb még jön itt a Fülíg Jimmy (esz én vagyok) ötet utolsó nap vettük fel, tehát senkise tuggya, hogy a hajón van. Hát előbb most visszafortulunk, letesszük őt Markeszasznál és vizajövk ide. Ha most nem figyelünk jól, hát szátonyra futunk. És minek mindig figyelni? Azután ha sok díj lesz kitűszve, Fülíg Jimmy értünk jön és mektalál.

Ez a terv általános helyeslés közepetével találkoszott.

Kész volt a mekbeszélési eredmény. Engem a Radzeer Markeszasz sziget közelébe visz. Ott csónakon partra megyek, gőzössel Tahitiba jutok és innen Friszkóba. A Radzeer köszben lábujjhegyen visszaoson és éjszaka ügyesen zátonyra fut, a föltnyelven, mit a sziget hirtelen kinyújtja.

A Derémi Anditő gőzös rádiója kilett az ütközésbe, hát a Radzeer sem adott jelt az életről. És elhatározták, hogyha menetrend szerint beáll a hajónk a zátonyra, ők is megrongálják a cirkáló rádióját. Majt egy fatörzset a tornyának döntenek, mintha esz is a katasztrófa kövezménye lenne.

Minden ugy sikerült, ahogy a terv volt. De Oaklandban a sors különös kegyetlensége követkesztében összehozott 1. bizonyos róla elnevezett Piszok Manfréd nevű Kapitánnyal, akit már említék - ugy hiszem régebb keltezésből.

Mer esz mindég kavarrja!

Először elhatározám, hogy lovagias ügyünket bicskászás útjára terelem, de utóbb mégse tetem. Örek egyén, hát éljen. Felsék tuggya puha szivemet. De mit tesz a véletlen! A róla elnevezett Kapitány éppen megbizást kapott az angol konzulság igazgatójától, hoty vezessen zekszediciót a szerencsétlenül jártak ellen. De ő aszt mondta, hogy ha elvitte cimborájit, a

Radzeerrel, az ördög, hát kár lenne megtalálni őket. (Esz nem éppen felebaráti mondás, de ő ikaszán nem felebarát, hanem egész barátságtalan.)

Igy asztán én lettem alkalmazva. De esz a Piszok Alfréd, ugy kavarta, hoty kénytelen voltam ety kékszakállu illetővel társulni. Csak így lehetett enyém a Vakapád. (Felsék esz olyan mekszólítás, hogy nem veheti sértésszámba eszt a szót, amej különben is, nem viláktalan atyát jelent, hanem hajót.)

Demilyen remeket!

Erre még kisül hogy nem csak esz a kékszakállu lesz társam az eszpejicióba, hanem még valaki.

Nemszeretek ilyen link embereket belevonni rendes szélhámossákba, de esztet muszáj mert kell a Vakatyád.

Az ügy további fejelményeit is új töltőtolammal kelteszem majd, Markaszászból és fokadja Felséked is viszonzva, kecses uralói megemlékezésemet hűségéért. Maradtam sajátulag is kelt most lent,

viszontírásra

Don Fülíg di St. James s. k.

U. i. Nem tudom hoty hallot-e kirájúr, a Kékszalálluról? Nagyon ismert pasas és ha értékeli őróla külön irok. Csak arra ismétlően kérem, hoty az ügyről diszkréciós urisággal megnémuljon Felsék.

Fülíg fenti.

KILENCEDIK FEJEZET

Amikor Fülíg Jimmy a Három Piros Dugóhúzóban végre meglátta Kalóz Pepit, életének nevezetes periódusához érkezett. Meglepően csinos nő volt ez a kalóz! Olyan sima fekete hajú, hogy szinte cserépfigurának látszott, ami attól volt, hogy olajjal egyengette rakoncátlan hajviseletét. Pepita kosztümöt viselt, de úgy látszik, kissé elszámította magát a varrónő, mert a ruha olyan szűken feszült idomain, hogy szinte recsegett rajta járás közben. Az ember minden pillanatban várta, hogy felsiklik a ruha teljes hosszában. Kalóz Pepi azonban nem félt ettől.

Ő általában semmitől sem félt.

Nyakában a kosztüm hasitéka mentén valami nyeszett, keskeny szőrmedisz csüngött, és egy hatalmas bőrretikült hurcolt magával, amit az alsó karjára akasztott. Szép vonásait kissé eldurvította az olcsó púder és a túl élénkre festett száj. De ettől valahogy még szebb volt. Kontyra való hetyke kis kalapot viselt, rézsút a fejébe csapva, és ahogy energikus mozgással végigment az ivón, a férfiak önkénytelenül utat engedtek katonásan lendülő két karjának. Sokféle ékszer zörgött a csuklóján: gyöngy, karperec, sőt egy valószínűtlenül hatalmas ékkövekkel díszes mellű. Ujjain csak úgy villogtak a színes és fehérüvegek, mert mondanom sem kell talán, hogy Kalóz Pepi ékszerei egyetlen karátot sem képviseltek ékszerészi szemmel nézve.

Ha ugyan ékszerész szeme az ilyen holmit megnézi.

- Maga az a Fülíg Jimmy, aki beszélni akar velem, hogy társuljunk? - mondta, és erélyesen leült, karpereceit egyetlen kézrázással visszahárítva. - Hát feljöhet a hajóra, nem bánom, de figyelmeztetem, hogy rendesen kell viselnie magát. Hé!... Jack! Whisky, fél pohárral, a dollárosból!

Kosztümje felső zsebéből egy kókadtan kettéhajolt cigarettát tett a szájába, és felkattintotta hozzá az öngyújtóját.

Hű, az angyalát! Ez aztán a nő!

- Nézze, nagysád...

- Kalóz Pepi vagyok.

- Figyeljen, Miss Kalóz. Itten arról van szó, hogy engem bíztak meg ezzel az üggyel, ötvenezer dollárért. Én Fülíg Jimmy kapitány vagyok, biztosan hallotta már ezt a nevet.

- Még nem - felelte a nő, és lehajtotta a fél pohár whisky egy slukkra. - De valami rokonát már említették előttem. Egy azonos nevű szállásmestert. Testvérek?

- Hm... Voltam én szállásmester is. De nem ez a fő. Azt hiszem, hogy jól kijövünk majd egymással.

- Ha nem, hát nekem ez is mindegy. Szóval maga vállalja az összes költségeket, a jutalom egyharmad részéért?

- Hogyhogy?! - horkant fel dühösen. - A Wagner meg maga kapják a felit, és én a felit?!

- Nincs sok időm. És ostobaságok nem érdekelnek. Három egyforma részre megy az egész, ha nem tetszik, keressen más hajót...

A föld nyelte volna el azt a Kapitányt! De mit tehetett? Mindent el kellett fogadnia. Amint elvben megállapodtak, Kalóz Pepi kinyitotta hatalmas retiküljét, amely tömve volt mindenfélével. Többek között egy harapófogó és egy hatlövetű revolver is találtatott benne, színes selyem zsebkendője és a kompaktja mellett. Hosszas keresgélés után egy gyűrött papírt szedett elő, és kisimította. Kész megállapodás volt. Fülíg Jimmy nagyot sóhajtva aláírta.

- Most menjen legénységet keresni, és én is utánanézek - mondta Kalóz Pepi. - A régi kikötőnél várjuk egymást.

- De itt vigyázni kell...

- Csak ne tanítson engemet! Ócskábbat mint maga, nem hozok.

Fülíg Jimmy utánanézett, amint a feszes kosztüm alatt vonagló izmaival elsietett. Igaz, hogy „ez aztán a nő!”, de kellemes lenne néha odaszógni egyet, amikor ilyen éktelenre tátja a száját.

Visszament a Háromárbocos Szódavízhez. Nem gyerekiség jó legénységet találni ilyen földényben és főként ilyen útra.

Senki se szegődik szívesen olyan hajóra, ami a Cape Blounton túlra indul, hogy Incognitasziget táján rejtélyes módon eltűnt gőzösöket keressen.

- Hé, Jimmy! - kiáltotta valaki rekedten, és amint megfordult, a Vörös Vaszcist látta, aki szokása szerint teljesen részeg volt, és régi barátjának tárt karra akart a nyakába borulni, de elvétette célját, és a földre hullott.

Jimmy boldogan segítette fel. Ez kitűnő gépész! Még kormányozni is tud, csak éppen nem az atoll meg korallzátonyok hazájában.

- Te, Vaszcis! Elszerződöl hozzám?

- De mennyire!

- A Cape Blounthoz megyünk, a Radzeer után.

A Vörös, tántorogva bár és gyöngyfényű szemgolyókkal, úgy látszott, hogy rövid tűnődés után meggondolta magát.

- Hát tudod, ez olyasmi...

- Jó, jó - legyintett Fülíg Jimmy, aki tisztában volt a nehéz verbuválás módjaival. - Nem is számítottam rád, mert ide aztán csupa felnőtt ember kell, hírhedt kikötői legény...

Tapasztalt rendőr-főfelügyelők szerint a Vörös Vaszcisnál hírhedtebb legény aligha akadt a papírokkal nem rendelkező, de állandóan a tengeren élő egyének nyilvántartójában. Ezenfelül Vaszcis igen alacsony termetű volt, amiért a „nem felnőtt” megjelölés elsősorban szíven találta.

- Mondd ezt még egyszer, és beverem a pofádat! - felelte, és rántott egyet a nadrágszíján, de kicsúszott a keze, és könyökével hasba vágott egy arra siető egyént.

- Verekedni mostan nem fontos - mondta Fülíg Jimmy -, mert nekem tovább kell menni, hogy valamire való legényeket keressek.

- Nohát, egynek itt vagyok én - Énrám ne járassa senki a száját, hogy nem voltam benne valamiben, amihez férfi kellett.

Ez elsőrendű akvizíció volt. A Vörös Vaszcis két emberrel ér fel. Ha teljesen józan, esetleg hárommal. És mivel a szerencse ritkán jár, illetve tántorog egyedül, a szénrakodó táján találkoztak Csomó Billel.

Különleges egyéniség volt. Valamilyen oknál fogva itt is, ott is magános hosszú szőrök lógtak alkoholizmustól puffadt, vöröses, kerek arcán. Ezeket a szőröket a borbélynak el kellett kerülnie borotválás közben, hogy ne növekedjenek túlságosan. Évek előtt valami fürdőhelyen lopott egy hatalmas szalmakalapot, amit a hölgyek napellenzőnek használnak, és ezt hordta. Középtermetű, pocakos, ágrólszakadt egyén volt, duzzadt, széles szájjal, és okkal vagy ok nélkül állandóan vakaródzott. Aki nem ismeri, az akkor sem engedi fel a hajójára, ha fizet érte.

De aki tudta az igazi matróz értékét, az megértette Csomó Bill hetyke, embergyűlölésig pökhendi magatartását mindenféle környezetben. Ez a magatartás akkor sem változott, ha süllyedt a hajó, vagy ha ciklonban látta el szolgálatát.

- Halló, Bill! - köszöntötte Jimmy.

- Szervusz! - felelte. - Sürgős volna nekem innen elmenni, mert beköptek valamilyen ügyben. Nem tudsz egy jó hajót?

- Elsőrangút! A Vakapád! Azonnal indulunk!

- Azonnal, sajna nem lehet. Volna ma este egy rövid elintézni való ügyem a Fáraónál.

A Fáraó egyiptomi tulajdonos kocsmája volt, az óváros legsötétebb sikátorai között, a legsötétebb vendégek találkozóhelye.

- Elkísérünk és megvárunk - mondta Fülíg Jimmy.

- Ha pofonokról van szó... még segítünk is - szólt két csuklás közt a Vörös Vaszics. Eltalálta, mert éppen pofonokról van szó.

- A fő - magyarázta útközben Csomó Bill -, hogy darabokra törhessem az egész vacak csárdát. Ezt okvetlenül el kell intéznem. Le kell szoktatni arról az embereket, hogy engem besúgjanak - magyarázta öblös, elnyújtott hangján.

- Majd rendbe hozzuk a dolgot! - bólintott Fülíg Jimmy. - A fő, hogy gyorsan elintéződjék, mert rövidesen találkozni kell Kalóz Pepivel.

Kissé megnyugodva látta, hogy összesen tíz vagy tizenkét ember lehet a helyiségben és a turbános, kövér egyiptomi tulajdonos a pult mögött. Amikor Csomó Bill belépett, minden további nélkül egy üveget vágta a fejéhez, amely csak hajszállal tévesztette el a célját.

Feleletül egy teljes asztalt és nyomban utána egy széket már Vaszics hajított bele a csoportba, és a kövér egyiptomit, aki konyhakéssel ugrott át a polcon, Fülíg Jimmy az ablakon keresztül vágta ki az utcára úgy, hogy valószínűtlen volt a visszatérése.

Csomó Bill félelmetesen működött. Az egyik pasassal a likőrösállványt zúzta szét, aztán szembeugrott a reárohanókkal, hogy ezek szétperdültek, és mire megfordultak, egy félméteres tükrör szakadt rájuk. Közben Fülíg Jimmy meg Vaszics a berendezés további állományát tökéletesen elintézték harcukkal.

- Várjatok! - lihegett Csomó Bill.

Egy eleve készen tartott vörös márgadarabbal felírta a falra hatalmas, iromba betűkkel a következőt:

ITT SÚGTÁK BE CSOMÓ BILLT
ÉS A TULAJDONOS IS RÉSZES VOLT.
AJÁNLOM MAGAMAT!

Az utca népe bámészkodott, de külvárosi szabályok szerint, ha nem volt semmi köze egy ügyhöz, abba nem avatkozott bele. Ha meg lett volna valakinek beleavatkozni való kedve, az is elmúlt volna eme három hírhedt legény láttára, akik most elsiettek a régi kikötő felé.

Csomó Bill útbaigazítása nyomán rátaláltak Lógás Hugóra. No ez jó. Azonban kormányos nincs. Aki van, az köll a kutyának. De szerencsére fedélzetmester akadt. Csontvázszerűen kiszögellő bordái, feltűnően sötartós vállai, hegyes könyökei és általában soványsága miatt Csont Muki néven ismerték a kikötőkben. De még mindig nincs kormányos. Éjfél tájban befutott Kalóz Pepi néhány elsőrangú emberrel. Jól összeválogatta őket, mert köztük volt a Svéd Ökör nevű kiváló egyén, meg a Stráfos Harry nevű is, egy prima rádiós. Összevagdalt arca miatt kapta a „Stráfos” predikátumot. A többi is mind jó anyag volt.

- De kormányos nincs - kiáltotta Kalóz Pepi, és akkorát csapott a combjára, hogy visszhangzott a környék.

- A közvetítőtől pedig nem kell ember... - dünnyögte Jimmy.

- Én elvezetem azt a bricskát...

Valamennyien megfordultak. Egy különös, feltűnően jóképű egyén állt a közelben egy lámpaoszlopnak dőlve. Éppen befejezte a pödrést, megnyálazta a cigarettapapírt, és nadrágján végighúzva a gyufát, rágyújtott.

- Ez meg honnan a pokolból jött ki? - ámuldozott Kalóz Pepi.

- A Rézgróf! - mondta mérsékelt lelkesedéssel Fülíg Jimmy. Hiába, nem örült, ha ilyen jóképű piperkőc került érvényesülése útjába. Mert a Rézgróf híres szépfiú volt a kikötőben. És spanyol létére (spanyolnak mondotta magát), értett a festői eleganciához. Rakoncátlan, göndör, vörös haja, bronzszínű, érdekes arca, gyönyörűen ríktó, kék vagy piros selyem nyakvédői, tarka kockás vagy sárga selyemingei, feszes, széles cipői, finom szarvasbőr nadrágja, széles nagy csatú öve, nem utolsó sorban izmos, karcsú alakja mind egy-egy szálkát jelentettek Fülíg Jimmy szemében. No most ehhez még nagyszerűen énekelt, gitározott, harsány nevetéseinél olyan pompás gyöngyfogazat villogott versenyt mély tűzű tekintetével, hogy kőből legyen a szíve annak a nőnek, aki nem borul első látásra a nyakába. Nem szólva arról, hogy volt már kapitány, kormányos, gépész, vitorlamester és mindenben elsőrangú.

- Te eljösszél?... - kérdezte rosszkedvűen Fülíg Jimmy.

- Ha mondtam.

És máris rámosolygott Kalóz Pepire, hogy arca csupa nyájas, szemtelen ráncba vonult szét. No de ez nincs vajból.

- Maga jó kormányos?

- Ne blamáld magad, Pepi - jegyezte meg Lógás Hugó. - Ez hazahozta a sarkvidékről, eltört iránytűvel a Hurricane-t.

- Hát akkor jöjjön velünk. Én Kalóz Pepi vagyok... Na! A kezembe akar harapni?

A „kapitánynő” elrántotta ugyan a kezét, de belepirult közben.

...Másnap délelőtt, miután berakodtak, a Vakapád felszedte horgonyát, és teljes gőzzel elindult délnyugat felé.

Útját, ezt talán nem is sejtették a hajósok, igen magas személyek aggódva és nagy várakozással kísérték.

Szamoáról, majd Fidzsiőről rádióközlést adott a tengernagyi hivatalnak, majd diadalmasan jelentette, hogy négy fokkal áthaladt a Cape Blounton.

Néhány nap eltelt... Száz és száz rádió kereste a Vakapád adását... Hiába!

A Cape Blounton túl a gőzös nem adott életjelt többé. A harmadik hajónak is nyoma veszett az óceánnak ezen a misztikus részén...

TIZEDIK FEJEZET

Miután elindultak, némi tekintélyvillongás zavarta meg a közbékét. Wagner úr indította el a lavinát. Vagy kevés volt a pálinka, amit ivott, vagy a szesztartalma nem volt elég magas fokú az itálnak; annyi bizonyos, hogy induláskor aránylag kevéssé ingadozva megjelent a kapitányi hídon. Belső zsebéből kirántott valamit, s ezáltal több álkulcs, hervadt virágok és egy darab sült tök esett ki a fedélzetre. Azután fejére tette azt a valamit, és ekkor kiderült, hogy a friscói önkéntes csendőrök sapkáját alkalmazza kapitányi dísznek. Azután belekiáltott a szócsőbe feszesen, katonásan:

- No mi lesz, apuskáim? Hát nincs gőz a sztrovacsekbe?! Vagy lazáltok?

Ekkor megjelent Fülíg Jimmy a hídon, és közölte a Kékszakállúval, hogy ha nem megy a fenébe, úgy a tengerbe hajítja.

- De drága sztrovacsek!... Én a Piszkos Fred adjutánsa vagyok... Hát csak rám kell nézni!... Ez a sok csibész itt mind jól ismer...

Fülíg Jimmy tapintatosan belevágta Wagner urat a másodkormányos üres kajütjébe, hogy veleszakadt az ajtó. Most meg a Rézgróf állt meg a híd alatt és felszólt:

- Hé, te! Nekem a Wagner kapitányom. Jobban imponál, mint te.

Fülíg Jimmy lesietett hozzá.

- Mióta nevezöl te ki kapitányokat?!

- Nézd, Fülíg Jimmy - mondta, és remek csatos övét megigazgatta. - Köztünk már régen esedékes, hogy néhány őszinte pofont váltsunk.

- Magam is azt hiszem. Mert szerintem te egy hencegő alak vagy.

- Legalábbis annyira, hogy megválogatom, kit nevezek kapitánynak. Nem bőrkamásni dolga az ilyesmi.

Szíven találta!

Fülíg Jimmy a bőrlábszárvédőjét úgy tisztelte, mint valamilyen házibálványt. Az már egyéniségéhez tartozott, hogy ha szíven találták, ritkán hibázta el feleletül az állcsúcsot.

Belevágott a Rézgrófba.

Puff!

Piff-paff!

Nagy csata lett... A kormányos bezuhant a konyhába, a szakács meg az ételek közé. De máris felugrott... Még egyszer visszaesett egy gyomorba rúgástól, míg úgy pattant fel, hogy ő vihette be híres balegyenesét, amitől Fülíg Jimmy egyszerűen elszállt, mintha a vitorla nélküli siklórepülést gyakorolná. És belegabalyodott Lógás Hugóba meg a kötélcsomójába, és minimum tizenhat pofont kapott a Rézgróftól (mindegyik díszpéldány!), amíg kivergődött ismét.

És miután kivergődött, egy horogütés újra a földre vitte, de ördögi specialitásával estében elkaszált a Rézgróf lábát is, és egymásra zuhantak. Aztán egyszerre ugrottak fel, és megint zuhogott a négy súlyos ököl.

Piff-paff!

Puff-piff-paff!

A fiúk bámészkodva körbeálltak.

Ritka szép verekedés! Ilyet nem pipál mindennap a kikötő népsége, ahogy a kettő állja és osztogatja a pofonzivatart. Akkorákat, hogy lazább csontrendszerű embernek a felétől is szilánkokra repedezne a koponyája. A Rézgróf jobb keze ugyan most odaszögezi torkánál fogva Fülíg Jimmyt a szellőző kürtőnek, no de csekélység az az iszonyú pofon, amit közben visszakézzel kap, hogy freccsenő vér permetezik szét. Feleletül belecsapja a fregattfőhadnagy fejét egy szellőzőkürtőbe, hogy csak úgy döng és horpad (nem a fej, hanem a kürtő), de közben még kettőt kap a minden elsőprő monszunként respektált pofonokból, majd egy rúgás éri térdé táján... Egymásra zuhannak! És a földön gurulva csépli a másikat, aki felül kerül. Borzalmas ökölcsapásokat osztogatnak, egy-egy kézzel a másik hajába markolva, hogy csak úgy döng az odacsapkodott koponyák alatt a padló...

Bumm!

Egy lövés dörren, majd éles kiáltás hasít a levegőbe:

- Hands up!

A kiáltás nem lett volna elég, de a riasztólövésre ösztönszerűen talpra ugranak. Kalóz Pepi állt ott, karján a nyitott retiküllel, kezében a még füstölő hatlövetűvel.

- Mi ez?! - kiáltja energikus, mély hangján, és még a kosztümje is szokatlanul feszül a támadó kiállásában. - Mi ez? A szolgálat megtagadása nyílt tengeren? Ide vigyázzatok! Én tudom a reglamát! Aki zavart csinál a hajón, azt úgy lepuffantom, mint a pinty!

A két embert csak a ruházata után lehetett valahogy felismerni. De azért egyikük sem lihegett. Tapogatták véraláfutásos, sebzett dagadt arcukat és morogtak.

- Nem mondtad nekem - kiáltotta dühösen Kalóz Pepinek a Rézgróf -, hogy ez lesz itt a kapitány.

- Jogomban lett volna őt fejbe löni! - replikázott Fülíg Jimmy. - A kormányos fellázadt ellenem, és...

- Kuss!

Ezt mondta röviden és halkan Kalóz Pepi, majd rágyújtott egy cigarettára, és felment a kapitányi hídra. Ott a harmadik disszidens, Wagner úr, elbóbiskolt közben. Csendőrsapkában!

- Bocsánat... - szólt a nőhöz Wagner úr, hóna alatt a kitört fülkeajtóval. - Nem tudja nagysád véletlenül, hogy hova megy ez a hajó?

Egy rövid, elutasító kézmozdulattól ajtóstul hanyatt esett, majd lerepült a hídról. Azután Kalóz Pepi ismét a mellkasára csapott egy nagyot, és a következő tömör szónoklatot tartotta:

- A kapitány én vagyok! Fülíg Jimmy az első tiszt, és a Rézgróf a kormányos! Ha valakinek nem tetszik, az jelentkezzék! - Most mindenki menjen a dolgára, és aki verekedést kezd, azt úgy lepuffantom...

- ...mint a pinty! Ezt már hallottuk... - dünnyögte Fülíg Jimmy és elsietett.

- Majd máshol számolunk! - súgta a Rézgróf mellette.

- Remélem, nem kell egy évig várni - felelte Fülíg Jimmy vad tekintettel. - Kalóz Pepinek pedig jobb lesz, ha békét hagyysz. Az nem bukik az ilyen színes ruhájú ficsúrokra.

- Akkor meg minek törödsz vele, hogy békén hagyom-e vagy sem?

Néhány másodpercig nézték egymást, de a kapitányi hídról vezényszavak hallatszottak, és a két dühös férfi a dolgára ment.

- Ez egész jól érti a dolgát - súgta Csont Muki, a fedélzetmester, Lógás Hugónak, a kapitánynő felé bökve a fejével. A kormányos és az első tiszt ügye nem érdekelte őket. Az elintézett dolog. Előbb-utóbb valamelyik „hidegre” teszi a másikat. Viszont nagy meglepetést jelent Kalóz Pepi, a kapitány. Alaposan értette a dolgát. Úgy elkommandírozta a Vakapádat, hogy vén tengeri medvék sem tehették volna különben. Mielőtt kikötőbe értek, a Svéd Ökör fel akart sietni a hídra, hogy segítsen vezényelni a lavírozásnál, mivel új kapitányunknál mégiscsak félőnek tartotta, hogy eltípor néhány bárkát, vagy felfut a partra.

- Mit akarsz itt? Eredj a dolgodra! - kiáltotta Kalóz Pepi, azután határozott, kurta parancsokat osztogatott, és olyan simán történt a manőver, hogy csak ámultak mind...

Ellenőrző körútjait éjjel előtt pontosan és rendszeresen végezte. Észrevette a legkisebb hibát is, és sokszor odaállt egy cigarettára elbeszélgetni az emberekkel.

- Te hol tanultad meg így a hajózást? - kérdezte Lógás Hugó, amikor esti körsétáján megállt közöttük a fedélköz lejárója előtt.

- Az én papám negyven évig szolgált a Baltimore-on - felelte, és odaült közéjük, a lépcsőre, hogy felső zsebéből egy petyhüdt cigarettát vegyen elő, és a szája sarkába dugja. Ott volt hajósinas, ott lett matróz, és húsz évig mint kapitány vezette. Amikor meghalt az anyám, kénytelen volt engem is magával vinni, és ott nőttem fel, a Baltimore-on.

Nyikorgás hangzott, ahogy a hajó megdőlt kissé, és Kalóz Pepi hátrafordult, mert tudta; hogy Fülíg Jimmy valahonnan, az árnyékból nézi.

- Ez kitűnő történet - mondta a fregattfőhadnagy.

- Az igaz - mondta Kalóz Pepi és felugrott -, de sokkal kitűnőbb lenne, ha valaki megolajozná a csigákat, hogy ne sikongjanak úgy.

Fülíg Jimmy kísérni akarta az útján, de Kalóz Pepi közölte vele, hogy erre semmi szükség nincs. Jaj is lenne bármelyik kikötői jassznak, ha tiszteletlenül mer közeledni egy nőhöz, aki velük „dolgozik”. Ilyesmiben nem ismernek tréfát.

Amikor Kalóz Pepi végigjárta a Vakapád minden zugát, csak akkor tért vissza a kabinjába.

Útközben figyelme mindenre kiterjedt. Sőt.

Talán még többre is, mint az kötelessége lett volna, mert a kormányállásba olykor kétszer is benézett. Először a Rézgróf közölte vele, hogy minden rendben van, utóbb szemtelenül vigyorogva már úgy mondta, hogy:

- Még mindig minden rendben van.

- Nem kérdeztem, hogy mi van! - vágott vissza idegesen Kalóz Pepi. - De hát maga nem kormányozhat éjjel-nappal.

- Itt még leválthat a Fülíg Jimmy, de ha a Cape Blountot elérjük, itt kell aludnom a kormányállásban és lehetőleg állandóan kormányozni, mert ott nem vezeti el a hajót senki rajtam kívül... Hacsak... - vigyorgott - a kapitánynő nem ismeri keresztül-kasul a Déltengert.

A kapitánynő elővett egy bágyadt cigarettát, amit előbb itt is, ott is meg kellett nedvesíteni a nyelvével, hogy rágyújtson, azután így szólt:

- Maga miért pimaszkodik velem állandóan?

Inkább kíváncsian kérdezte, mint idegesen.

- Ilyen sajnálatos természetem van - felelte farizeus arccal, nagyot sóhajtván.

A kapitánynő végignézett rajta, leplezetlen megvetéssel.

- Majd ha egyszer összeveszünk valamin, akkor nem beszél majd úgy velem, mint valamely hölgyismerőseivel a táncteremből.

- Ez könnyen lehetséges - felelte bólogatva, de változatlanul azzal a fogragyogtató, szemtelen mosollyal.

A kapitánynő idegesen elsietett, és éjfélkor átadta Fülíg Jimmynek a szolgálatot. Az út aránylag nyugodtnak látszott és mégis...

Amint közeledtek a Cape Blounthoz, a legénység körében valami izgalomféle lett úrrá. Mégis-csak olyan tengeren hajóznak, amelyen két hajó áthaladt előttük, és eltűnt anélkül, hogy egyetlen rádiójelet leadott volna. A Marquesas körül gyakorlatozó cirkálók, a Tasmaniába igyekvő Swallow annak idején kifejezetten azt állították, hogy fogniuk kellett volna az adást, ha a két hajó közül bármelyik is vészjelet ad le. Hogyan merülhet el, vagy miféle katasztrófa történhet a két hajóval, hogy rádiójelzést sem adhatnak?

Nyilvánvaló, csak egyféleképpen. Ha nagy viharba kerülnek, nem tudják a tüzet gyorsan lecsökkenteni, és valami módon becsap a víz a kazánhoz, és akkor a hajó szinte egyetlen óriási kézigránáttá változik, amely esetleg darabokra robban, még mielőtt a rádiós csak sejthetné is, hogy miről van szó. No, de vihart akkoriban nem észleltek a Déli-sarktól a szigetvilágig, pedig ezek a meteorológusok mindent pontosan tudnak.

Egyik sem mondta ki, pedig azonos véleményen voltak, hogy itt csak két eset lehetséges: Vagy bennszülöttek éjszaka megtámadták a hajókat egy szigetnél, ahol kikötöttek, vagy pedig, ez a valószínűbb feltevés, a Zöld Pofa csontkeze van a dologban. Mert a Cape Blounton túl, egészen a Déli-sarkig, a Zöld Pofa végtelen birodalma következik. És ahogy most itt a lépcsőn üldögélnek, Csomó Bill viszi a szót. Csomó Bill érdekes ember, mint a neve is mutatja.

Állandóan egy szivarvéget rágcsál, de ez úgyszólván sohasem ég, és a hátsó zsebében egy pálinkásüveget visel. Jellegzetes nála az, hogy a pálinka, amit kedvel, édes. Ritka ember, mert kikötői körökben az édes pálinkát hölgyismerőseink számára rendelik vendégek.

Csomó Bill kivételesen szerette az édes pálinkát, és szolgálatban vagy szolgálaton kívül, szélcsendben vagy pusztító orkánban, egyaránt előhúzta bizonyos időközökben hátsó zsebéből az édesre töltött üveget.

Egy kapitánya megfigyelte, hogy szinte gépiesen, egy óramű pontosságával, minden csomónyi út után iszik az üvegből. Azóta nevezték őt Csomó Billnek.

- Hát szerintem - mondta a körülötte ülőknek megfontoltan, mert jól tudta, hogy sokat adnak tájékozottságára -, a Zöld Pofa és Radzeer között bizonyos ellentétek lehetnek már régóta. Valami történt már akkoriban, amikor Pizkos Fred és ez a hülye Kékszakállú állítólag a Brigitta pestishajóval meg a Radzeerrel egyszerre manipuláltak, és tartja magát az a hír, hogy a Kapitány, amilyen kutya, ha pénzről van szó, akkoriban kibabrált a Zöld Pofával.

Nagy csendben voltak. Nehéz szélcsendben haladt a hajó, és a puha, egymástól elszigetelt ködcsomók kezdtek feltűnedezni. Valamerről hullámverés is érkezett, és enyhe nyomással kissé megbillentette a Vakapádat.

Csomó Bill elővette édes töltött üvegét és ivott. Hosszú, tempós kortyokban. Valamennyien emlékeztek a Brigitta zavaros ügyére, és a Kapitányról hajlamosak voltak feltételezni, hogy még a Zöld Pofával is kibabrál, amilyen rengeteg esze van. Egy ideig, miután visszatértek, Friscóba, a Főorvos meg a Dagadt Peters és a Radzeer többi matróza csak úgy szórták a pénzt. Tehát ha pénzről van szó, ez a zsugori szívű Piszkos Fred magával a sáttánnal is kibabrál.

- De hiszen akkor Fülíg Jimmy meg a Rézgróf is a Radzeeren voltak! - mondta Csont Muki.

- Az igaz. De nem ajánlom, hogy érdeklődjél náluk nyitott bicska nélkül. Mert a Radzeer általában olyan utakon járt, hogy nagy a hallgatás utána. No és a legénységnek bőven van pénze, és aki nagyon érdeklődik, azt elkapják valahol a kikötő egyik sötét zugában, és slussz, passz, kész! Nincs többé kíváncsiság.

- No de végre is - dühögte a Svéd Ökör -, minekünk semmi dolgunk nem volt a Zöld pofa tengerén. Hát ezért...

- Mit ezért? - felelte dühösen Csomó Bill. - Itten van a Fülíg Jimmy meg a Rézgróf. Aszondom, ha a Zöld Pofa tengerén elsüllyed egy hajó, vagy nem tudják, mi lett vele, és rádiójel se jött, akkor ott a legjobb eset, ha üres kézzel visszajövünk. Elhihetitek nekem.

- Miért nem előbb mondtad?!

- Azért - felelte Csomó Bill -, mert nekem olyan sürgős volt eljönni Friscóból, hogy nem törődtem semmivel. De ha tudni akarjátok, a Vörös Vaszics is benne volt a Radzeer dolgában, amikor az a lovagias ügy történt a Zöld Pofával...

- Az volt az egész ügy - mondta most valaki váratlanul felettük -, hogy az én öreg barátom, the old great Man of the Piszkos és én, kaptunk egy üzleti megbízást egy hölgynevű hajóról!... Igen, igen, barátaim, ez a hölgynevű hajó, ha jól emlékszem, Belladonna, ez pestist rakodott valahol, és kerestek üzletembereket, akik felmennek rá, hogy elégeessék! A nyílt tengeren! Hahó! A nyílt tenger a legszebb a világon.

E kiáltása után az ajtóval együtt, melyet magánál hordott, lesiklott gurulva vagy hat lépcsőt a fedélközbe.

- Egy a kérdés - mondta Csomó Bill -, a pestises Brigitta hogy került az ügybe?

- Azt megmondhatom, drága barátom! Azt hiszem, húsz dollárba került! De nem! Húsz olyan pénzbe, hogy Egyiptomba fizetik, és mégis angol... Ezt a hajót elsüllyesztettük a Kapitánnyal, s később megint feltámadt, és megint elsüllyedt, és végül mindenkit megmentett, és legokosabb, ha most elénekeljük valamennyien a makk alsó belépőjét a Lohengrin című operából...

De mielőtt hozzáfoghatott volna az áriához, szokása szerint, rajtaütésszerűen elaludt. Feje alatt a kabinajtó. Csomó Bill elővette pálinkásüvegét és ivott, amiből mindenki tudta, hogy nem érhetnék még el a déli áramlást, mert akkor ennyi idő alatt nem tehettek volna egy csomónyi utat.

Komoran, csendben üldögéltek ott.

Fülíg Jimmy, aki már régebben átvette a szolgálatot, körútján időnként mindig visszatért a kapitányi fülke felé, és elgondolkodva álldogált. Nagyon meglepte volna, ha látja, hogy Kalóz Pepi durva, fitymáló arca milyen különösképpen elsimul, ha egyedül van, és nem látja szükségét, hogy imponáljon a hajón ezeknek a durva embereknek.

Egy kis fűzetbe írogatott valamit, és közben teát főzött. Fülíg Jimmy ezt nem láthatta, mert a kapitány kajüt ablaka két méternél is magasabban volt. De az ajtó sarkán világosság szűrődött ki. Fülíg Jimmy, mikor már harmadszor kóvályogta körül a fülkét, végre is kopogott.

- Igen! - kiáltotta egy nyugodt, csengő hang bentről. A fregattfőhadnagy meghúzogatta zubbonyát, megigazította a gallérját és belépett.

- Jó estét! - mondta, és igyekezett legszélesebb, legnyájasabb mosolyával köszönteni a kapitánynőt.

- Jó estét! - felelte ez nyugodtan. - Valami baj van?

- Nem mondhatnám. Csak talán a hajó dolgait... kellene megbeszelnünk abból a szempontból...

- Éjszaka nem szeretek tárgyalni. Különb is milyen szempontból kellene bármit is megbeszélni magával?

A kapitánynő hangja nem volt rideg és mégis... Fülíg Jimmy úgy érezte, mintha hideg vízzel öntötték volna végig. Ilyen egy beképzelt nő!

- Csak talán annyiból lenne szempont... illetve megbeszélés, hogy itten a hajón, ahogy az előbb hallgattam véletlenül... itten mindenféle hülyeséget beszél a legénység, amiből még baj lehet. Ezt a Zöld Pofát emlegetik, és ez a részeges Wagner még jobban beugratja őket...

- Ez fontos dolog. És majd holnap megbeszéljük. Jó éjszakát!

Mikor Fülíg Jimmy kissé leforrázva távozott, közvetlen mellette, a sötét középfedélzeten, egy cigaretta parázsa mögött halkán felnevetett valaki. A Rézgróf állt ott.

- Látom, hogy betévedtél ellenőrzésre a kapitányhoz...

- No és?! Mit kell azért vihogni? - kérdezte szokása szerint felfűjt mellkassal.

- Csak lassan a testtel, Jimmy! Úgy látszik, fejedbe szállt újra a kapitányi dicsőség.

A fregattfőhadnagy keserűen nyelt... A ménkü csapjon ebbe a sok istenverte csavargóba. Állandóan mindnek az fáj, hogy ő a kapitány. Miért nem fáj nekik a Rücskös Morton vagy a Bricssesz? Csak olyan kikötői fiúk azok is, mint ő. És mégis, ha meghallják, hogy a Fülíg Jimmy első tiszt vagy kapitány, hát akkor menten pofázik a sok söpredék. Nem az első eset. No de nem is az első tíz pofon hasonló ügyben, amit a Rézgrófnak kiosztott. Habár ez sem spórol... De most még külön vadítja itt az ember vérit ez az elszánt tyúk. Egészen egymás előtt álltak, hogy összeért a kabátjuk. A Rézgróf cigarettája gúnyosan felfénylett az arca előtt.

- Semmi közöd az én kapitányságomhoz.

- Hagyd ezt a nőt Jimmy - szólt csendesen a kormányos. - Nem neked való.

- Tán terád bukik?

- Nem mondtam - felelte a másik egykedvűen. Majd rövid tűnődés után hozzátette: - De lehetséges...

- Ez? - kacagott Fülíg Jimmy idegesen és gúnyosan. - Ez fűtyül az ilyen pasasokra, mint te. Éppen nem olyannak látszik, hogy selyemrongyok meg cicomák imponáljanak neki a férfinál.

A másik lassan bólogatott:

- Értem. Szóval a bőrkamásniért bolondul... Nana!

...Hirtelen megfogta Fülíg Jimmy nekirezdülő csuklóját. De nem az acélszorítás tartotta vissza a hatalmas kezét, hanem a nyugodt hang:

- Nem jól van, Jimmy. Most már a Déli-tengeren vagyunk, és ha „kicsináljuk” egymást, akkor az egész társaság a víz alatt víkendezik holnapután. Mert nincs, aki a helyünket átvegye.

Ez igaz volt. A fene a takarékoságot. Nincs egy emberre való váltás semmiből. És a Svéd Ökör vagy a Lógás Hugó meg a Vaszics, kemény fiúk a maguk helyén, kormányozni is tudnak, de nem a Cape Blount táján.

- Ami igaz, az igaz! - bólintott tehát Fülíg Jimmy sóhajtva. - De azután nehogy Friscóban elfelejtsd a randevúunkat.

- Tán azt pletykázta rólam valaki, hogy szórakozott vagyok? - felelte merev mosollyal a másik.

Hallgattak... Alattuk nyugtalanul dohogott, lüktetett, csikorgott a hajó vén motorszíve. Fülíg Jimmy ballagott, hogy folytassa ellenőrző útját a szűk spirálisban tekergő lépcsőn, végig a gépházba. A Rézgróf körülnézett, aztán macskaléptekkel a kapitánynő kajütjéhez osont a sötétben.

A fedélzet teljesen néptelen volt. Hallatszott, amint a víz zizegve áramlik a hajó mentén. Kötelet kötött a derekára úgy, hogy hosszú vége maradjon, erre egy vashorgot csomózott, és felsietett a kémény vaslétráján. A kajütablak, melyen át leskelődni akart, embermagasságnál följebb volt. Viszont, ha a fülke tetejére lép, hogy benézzen, úgy Kalóz Pepi meghallja a lába dobbanását. Ezért nyaktörő módját eszelte ki a megfigyelésnek. Beakasztotta a vashorgot a létra fokába, ellendült, és így, függve, apró lökésekkel himbálódzva, inga módjára minden második másodpercben odaért arccal a kerek ablak elé. A Rézgróf nem pusztán kíváncsiságból leskelődött. Ama válogatott katonai személyiségek sorába tartozott, akik a Titkos Szolgálatnál tevékenykednek; igazi néven Milton Winternek ismerték, és korvettkapitány volt.

Csodálkozva látta, hogy Kalóz Pepi kajütje üres. Hol lehet a nő?

- Itt vagyok! - felelte egy energikus, csengő hang mögötte és alatta.

A kormányos riadtan megfordult függőben, és ott látta Kalóz Pepit, természetesen roppant hatlövetűjével a kezében.

Kényes szituáció! A Rézgróf szerény, udvarias testtartással függött le, és megkísérelte, hogy közben nyájasan mosolyogjon.

- Jó estét, Miss Pepi! - szólt kínos helyzetében torzképnek beillő nyájas mosollyal. - Hol járt, hogy nem láttam a kabinjában?

- Mit csinál maga ott fenn?

- Munka után édes a tornázás! - lengedezte udvariasan. - Különben be akartam szólni a fülkéjébe... Miss Pepi! - és szívére szorította a kezét, ezzel kis híján elsodorta önmagát, labilis helyzetében - én szeretem magát!

- Igen? - felelte hidegen a nő. - Ez kedves. Szülőházam babonája szerint akasztott ember szerelmi vallomása szerencsét jelent.

- Örülök, hogy...

- Elég volt!... Lejön nyomban, vagy ellőjem a kötelet?! - Erélyesen toppantott, és felemelte a revolvert, összehúzva kissé a jobb szemét: - No, mi lesz?!... Come on!

A kormányos engedelmeskedett. A létrához lendült, leakasztotta a horgot, azután odasietett Kalóz Pepi elé a fedélzetre, és igazi spanyol grandezzával féltérde ereszkedett:

- Mia bella senyorita! Imádom!

Kalóz Pepi kissé hátrahőkölt. Úgy látszott, nagy hatással van rá a vallomás. De a látszat csalókéban bizonyult, mert a következő pillanatban egy akkora pofont kapott a Rézgróf szíve hölgvétől, hogy Lógás Hugó a hajó tatjához rohant, mert azt hitte, leszakadt a mélységmérő ön, és az loccsant ilyen nagyot az éjszakában.

- Üssön agyon, senyorita! - folytatta elszántan a kormányos. - Meghalni a szerelemért, carramba!... Ez igazi férfisors, és az én apám ókasztíliai spanyol hidalgó volt!

- Különös - csodálkozott Kalóz Pepi. - Úgy tudom, hogy Angliában külföldi állampolgár nem lehet tiszt a haditengerészetnél. Hogyan avansált mégis Winter hidalgó Milton nevű leszármazottja korvettkapitányá?

A Rézgróf arcizmai összerándultak! Kalóz Pepi tudja a titkát! Ez a nő tehát kém vagy valami nemzetközi hírszerző iroda ágense!... A kormányos szerelmi vallomása nem volt tisztára komédia, de a kötelességteljesítés és Anglia érdeke minden más szempontnak felette áll. Ennek a nőnek meg kell halnia!

- Látom - felelt változatlanul vidáman -, hogy ma este sokat ivott a Miss Pepi, és összecserél valakivel, pedig látta a papírjaimat...

- Yes! - kacagott idegesen a nő. - Amíg aludt, megnéztem a papírjait! - és gyorsan kirántotta a korvettkapitány titkosszolgálati igazolványát. - Itt a papírja és...

És ebben a pillanatban kiszaladt alóla a föld, végigbukott teljes hosszában a fedélzet pallóján, és közben érezte, hogy kiszakítják kezéből a revolvért.

Nem vette észre a sötétben, amint a térdelő Rézgróf keze lassan kinyúlik, megrántja a bokáját és zsupsz... máris ráveti magát! Azután már csak azt érezte Kalóz Pepi, hogy a kitörő sikolyt beléfojtja egy szájára rátapadó, kemény férfitenyér, a levegőbe emelkedik, és rémült szemei megpillantják a korlát felett a mélyen összeloccsanó hullámokat.

Kalóz Pepi tudja jól, hogy nincs irgalom, és a következő másodpercben már repül...

Miért habozik mégis a tiszt? Miféle szenvedély gyürkőzött neki a kötelességtudásnak, hogy lebírja? A szenvedély általában megtalálja a helyes kifogást a kötelességgel szemben: át kell kutatni a nő zsebét. Fontos, hogy megtudja, ki ez a titokzatos egyén. Ilyeneket mond magában, és talpra állítja újra a nőt.

- Pszt... Ha csak egyetlen hangot hallat, áthajítom a korláton...

Kalóz Pepi moccanás nélkül tűrte, mert a kormányos egyik keze szorítás nélkül, de permanens keménységgel tapadt a nyakára. Tudta, hogy csak valami csoda segíthet rajta.

Most egy pillanatra valami rojtos felhőszegély mögül előkukkant a hold és végigcsillogott futólag a morózus óceánfelületen... Lusta, nagy hullámok gurultak a hajó felé. Egy kenetlen csiga megnyikordult a közelükben...

A nő szeretett volna szólni, de nem mert. Nehezen zihálva várta a végzetét!

És ebben a reménytelen, halálos helyzetben segítségére jött a csoda! A csodálatos szerencse! Halk lépés dobbant közvetlenül mellettük... Mintha a pallóból bújt volna elő, egyszer csak megjelent Fülíg Jimmy! Egy lépésnyire tőlük. A Rézgróf elengedte Kalóz Pepit, és megmarkolta zsebében a pisztolyt.

Egy pillanatig mintha beledermedne ez a kép az éjszaka többi árnyai közé: nem mozdultak. Csak Fülíg Jimmy mély lélegzetvételének nesze hallatszott, amint teleszívta mellkasát, nekiágaskodó kakas módján.

Úgy érezték ott hárman, hogy láthatatlanul izzó elektromosság feszül közöttük, annyira súlyos volt ez a pillanatnyi csend.

- Mintha sikoltott volna valaki - mondta halkan, egyikről a másikra nézve, kutató pillantással Fülíg Jimmy.

Szünet. A szél belekapaszkodott egy félig elszabadult ponyvadarabba, amely úgy csapkodott, mint valami odaszorult, óriási denevér szárnya. Most valami egészen meglepő esemény történt. A Rézgróf attól sem döbbsen volna meg jobban, ha a hajókémény megszólal, olyan elképesztően különös volt ez a fordulat. Kalóz Pepi Fülíg Jimmyhez fordult, és hűvösen, nyugodtan ezt mondta:

- Persze hogy sikoltást hallott, ha tízszer mondom, hogy olajozzák meg azt a vacak tatlámpacsigát. De itt hiába beszél az ember!

És ahogy egy szelíd hullámon kissé oldalt merült a hajó, ismét felhangzott a kenetlen csiga nyikkanása...

Fülíg Jimmy egy pillanatra leforrázva állt ott. Még egyszer megnézte őket harci vágyban égő elbúsult szemekkel, aztán lassan távozott.

Ketten maradtak. Még továbbra is úgy álltak mozdulatlanul. A Rézgróf olyan bután, hogy a szája is kinyílt csodálkoztaiban. Ez a nő megmentette, ez valami gavalériával lefitymálta azt, hogy ő gyilkolásra készen rátámadt? Vagy mi?...

- Na tessék!... Mire vár?! - kiáltotta Kalóz Pepi. - Vagy mégsem hajít a vízbe?!

- Mi ez?!... - szólalt meg rekedten a Rézgróf. - Maga... maga most... engem futni hagyott?! Feleljen, kérem! - fejezte be szinte durván, és megragadta a nő csuklóját.

- Jöjjön a kabinomba! - szólt szelíd mosollyal a kapitánynő, és könnyen elhúzta a kezét. - Ihat nálam egy csésze teát, maga... maga gyilkos!

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A kabinban visszakapta Milton a csontlapját, és Kalóz Pepi egy hasonlót mutatott neki, amely szerint a kapitánynő nem más, mint dr. Irén Cunesburry, a 22-es számú szolgálati kollégája. Az amerikai hírszerzőknél. Az angolszász hatalmagnál szinte egy szervezetnek számított a két alakulat. Az igaz, hogy hajón nevelkedett, de később az egyetemre is elkerült.

A nő cigarettázott, és alig leplezett megvetéssel nézte a Rézgrófot.

- Haragszik, Miss Pepi... Cunesburry? - kérdezte a kormányos csendesesen.

- Csak lenézem - felelte szigorúan. - Önnek kötelessége lett volna engem a tengerbe hajítani!

- Igaza van! - felelte őszinte büntudattal. - De bocsásson meg, képtelen voltam rá... Nézzen a tükörbe, és mentséget talál könnyelmű eljárásomra.

- Hát ki maga voltaképpen? - kérdezte féltréfával a kapitánynő e kötekedő hangra. Winter korvettkapitány vagy a jassz Rézgróf?

- Magam sem tudom - ismerte be őszintén Milton Winter. - Sokszor nekem is gyanús. Különösen, amikor az admirális fárasztóan egyhangú délutáni teáin feszítek kényelmetlen díszegyenruhámban. Ilyenkor igazán úgy érzem, mintha a Rézgróf Milton Winter korvettkapitánynak álcázva unatkozna itt.

Muszáj volt nevetni rajta, ahogy ezt nagy búsan előadta.

- Szeretném tudni, hogy mi a véleménye az André de Rémieux-ről? - mondta a nő. - Szerintem a Radzeer címeres alakjai elkövettek valamit az utasokkal. Esetleg legyilkolták őket.

- Nem hiszem - felelte a Rézgróf műértően. - Nem olyan fiúk. Valami szélhámosság mindig kinéz belőlük, de alapjában hűségesek. Ha a biztosító felfogadta őket, hogy vigyázzanak az utasokra, akkor tán megverik valamelyiket, vagy eltűnik néhány értékes holmi, ez mind könnyen lehetséges, de nem olyan fiúk, hogy a betyárbecsületet sutba dobják... Csupa jóbarátom.

- És azt sem hiszi, hogy megvehette őket egy másik hatalom? Esetleg kiszivárgott, hogy mangánérc nyomára bukkantak az Incognita Archipelen. Az utasok névsorában feltűnhetett néhány hirtelen nyugdíjazott katonai szakember... Nem gondolja?

A Rézgróf tűnődve kortyolgatta a teáját:

- Hallott már valamit, Miss Cunesburry, Pizskos Fredről?

- A Kapitányt gondolja? Úgy tudom, hogy valami tiszteletre méltó tengeri medve...

- Tiszteletre?... Hm... Sok mindenre méltó, de tiszteletre?... No mindegy. Szóval nagy koponya. Amikor megbíztak az André de Rémieux ügyével, felkerestem az öreget, egy kaszánya alatt, a magánlakásában. Nem valami fecsegő ficsúr, de velem jóban van, és morgott az ügyről egy-két szót. Jól fogódzkodják meg, Miss Cunesburry: Fülíg Jimmynél van a rejtély, megoldása! Ő a Radzeeren volt, amely elkísérte az André de Rémieux-t, valahogyan visszatért a Cape Blount felől, és azt hiszi, hogy ezt nem tudják róla.

- De hát ha ezt tudta... miért nem fogatta el nyomban Fülíg Jimmyt?!

- Céltalan lett volna, Fülíg Jimmyt szétszedhetik darabokra, akkor sem „köpne” egy árva szót sem.

- Mi a terve?

- Megmondjam őszintén? Szerintem is bizonyos, hogy ott a Cape Blounton túl valami csirkefogószat történt, amire minden mástól eltekintve, első tisztünk személyében a garancia. Az az érzésem, hogy a Kapitány azért háritotta rá a küldetést, mert tudni akarja, mit fog tenni, és valahogy a nyomunkban van...

- De hát... - csodálkozott a nő -, a messzi óceánon napok óta nyoma sem látszik hajónak!

Milton Winter a szemébe nézett Kalóz Pepinek:

- Fűlig Jimmy után én vagyok a legkevésbé babonás ember a tengeren. De valószínűbbnek tartom, hogy előbb látjuk a Zöld Pofát, amint a Déli Kereszten ül és furulyázik, mint a jó öreg Hountlert, Piszkos Fredde a hídján, ha ez nem akarja. - És megveregette kapitánya kezét, amit ez, a problémákon eltűnődve, úgy látszik, nem vett észre, mert nyugodtan eltűrte.

- Mondja, kérem - szólt hirtelen a Rézgróf. - Voltaképpen miért ütött maga engem pofon, hogy belecsendült a fülem? Mi?!

- Mert... mert sértett - felelte tűzpirosan -, hogy a... Hazáért, a Szolgálatért... még olyan nagy áldozatra is képes, hogy... szerelmet valljon nekem! Ez nagy szemtelenség volt!

- Igen?... Hm... Köszönöm a felvilágosítást. - Egy másodpercre eltűnt, arccal a teásbögrében, azután dühösen újra szembenézett a nővel: - Nahát semmi jussom nem volt ehhez a pofonhoz! Vegye tudomásul, hogy vallomásom civil érzéseim megnyilvánulása volt! Tehát a tettlegességért elégtételt követelek!

...Nem lehet tudni, hogy alakultak a tárgyalások, de mivel dr. Irén Cunesburry doctor juris volt, feltételezhetünk róla annyi jogi érzéket, hogy az igaztalan bántalmazást Kalóz Pepihez is illő, férfias elégtételadással helyreigazította. Így kellett lenni, mert még sokáig együtt maradtak a teáscsészék mellett, és a Szolgálatról alig esett szó a későbbiek folyamán...

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Ahogy a hajó közeledett a Cape Blounthoz, a legénység nyugtalansága fokozódott.

- Mi lehet az oka szerinted - kérdezte az egyik matróz Fülíg Jimmyt - hogy egyik eltűnt hajón sem adott jelt a rádió?

- Szerintem - felelte Fülíg Jimmy, mivel nem szerette, ha a kérdést feszegetik - neked a sok részegeskedés miatt szárazföldi állásba kellene menned, mint a Félvállas Jeffnek, aki Ferretownban zászlóval integet a karanténél.

És köpött.

- Mer, hogy a rádió elnémul - tépelődött a matróz, anélkül hogy zavarni hagyná magát a jó tanácstól -, az sokszor van. De hogy két rádió egyetlen hangnyi jelet se adjon, az még a legnagyobb viharban sem fordult elő.

- Viharról aztán abszolúte semmit sem tudhatsz, mer vihar előtt mindig leiszod magad a sárga fedélzetdeszkáig.

És tovább ment. Ez a legokosabb. Majd ha túllesznek a Cape Blounton, megváltozik a társaság. Csak már túl lennének. Nincs rosszabb dolog egy hajón, mint a suttogás.

Pláne, ha némi joggal történik. Felkereste Kalóz Pepit, aki ma szokatlanul nyájasan mosolygott rá.

Hm... Úgy látszik, előbb-utóbb mégiscsak szembetűnik neki, hogy ki az igazi legény. Mert hogy ő ezzel a Rézgróffal elbánik, erre a pasas már befizethet egy szolid temetkezési egyletbe.

- Ide figyeljen - mondta egy úri gesztussal, amit még a királyi udvarban lesett el -, jó lesz, ha sietünk. Hány csomóval halad a hajó?

- Teljes sebességgel megyünk indulás óta.

- Csak azért figyelmeztetem, mert jó lenne, ha már túl lennénk a Cape Blounton.

Kalóz Pepi újra rámosolygott, és végigmérte tetőtől talpig. Fülíg Jimmy elfogódottan nyúlt a nyeles monoklijához. Olyan szép volt a nő, ahogy a friss reggeli szél vitte a haját, és szoknyáját talán egy cseppnyit magasabbra libbentette, olyan szép volt, hogy Fülíg Jimmy szinte elfelejtette ezt a Cape Blount-ügyet.

- Talán észrevett valamit? - kérdezte, és egész közel lépett, hogy a fregattfőhadnagy tisztán hallotta, amint a szíve egy nagyot dobban.

Ezt a nőt mintha kicserélték volna. Úgy látszik, a Rézgróf marhaságokat mondhatott, és aztán mégiscsak egy közönséges matróz, nem fordult meg udvari körökben. Az ilyesmi számít.

- Hát morgolódnak - felelte.

- Gondolja, hogy baj van? - és egyik kezét aggódva a férfi vállára helyezte.

Annak már baj volt. Fülíg Jimmy most már nemcsak a mosolya, hanem a szerelme után is kiérdemelte gúnynevét.

- Hát... - dadogta vörösen, de a nő nem vette el a kezét, és ki tud így beszélni? - Baj éppen jelen pillanatban nincsen...

- Gondolja, hogy lehet?

És a másik kezét is Fülíg Jimmy vállára tette. És egészen hozzája lépett, mint aki aggodalmában ösztönszerűen az erős férfihoz menekül. Az erős férfinak nem jött hang a torkára, és kalapált a fejében a vér. Úgy fél perc múltán végre megszólalt.

- Tudja, ezek olyan fiúk... mit is kezdtem? Szóval, hogy megcsináltam már azt a csigát, ami ott csikorgott.

- Igazán nagyon köszönöm, hogy ilyen figyelmes. Hálából meghívom egy csésze teára.

Fülíg Jimmy levette a sapkáját, és mélyen meghajolt, mert egyszer ezt látta Almirában, amikor egy vén hölgy meghívta a kísérijét teára.

- És valamit említett a legénység hangulatáról...

- Hát jó lenne már túl lenni a Cape Blounton. Az ilyesmi nem árt. Hát ha egyszer teljes sebességgel haladunk... Tovább nem lehet jutni ennyi idő alatt.

És magában azt gondolta, hogy a meghívásnál tovább ezer csomó sebességgel sem lehet eljutni ennél a nőnél, ennyi idő alatt.

- Amíg magát látom, Jimmy, addig nem félek! - mondta a nő hévvel.

- Nincs is oka! Egy szavára a világ összes csirkefogóját megpofozom!

- Erre, azt hiszem, nincs szükség.

- De ha elvárna tőlem ilyen lovagi szolgálatot, tudnia kell, hogy Fülíg Jimmy készen áll!

A nő egyedül maradt, mert a fregattfőhadnagynak sürgös teendői voltak. Valaki odalépett melléje a kormányállásból:

- Megörült? - súgta a Rézgróf.

- Nem. De amit ettől az embertől maga szerint akkor sem lehet megtudni, ha négyfelé szakítják, én megtudom tőle egy csésze tea mellett.

A Rézgróf, úgy látszott, nincs elragadtatva az ötlettől. De nem azért, mert alapjában helytelenítette volna, hanem már két napja eljegyezték egymást Kalóz Pepivel.

Két szolgálati megbízott. Ritka házasság lesz.

Este Fülíg Jimmy díszegyenruhájában jelent meg, amit egyetlen fényes derékszíj jelentett szokott öltözékén. Benézett a kormányállásba is egy percre.

Diadalmas mosollyal.

- Hogy megy a kormányzás?

- Köszönöm, jól - felelte hűvösen a Rézgróf. - Holnaptól kezdve te állsz be. Nem lehet másra bízni.

- Nem mintha örülnék neki, de rendben van. No, kellemes éccakát! - szólt, és két kinyújtott tenyerével ferdebbre igazította amúgy is hetykén félrecsapott sapkáját.

- Hová ilyen csodálatos eleganciával?

- Teára - felelte némi diadallal Fülíg Jimmy. - Kalóz Pepi meghívott estére.

És várta, hogy a Rézgróf legalább egy kissé elszédüljön vagy ilyesmivel jelezze féltékenyséjét. De a Rézgróf két fokkal kiengedte a kormányt, hogy elkerüljön egy nyugatról érkező, lassú, nagy hullámot, és e művelet közben kiköpött a cigarettája mögül:

- Engem is hívott. De, úgy látszik, nem szereti az értelmes embert, mert nem mentem vele semmire.

- Ebben igazad lehet - felelte Fülíg Jimmy, mert félreértette a célzást. - Viszont neked azt ajánlom, hogy ne búslakodj, mert annyi szép nő van a kikötőkben...

- Nagyon köszönöm a vigasztalást. De azt hiszem, Kalóz Pepi nem felejtethet soha.

- Lásd, így jár az ember. Teutánad csak úgy bomlottak a nők, és pont ez az egy fűtől rád.

- Igen. Ez van így néha - felelte inkább álmosan, mint szomorúan a Rézgróf. - Téged a parton és a hajón egyaránt kedvelnek a hölgyek.

Ezután következett a tea.

Fülíg Jimmy jól emlékezett még az almirai királyi várban eltöltött időkre, és tisztában volt azzal, hogyan kell egy ilyen gálaszerklivel egybekötött, este lezajló teadélutánon viselkedni.

Hadd lássa a nő, hogy közönséges kikötői ember létére az ember lehet a privát életében úr.

- Rummal issza a teát? - kérdezte Kalóz Pepi, aki igéző öltözékben fogadta az első tisztet.

- Ó, hogyne! Ha kérhetek a rumhoz egy kis teát - szólt a vendég, teletöltve poharát rummal, és pedánsul eltartotta kisujját.

- Első napokban - szólt a nő, miután betöltött - félreismertem magát, és csak később láttam, hogy kivel van dolgom.

- Ez általában így van, ha szabad kifejeznem magamat. A hölgyek szeretik, ha főzik őket, és nálam ez a nem udvarképes eljárás szinte lehetetlen. Engem észre kell venni... bocsánat!

Végigöntötte italával a nő ruháját, és homlokuk összekoccant. Úgy látszik, a Rézgróf nem figyelt oda és oldalba kapta a hajót egy hullám. Vagy lehet, hogy idegesebben kormányzott, mint egybként.

- Nem tesz semmit, Mr. Fülíg - igyekezett dr. Cunesburry Kalóz Pepi a vendég eleganciáját viszonzni. - Hajón ilyesmi előfordul. Én szeretném, ha mi egészen bizalmas jó barátok lennénk. Ritkán látni ennyi előkelőséget szállásm... kapitányban.

- Ez még az udvari élet kifolyománya, mert bizonyára tudja, Miss Kalóz, hogy valamikor egy valóságos királyt helyettesítettem... Bocsánat...

Asztal, pohár, szamovár, minden csörömpölve felborult, mert újra oldalról érte egy hullám a hajót.

- Úgy látszik, ez a Rézgróf elaludt vagy részeg! - kiáltotta Kalóz Pepi dühösen.

- Bizonyára elfáradt, és néha bóbiskol a kormánynál - mondta a vendég. Közben igyekezett rendet csinálni.

- Nálam minden barátság alapja az őszinteség - kezdte a nő kivetni a hálóját. - Tudja, két ember között mindig ott kezdődik, hogy egymásra bízzák a titkaikat.

- Ez így van! - bólogatott a vendég és egész belepirult hogy Kalóz Pepi melléje ült, és apró kezét az első tiszt pofonokról hírhedt, hatalmas kezére tette.

- Hát kérem, nálam is így van lelkileg és romantika tekintetében, amit udvari körökben felvesz az ember.

Szeretett volna egy kis rumot inni, de már nem mert. Az ördög bújt ma bele a Rézgrófba, hogy elfelejtett kormányozni.

- Én például elárulom magának - hazudta a nő, és átkarolta Fülíg Jimmy nyakát -, hogy köröznék, mert részt vettem a friscói bankrablásban. Ott egy nő lépett először a pénztárhoz, hogy lekösse a figyelmét, és ez én voltam. És csak aztán kezdődött a revolveres támadás.

- Ilyesmi előfordul... - felelte a fregattfőhadnagy, és merészen átkarolta a nő derekát. Kalóz Pepi elhúzódott.

- Maga még nem mondta el a titkát. Biztos van magának is rejtegetni valója.

- Van... - mondta zavartan, halkán Fülíg Jimmy. - Haitiban az üldöző vámőrök elől elrejtettem két láda ópiumot. Ha ezt megmondja valakinek, súlyos büntetésnek tesz ki...

- Ez a legnagyobb titka? Nem történt semmi a közelmúltban...

A nő leértékelte ellenfelét. Fülíg Jimmy felállt, megigazgatta a kabátját, szeméhez illesztette a nyeles monoklit, és szalutált, mivel ezt nagyon szerette cselekedni.

- Miss Kalóz, részemről volt a fogadtatás, nagyon örültem, ittlétének, és kecses engedelmével távozásba lépek...

Rézgróf bizonyára megint nem figyelhetett oda, mert az első tiszt kizuhant, a csukott ajtót magával rántva, a fedélzetre. Kalóz Pepi szomorúan nézett utána. Ettől nem lehet megtudni semmit.

TIZENHARMADIK FEJEZET

A Blount-fokon túl kezdődött a nagy hecc! Mintha csakugyan valami átok nehezedne itt a hajókra. Reggel Stráfos Harry, a rádiós közölte Kalóz Pepivel, hogy a leadó nem működik. A Rézgróf és a kapitánynő, ha nem lettek volna végletekig fegyelmezettek, mindketten Fülíg Jimmyre néztek volna. Így azonban Vaszicsot, a világhírű szerelőt hívták a gépházból. Egyszer kizárólag szerelésért három évet ült.

Kissé komor lett a hangulat. Miféle furcsa eset ez? A két elveszett hajónak is pontosan a Cape Blount után némult el a rádiója. Ezek az emberek igazán semmitől sem féltek. Egyik sem idegeskedett volna, ha a ciklon tengert seprő fekete felhőrongyának kavargását látják a horizont szegélyén tengerbe lógni. Általában, amit láttak, attól nem féltek, azzal számoltak, valahányszor hajóra tették a lábukat.

De amit nem láttak, és mégis érezték vagy sejtették, az szorongást váltott ki belőlük. Érthető. Mindig az ég és a tenger iszonyú síkjai között, egy parányi, pöfögő, ijesztően eltörpülő, mesterséges tákolmányon megtanulja az ember, hogy értelmisége lobogóját félárbocra eressze ismeretlen, metafizikai lehetőségek előtt.

Fülíg Jimmy erélyes kapitányoktól ellesett, pattogó fölénnel figyelmeztette társait, hogy őrizték meg nyugalmukat. Csont Muki megvakarta a fejét, nagyot köpött, és így reagált: „Téged pedig abszolúte senki sem kérdezett, hát minek járatod a pofádat?”

És megjelent a Vörös Vaszcis, karikalábain szinte gördült mentében. Az egész kis emberen csak gorillaállkapcsa és ajkai felett előrelógó, nagy ívű orra volt impozáns mértékű. Különben inkább zsokénak tűnt, mint tengerésznek. Viszont, akit olykor szájon kapott a szokatlanul alacsony egyén, esetleg cirkuszi óriásnak nézte csodálatos káprázatában.

Csont Muki eljárásának visszhangjaképpen megszólalt Csomó Bill:

- Elsősorban is azért ne jársd a szádat, mert neked van a legkevesebb okod.

- Úgy van! - tódította Lógás Hugó. - Te meg a kapitány meg a Rézgróf jártatok erre pestishajóval!

Fülíg Jimmy indignálódva, egyben támadóan teleszította szokása szerint mellkasát:

- Mit meséltek? Tán babonások vagytok? Különben is, ha valakinek valami baja van velem, az győjjön egy kicsit közelebb!

Vaszics közben letette a kabátját, hogy felmásszon a rádiótoronyra a zavar okát megtudakolni. Csomó Bill éppen szembe állt vele, és odahúzta a karjánál fogva:

- Te tán azt állítod, hogy nem voltál benne abban az ügyben, amikor Pizskos Fred, a Fülíg Jimmy meg a Radzeer emberei egy pestises hajón, amit el kellett volna égetni, a Zöld Pofa tengerén jártak?

- Egyrészt ereszd el a karomat, mert megrúglak! - felelte a Vörös. - Másodszor az nem volt igazi pestishajó, csak a Pizskos Fred becsapott vele valakit és a Radzeer oldalára egy hamis, horpadt bordázatot húzott rá. Ez volt, kérlek, az egész - fejezte be csendben, és mert Csomó Bill még mindig fogta a karját, úgy vágta szájon, hogy ez Fülíg Jimmyt is leütötte a lábáról. Vaszcis nem volt verekedős ember, de súlyt helyezett arra, hogy figyelmeztetéseit meg-szívleljék. A Rézgróf és Fülíg Jimmy csak igen nehezen fékezték meg együttesen Csomó Billt, aki természetesen Vaszcisnak akart rohanni.

- Végre is világosan kell látni azt, hogy mi volt, mert itt nem babra megy a játék - Mondta Stráfós Harry, és a hangulat egyáltalában nem engedett fel a pofon következtében a komorságból.

A Zöld Pofa vizein járt a hajó, ha kevésbé tájékozottan akarjuk kifejezni, a víz alatti zátonyok áttal- és korallképződmények állandó változása miatt térképezhetetlen honában.

- Kitől hallottátok ti, hogy egyáltalában a Radzeer valamikor erre járt Freddel meg velem - monda Rézgróf, az igazsághoz híven önmagát is megnevezve, részint hogy Fülíg Jimmyvel meg Vasziccsal együtt megfelelő ellentábor alkossanak, részint, hogy a gyanús, pánikszerű hangulat okát megtudja.

A Svéd Ökör, egy hatalmas, köpcös, aránylag nyugodt ember, a baljós hangulatban maga is az események hatása alá kerültek, ő adta meg a választ a kormányosnak.

- A Wagner tegnap az egész ügyet elmondta, és kötelességetek lett volna figyelmeztetni bennünket!

- Bravó, sztrovacsek! - kiáltotta Wagner úr, ki valamilyen rejtélyes okból kifolyóan ajtóval együtt az őrtoronyba került. - Úgy van, erre figyelmeztetni kellett volna minket, hogy én majd elmondom... Igenis, a nőnevű hajón az állt kiírva, hogy „Mi van veled, te Wagner?”...

- Na most hallottátok! Ez a bolond a róla elnevezett hajó nevét is elfelejti. A Radzeer hamis bordájára írtuk rá névnek nagy betűkkel, hogy „Mi újság, Wagner úr?” - kiáltotta a Rézgróf.- Ebből az emberből már évek óta a pálinka beszél, és maga sem tudja, hogy mit mond...

- Itt nem rólam van szó! A fő, hogy ők értik! - kiáltotta Wagner úr az őrtoronyból, és nyomban dalolni kezdett egy áriát a Tök Ász című operából.

Egymással szemben állt a két csoport, félig-meddig már ellenségesen, amikor megjelent a kapitány: -

- Hallottam az egész történetet - mondta nyugodtan. - Ezentúl mindenütt meséljétek majd, hogy Kalóz Pepi nem egy gyáva kukac, és a hajón maradt a Blount-fokon túl is. De megengedte a férfiaknak, hogy ha tetszik, visszafordulunk, és a legközelebbi kikötőben elhagyhatják a hajót.

Ez telitalálat volt. A Svéd Ökörrel, Lógás Hugóról, Csomó Billről meg a többiről híre menjen, hogy féltek azon a hajón tovább szolgálni, amin egy nő rajtamaradt. Megszűnt a zúgolódás. A Rézgróf titokban megszorította a nő kezét. A többiek morogva kotródtak a dolgukra, és a Vörös Vaszcis, mint valami majom, felkúszott a rádiótoronyra és rövid kapcsolgatás után lejtett:

- Valami óriási fregattmadár vagy sirályféle belegabalyodott a leadó antenna keretébe, és szétroncálta csapdosásával a huzalrendszert meg az egész miskulanciát. A rádió tehát végleg készen van.

- Micsoda elátkozott óriási madár lehetett ott az? - dünnyögte a Svéd Ökör.

- Ritka egy madár volt, a tolla után ítélve, az bizonyos - felelte Vaszcis, és a dolgára ment. Illetve a fedélköz sötét folyosóján megvárta Fülíg Jimmyt, és halkán ezt mondta: - Te Jimmy... Ilyen madarat, mint ez a rádiórongáló madár lehetett, nem pipált még az öregapám sem. Lehoztam a tollát...

- Hm... Miféle tolla volt?

- Öntöltő!... Becsületemre! Nézd meg, mert gyűjteményben sem láttál még ilyet: öntöltő madártoll. Téntával! - És átadta Fülíg Jimmynek saját töltőtollát. Majd rövid szünet után komoran így szólt: - Az egész disznóságban benne vagyok a felével.

- Miféle disznóságban vagy te benne?

- Azt nem tudom. De a felével, ebbe biztos lehetsz. Mer, ha a matróz olyan hülye, hogy felső zsebéből kirántja a huzal a töltőtollat, amikor „hidegre teszi” a rádiót, hát az vegyen be mást is a felével.

...Mit lehet ezekkel csinálni? Újabb társat kényszerített rá a sors. A hiúságáért. Elnémította a rádiót, hogy nagyobb legyen a várakozás, amiért már a harmadik egyforma esetben elnémul a leadás a Cape Bounton túl. Mellékesen rágódhatott magában lelkileg azon is, hogy a Rézgróf meg Kalóz Pepi szemmel láthatóan jól megértik egymást, és ha csak lehet, együtt sutognak a fedélzet valamelyik sötét zugában. Kutyanak való üzlet ez, amit itt kifogott.

...Gyönyörű, derült időre virradt fel a nap, amely az ügy valamennyi szereplőjének, beleértve Fülíg Jimmyt is, életének legnagyobb meglepetését és legfélelmetesebb rejtélyét jelentette. Délelőtt három különböző jellegű pillantás kémlelte a látóhatárt, ugyanazzal a gondolattal.

Kalóz Pepi kíváncsian.

A Rézgróf várakozóan.

És Fülíg Jimmy némi gyanakvással.

A kapitánynő arra gondolt, hogy itt semmiféle Pizskos Fred nem lehet a közelben, hiszen nincsen egy füstcsík sem, ameddig a szem ellát. A Rézgróf arra gondolt, hogy Pizskos Fred bizonyára a közelükben van, valamerre a látóhatáron éppen hogy túl. Fülíg Jimmy természetesen örökös refrénjét mondogatta magában: „Kavarja ez a Kapitány most is valahol, vagy nem kavarja?”

De hiába néztek, hiába töprengtek: a víz és az ég nem feleltek, mert mindketten réges-régen Pizskos Freddele cimboráltak.

A Rézgróf nem mozdulhatott el a kormány mellől. Hemzsegtek a zátonyok, sőt korai előhírnökei a sarki nyárnak: egy-egy elszakadt jégkolonc is leúszott már a Blount-fok környékére.

Nagyon távol a délkeleti ég alján sötét csík látszott. Ott az Incognita Archipel, ahol a rejtély nyitja várja a Vakapád utasait és közvetve az egész világot. Nem mondom, hogy éppen közömbösen pislogtak e marcona pofák, a látóhatáron egyre növekvő csík irányába, de veszélyben kérgesedett lelkük keményen várakozott a bekövetkezendő eseményekre.

Délután 16 óra 30 perckor a megfigyelőtoronyból valaki lekiáltott:

- Becsületszavamra, ez ott egy kémény!... Egy jópofa ez a kémény! Ez kinőtt valami hajómagból!

A távcsövön át mindenki látta, hogy egy kémény sötétlik, a szigeten, vagy a szigethez tartozó földnyelven, amely végig zöld moszat, a dús növényzetű partig.

- Azt hiszem - mondta a Rézgróf -, hogy valamelyik hajó ott zátonyra futott, és az iszalag benőtte. Nem a Radzeer, mert a páncélos kéménye keskenyebb.

Délután 17 órakor az őrtoronyból csodálkozó dal hallatszott:

- Úgy éljek, hogy a kémény körül nyüzsög valami!

17 óra 10-kor az őrtoronyból leesett egy ajtó.

17 óra 11-kor néhány hervadt virág hullott utána.

Most már a nyüzsgés oka is világosan látszott. Siklók, ázalagok és undok hínárállatok tömege lepte be a földnyelvet...

- Ez egy új atollzátony - mondta a Rézgróf. Egy kis tengerfenék a felszínen.

- De hogy a csudába került a hajó a közepire? - kérdezte a Vörös Vaszcis...

Senki sem értette. Illetőleg, aki értette, az sietve ellenőrző körútra távozott ragyogó bőr lábszárvédőjében.

Alkonyodott már. Amennyire csak a megfeneklés veszélye nélkül tehetette, a földnyelv közelébe lavírozott a Vakapád és lehorgonyzott. A Rézgróf, Fülíg Jimmy és Csont Muki, aki a fedélzetmester volt, nekivágtak a felderítő útnak. Egy vízhatlan zsákban fejszéket, fényszórót és vizet vittek magukkal a csónakban.

- Először nézzük meg, hogy merre van a Radzeer - mondta a Rézgróf, amikor a part felé eveztek. Ajánlatát valamennyien helyeselték.

Jól látták a távolban az André de Rémieux csodálatosan zöld vízinövényekkel belepett, iszapba merült bordázatát, miközben néhány evezőcsapással megkerülték a földnyelvet, és hosszában eveztek a zátony mentén. Egzotikusan dús, lapos lávakőzettel belepett sziget bontakozott ki a zátony végénél. Az Incognita Archipel. A part víz alatti folytatása volt az az atollzátony, amely aztán felszínre bukkan egy tragikusan rossz időpontban. Sötétedett. Előkerült a kézi fényszóró, és keresték a cirkálót...

A földnyelv feljük eső részén minden foltnyi helyet bevilágítottak. Rövidesen megcsillant egy sugárnyaláb visszfénye valamiről...

Hurrá!

Megvan a Radzeer! Karcsú kéménye tisztán látszik... De magát a cirkálót át- meg átszötte, fonta kéménye pereméig a mocsár dús életű növényzete. Közelebb feküdt a száraz szigethez, mint az André de Rémieux, és kevésbé hínáros volt a zátonynak ez a része, mint más helyütt.

- Ezek szerencsésen futottak zátonyra - szólt a Rézgróf.

- Ühüm!... - dünnyögte Fülíg Jimmy, és félrefordult valamit keresgélni, mert nem állhatta a kormányos tekintetét.

- Nem is értem - mondta Csont Muki, a fedélzetmester -, hogy itt, egészen a sziget közelében hogyan futhattak zátonyra.

- Most ki kíváncsi a te szabadelőadásodra?! - förmedt rá Fülíg Jimmy szokatlan idegességgel. - Ez mindent jobban akar tudni!

Odaértek a cirkálóhoz. Először felrántották a gumicsizmát, azután a hínáron átgázolva igyekeztek a Radzeerhez.

Közelebről azután kiderült, hogy a köves, laza alapú fővényen nem is termett úgy meg az iszalag meg a siklóféle is kevesebb, elannyira, hogy a Radzeer belsejét már felényire sem nőtte-lakta be a mocsár, mint amennyire a hajó külseje után hitte volna az ember.

- Csak azt nem értem - tűnődött Csont Muki -, hogy miért nem tudtak szabadulni erről a lapos, laza partról.

- Nem érted?! Mit nem értesz?! - förmedt rá Fülíg Jimmy. - Tán hajózási szakegyetemet jártál, hogy jobban tudsz valamit másnál?

- Mér ordítsz?... - védekezett a fedélzetmester. - Hát ha itten egypár ember feláss a hajó alatt a zátonyt, akkor a dagály csak leviszi.

- Nézd! Az Okos Csont Muki!... Tán vizsgálatot tartasz itt?! - torkolta le szinte fenyegetően Fülíg Jimmy. - A Radzeeren még egy hajósinas is több, mint te! Itten ásni nem lehet, mert... mert híg a talaj, és utána töltődik és... És különben is, minek járatod bele mindenbe azt az éktelen szádát?!

Közben sűrű köd hömpölygött a tájra.

- Ne veszekedjünk, most, hanem előre! - mondta a Rézgróf.

Felkapaszkodtak a hajóra.

A Radzeeren nem találtak egyetlen embert sem. Itt is, ott is csavarok, alkatrészek, ládák... Tán elköltöztek a hajóról?

Fülíg Jimmy úgy érezte, hogy a szíve helyén súlyos kődarab fekszik. Mi történt a barátaival?

Siklók, pókok, víziállatok nyüzsögtek elő minden zugból. A kapitányi fülkében azután megoldódott nagy vonalakban a tragédia.

Itt harcoltak!

Ijedten visszahőköltek a küszöbről, amint benyitottak.

Minden széttörve, zúzva, felborítva, és a kifeszített térképen...

Vér!

Hatalmas, beszáradt, sötét folt.

Itt halálos küzdelem folyt le néhány nap vagy hét előtt.

A Rézgróf eltűnt a roncs- és szeméthalomban. Guggoló helyzetben mászkált, és apróra széttúrt mindent. Végül egy barna foltokkal szennyezett, nyilván véres selyemdarabot nézegetett.

- Rájuk törtek a vadak?... - suttogta Fülíg Jimmy.

- A sziget teljesen lakatlan. Nincs édesvíz rajta - felelte a Rézgróf, és a lámpához tartotta a selyemdarabot.

- A fenének jöttek akkor ide ezek a nyavalyás turisták - mondta fátyolozott hangon a fregattfőhadnagy, és tétován babrált a torka körül. Az igaz, hogy a ködben súlyos mocsárgőzös, zsírízű forráság terjengett körülöttük, azonban Fülíg Jimmy már csúfabb égálj alatt is vidáman pofozkodott világéletében. De ez itten most más volt... Hogy úgy elbántak a fiúkkal, ami nem kétséges, az valahogyan a lelkiismeretére telepedett. Pedig hát közös volt az elhatározás.

- Tán valami kísértet járt itt, ha aszondod, hogy nincs édesvíz errefelé, és lakatlan a sziget - dünnyögte Csont Muki.

- Sajnos, rosszabb, ami történt... Tudjátok, hogy mi ez?

Fülíg Jimmy megnézte a furcsa mintázatú, színes selyemholmit, és így vélekedett:

- Udvarnál kisebb lámpákat öltöztetnek ilyenbe, hogy ne ártson, ha a király olvas.

- Ezt valaki a fiúk közül letépte egy támadóról - magyarázta a kormányos. - Selyem felsőköpeny. Ami azt jelenti, hogy Sárkány Huang vagy Wu-Peng megneszelhette a robinzonok tervét.

Az említett egyének áramvonalas kalózkai voltak a Déltengeri- szigeteknek. Fegyvercsempészt folytattak évtizedek óta egyik vagy másik érdekelt megbízásából, és mert úgyszólván senki sem tudta bizonyosan, hogy az ő szolgálatában, vagy az ellenség zsoldjában áll-e valamelyik modern kalózbanda, ritkán fizettek gaztetteikért.

- Most mit csináljunk? - kérdezte a fedélzetmester. - Fene megette, hogy ez a rádió se szuperál. Fülíg Jimmy nagyot nyelt, és egy gyilkos pillantást vetett Csont Mukira. De nem szólt.

- Természetesen megnézzük az André de Remiéux-t is - mondta a Rézgróf.

Újra csónakba szálltak. Alaposan nekihuzakodva a lapátnak eveztek a nehéz, pállott, halszagú ködpárák roppant burájában. Az orrukig sem láthattak. Csak találomra kötöttek ki a csónakkal a földnyelv mentén, a közepe táján, amerre begázolhatnak a gőzös felé. Nyomasztó előérzettel húzták partra a csónakokat.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

A nedves időjárás múltában volt. Közel kétnapos, szakadatlan forróság égette a szigetet, de sajnos a földnyelvet is, mely nemrégén még tengerfenék volt. A napfény érlelésétől dúsan termékenyült atollzátony csak úgy ontotta magából apróbb és nagyobb, különleges szörnyszülötteit. Hihetetlen erőfeszítéssel vergődtek át a tócsákkal ellepett süppedéken, azt sem tudva, hogy eltévedtek-e, vagy erre van-e a furcsa katasztrófa hajóáldozata.

Közben a köd oszladozott, és így a kézilámpa mégiscsak felfedte előttük a helyes irányt. Gumicsizmában, késsel, fejszével igyekeztek előrejutni ebben a valósággá elevenedett pokolban. Siklók, pókok, polipok és a mindezeknél gonoszabb szerteágazó, kapaszkodó iszalagféle mocsárnövényzet tépte, húzta őket, miközben olyankor övig merültek a friss zátony mocsarába.

Miután megtépázva, végkimerült állapotban a félig elsüppedt André de Rémieux-höz érkeztek, kissé kifújták magukat. A töméntelen dús rajokban zsongó moszkító csípéseitől, mint nyers hús vérzett az arcuk.

A gőzös valósággal csábította naptól védett belsejével a víz alól feltámadt ősvilág lakóit. A fényszórók előtt szertenyzgő, fonatokban tekergődző hullőkön tiporva, bukdácsolva igyekeztek a fedélzetre, hogy hevenyészett vizsgálatot tartsanak. Nem volt sok vizsgálnivaló. A gőzöst, mint pompás otthont, birtokába vette a mocsár undok, élősdí világa.

Nem találtak sem élő, sem holt embert, akár a Radzeeren.

- Hogy akartak ezek itt egy évig hülyéskedni víz nélkül? - kérdezte Csont Muki.

- Desztillátoruk volt - mondta a Rézgróf.

- Az olyan betegség, hogy nem lehet vele vizet inni? - kérdezte részvétellel a fedélzetmester.

- A desztillátor - magyarázta idegesen a Rézgróf - arra való, hogy a tenger vizéből lepárolás és hűtés útján édesvizet állítsanak elő.

- Ismerem - felelte Fülíg Jimmy. - Két év előtt loptam egy hajót, azon is volt ilyen előállító hűsítés.

- Ha nincs is remény, azért biztosan kell tudni - mondta a Rézgróf. - Nekivágunk a szigetnek.

Még vagy három mérföld útjuk volt a zátonyon felszínre került fenékvilág groteszk poklán keresztül a szigetig. Ez sokat próbált férfiak egybehangzó állítása szerint a pár mérföldes utat nem felejtik el, amíg élnek.

Közben a köd végképp eloszlott, és a három ember végre elérte az új atollsziget peremét, a sűrű parkerdőséget. Ez jelezte, hogy a zátony felbukkanása előtt itt érintkezett a sziget a tengerrel. A parkerdőség áthatolhatatlan dzsungelnek látszik a szárazföld szélén. De néhány fejszecsapás, egy-két metszés a bozótvágo késsel, és vége a sűrűnek. Keskeny, körbefutó karéjnyi dzsungel az egész. Sűrű, de nem mély. Közvetlen mögötte már a rendes, ritkásabb vegetáció van. Csak egy kis ízeltő vadon nőtt itt a tenger tözsomszédságában, az évszázadok óta elmálló, megújuló, ázott gyökerek, rothadó algák, mangrovefák és döglött halak televényéből.

Víz és dög, bomlás és forróság: az élet őshumusza még feltalálható a trópuson, abban a dús, forrongó állapotában, melyből minden mai lét leszármazott. Itt még megfigyelhetik egy atollzátony szegélyén ilyesmire kíváncsi emberek a természet teremtmény tragédiáját vagy halálos bohózatát.

A hirtelen jött és tovatűnt ködöt gyönyörű éjszaka váltotta fel. Az emelkedő hold fénye szétkúszott lassanként a sziget vulkanikus, fényes lávaközetein, fantasztikusra nőtt mimózaiszvényei között sáfrányok, hibiszkuszok és kúszónövények festői tömkelegén. Fülig Jimmy tekintete megakadt egy pár nyílegyenes, sudár palmyrapálmán.

- Az egyikre mindenesetre felmászok körülnézni - mondta társainak.

Egyik sem hitte, hogy életben van még valaki a szerencsétlenül jártak közül. Csak lelkiismeretükért cselekedtek. Fülig Jimmy levette a cipőit, bal kézzel átfogta a fát, jobbábra markolta a baltát és kúszott... Minden mozdulatnyi étappe után belevágott a fa nyirkos, sima törzsébe. A legfürgébb maláj se csinálhatta volna különben. Egy perc, és eltűnik a nyaktörő magasságban, a zöldülő kardlevelek között...

A hold fénye jól bevilágította a tájat. Lassan körülnézett és...

Halkan felkiáltott!

Megoldódott a titok! A sziget északi vége felé tüzeket látott, és néhány sátrort. Hatalmas kondérban főztek valami nagy kalapú, apró alakok. Egymás mellé görgetett kőkoloncok barikádja mögött táboroztak, egy sziklával szemben. A sziklán, félmagasságban a csúcs alatt, egy barlang. És a barlang előtt két hosszú cső. Csak gépfegyver lehet!

Szabályos ostromzár.

Az ostromlottak minden valószínűség szerint a zátonyra futott hajók menekültjei a Radzeer gépfegyvereivel!

És ez a tábor ott valamelyik kalóz csirkefogó bandája. Kölcsönösen sakkban tartják egymást. Ki tudja, mióta? Gyorsan lesiklott a fáról, és közölte a helyzetet társaival.

- Visszamegyünk a hajóhoz - mondta a Rézgróf. - Áthozzuk az embereket fegyverrel.

- Úgy van! Ha oldalba kapjuk a bandát, és a fiúknak van annyi eszük, hogy ugyanakkor kirohanjanak, tán elbánunk a disznókkal. Sokan vannak?

- Éppen elegendő, hogy égnének el... - dünnyögte Fülig Jimmy.

Visszafelé könnyű útjuk volt, mert a parthoz közelebb fekvő Radzeerhez igyekeztek. Azon van elég csónak, csak ki kell pucolni a bennlakókat.

Ez gyorsan ment! A hold leszállt, utolsót lobbanva krétaszín izzással... Sötét, de tiszta éjszaka borult az óceán fölé.

Másfél óra múltán célnál voltak, és felmásztak újra a cirkálóra. Pár perc az egész, a csónak vízen állt. A bőrzsák sem maradt el a kezük ügyéből. Gyorsan elő a fényszórót!

...A sugárnyalábok széles félkörben söpörték végig a tenger nyugodt felületét, hogy a Vakapádat keressék. Először jobbról balra, azután balról jobbra táncoltak a fénykévék...

Azután nyugtalan cikázással, jobbra-balra és magasabbról is, hogy jó távolra világítsa... No? Mi van? A három ember döbbenetben ül a csónakban.

A távoli, sötét óceánon, ameddig csak elhordott a fény, nem látszott semmiféle hajó!...

A Vakapád eltűnt!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Összevissza beszéltek...

- Mi lehetett?...

- Megrohanták őket is, és elfoglalták a hajót?

- Itt hagytak bennünket?

- Megkerülték tán a szigetet?...

Úgy érezték, mintha az agyuk helyére egy kődarab került volna hirtelen. A logika nem kapaszkodhatott semmibe.

Mi ez? Sehogy se jöttek a rejtély nyitjára. Itt megáll az ész. Az értelem még kapkodni sem tud. Egyszerűen képtelenség az, ami történt. És mégis így van!

- Valamelyikünk induljon el a sziget végébe, ketten átmegyünk innen a nyugati oldalra - mondta a Rézgróf. - Tán nyugtalankodtak, és körülhajózták a szigetet.

Gyorsan partra eveztek.

Most följebb kötöttek ki a szigeten, nem a zátonynál. Óvatosan haladtak néhány lépést a sűrű fedezete alatt, mert mit lehetett tudni, a kalózok talán neszét vették, hogy mások is tartózkodnak a szigeten.

Az ügy most már komoly volt, és tekintve a Vakapád eltűnését, kísérteties is.

- Majd én fogom megkerülni a szigetet. Ha csakugyan körülhajózott a Vakapád, és azért nem láttuk a helyén, akkor jelt adok valahogy a gőzösnek - mondta Csont Muki, és magához vett egy fényszórót. - Ti vágjatok itt egyenest át, nyugat felé, és a túlsó partnál várjatok meg.

Helyes volt, hogy legalább ketten együtt maradtak, mert aki külön megy, azt inkább érheti valami baj.

Csont Muki elindult északra, a másik kettő a bőrzsákot cipelve, ivóvizekkel meg egyebekkel, a túlsó partnak tartott. Fülíg Jimmy szokatlanul nyugtalan kedéllyel bandukolt.

A Rézgróf viszont hangtalanul füttyörészett. Óvatosan haladtak, kerülniük kellett az egyre emelkedő holdfény világát, amely széles félkörben besugározta a szigetet.

- Azt hiszem - mondta a Rézgróf -, nem ártana ebben az istenverte sötétben valamiféle baltát vagy kést magunkhoz venni, meglepetés esetére.

Kibontották a bőrzsákot. A Rézgróf magához vett egy baltát, és Fülíg Jimmy valami hosszú, hegyes hajóácsszerszámot. Így mentek egymás mellett, a sötétben a két nagy ellenség, de ezt most a veszélyben nem számított.

Fülíg Jimmy szokatlanul mélabúsan nézegette a Rézgróft. Ez először félreértette, és kissé oldalt lépett, azután nyíltan feltette a kérdést:

- Verekedni akarsz itt?

- Ez mostan nem megfelelő hely ilyesmire... De azért álljunk csak meg egy percre.

Fülíg Jimmy egy fának dőlt. Látszott, hogy tétovázik valamin.

- Mit akarsz? - kérdezte a kormányos, még mindig védekező pozícióban.

- Nézd... itten minek szépítsük? Majdnem biztos, hogy a kalózok kicsinálnak bennünket is. Csak majd egypárnak bekukucskálunk a feje teteje mögé, ahogy illik... Ez azért biztos, mert itt a szárazság és nincs víz. A kalózoknak meg kell, hogy legyen valami innivalójuk. És hát...

- Nyögöd ki már!

- Szóval elmondom neked az egész disznóságot, mert ha kilesz az ember, lehetőleg könnyítsen lelki rakományán...

- Nem értek egy szót se.

- Hát tudd meg, hogy én a Radzeerrel érkeztem, csak én nem futottam zátonyra velük...

- Ez hogy lehet?

- Hát... úgy, hogy mielőtt ők zátonyra futottak, engem visszavittek Marquesasig, hogy legyen, aki megmentse őket.

- Nem értem!

...Fülig Jimmy lassanként kivallotta az egészet, ahogy álltak a forró, párás éjszakában.

- Hm!... Szép kis csirkefogászat! - vélte a Rézgróf.

- És tudod..., most valahogy bánt, szinte úgy érzem, hogy én is oka vagyok...

- Ló vagy! - felelte a másik vállat vonva. - Te támadtál rájuk vagy a kalózok?

Közben rágyújtottak egy cigarettára és továbbmentek.

- Én is mondanék valamit, Fülig Jimmy, azzal kapcsolatban, hogy nem sokat fogunk itt nyaralni a Robinsonok szigetén - mondta később csendesen a Rézgróf. - Minek utálnánk egymást, amikor úgymint minden mindegy?

- Ez feltétlen igaz. Szervusz!

Jól megrázták egymás kezét. A Rézgróf nagyot röhögött, és Fülig Jimmy a vezetékevényben jelzett határokig vont a szája szélét, azután tovább lopakodtak a bozót mentén.

Igyekeztek gyorsan a nyugati partot elérni, ahol Csont Mukival volt találkozójuk. Egyszerre megzördült mellettük a haraszt...

Fegyverhez kapni már nem volt idő.

- Fel a kezét, és ne moccanj... - súgta valaki.

És a fák koronája közt gyéren átszűrődő holdfényben megcsillant egy revolver.

- Fülig Jimmy!... - szólt meglepetten a támadó.

Most ők is megismerték a szemben álló kis köpcös embert, jól ismert, disznóformájú arcával:

- Nézd, a Tulipán!

- Csak csendesen!... Ezek a piszkok éjszaka portyázókat is szoktak szétküldeni a szigeten.

- Mi van odafönt a barlangnál? - kérdezte a Rézgróf.

- Kissé szomorú a helyzet. Én már két napja eljöttem közülük, és nem tudok visszajutni, mert szorosabbra vonták a gyűrűt a szikla körül ezek a nyomorultak. De hármat elcsíptem közülük eddig, azok már nem mukkannak többé. Így vagy két kulacs italhoz jutottam.

- Szomjas vagy? Hoztunk vizet magunkkal.

- Most nem kell. Az imént egy magánosan elkódorgót föbe kólintottam, akkor láttam meg az árnyatokat a fák között, szerencsére, amikor közelebb jöttem, kitűnt, hogy fehér emberek vagytok. Mert egyébként nem szokásom a kérdezősködés.

- Most siessünk, hogy Csont Muki ránk találjon - mondta Fülíg Jimmy.

Messze a szikla körül táborozó banditáktól elértek egy tisztást a sziget nyugati oldalán. Remélhetőleg Csont Muki, amíg a sziget peremén végigment, nem ütközött bele valamelyik gazemberbe.

- Az a helyzet - mondta Tulipán -, hogy előbb-utóbb, ahogy már két napja latolgatják, kirohanak a barlangból, mert se víz, se élelem. A Sárkány Huang bandája őrzi a sziklát, hogy gebedne meg valamennyi.

Zörrent a bokor, és Csont Muki bukkant ki a tisztáson. Újat nem mondhatott már. A Vakapádat nem látta sem a keleti, sem az északi, sem a nyugati part szegélyén, és északon majdnem megjárta, mert ott horgonyzik Sárkány Huang hatalmas vitorlója. A fedélzet tele van vizeshordókkal, mert nem hordták le az éppen befejeződött esőzések óta. Így csak nagy szerencsével bujdokolt a bokrok között, hogy túljusson a veszélyen, mert a hajó körül állandóan cirkál egy csomó gazember.

- Mit lehet itt tenni? - töprengett a Rézgróf.

- Én tudom a tervüket - mondta Tulipán -, ha ugyan tervnek lehet nevezni egy reménytelen kirohanást. Először kétfelé próbálnak majd a szikla aljára kerülni, hogy mindenfelől védve legyenek hátbatámadás ellen. Aztán esetleg várnak, és megkísérik éjszaka átvágni magukat... Csak tudná az ember, hogy merre vágja át magát ezen az elátkozott szigeten.

- Nohát én megmondom a haditervet! - mondta a Rézgróf, mintegy elvágva a további töprengést. - Ha majd a fiúk kitörnek a barlangból, akkor mi pisztollyal, késsel, fejszével meg amilyen fegyverünk csak van, odamegyünk, és jó néhányat átsegítünk az ügy érdekében a másvilágra.

- Talán mégis odajuthatunk hozzájuk?... - mondta Fülíg Jimmy.

Lassan kúszva igyekeztek a szikla felé.

- Vigyázzatok!... - súgta Tulipán. - Átkozottul éles fülük van.

Még vagy húsz percet csúsztak nagyon óvatosan, és néhány méternyire egy sűrű bokrokból képződött sövénytől, Tulipán intésére meglapultak.

- A sövényen túl vannak a gazemberek? - kérdezte a Rézgróf.

- A sövény után nincs egy se. Lejjebb végződik az ostromgyűrű. Aki a széles sövényen keresztül akar jutni, annak át kell gázolnia a tisztáson, de ha el is éri a sövényt élve, mire átvergődne a gyűrűn, száz golyó is eltalálja.

- Akkor mi sem kísérelhetjük meg továbbjutni a sövénynél.

- Ahol meg a sövény a sziklánál végződik, ott magas, meredek gránitfal van - súgta Tulipán. - Ott ereszkedtem én le. De hogy feljusson valaki a sima sziklán, az valószínűtlen...

Tanácsstalanul kuporogtak ott.

- Tán a másik oldalról könnyebb - vélte Csont Muki.

- Órákig tartana, amíg így átkúszunk. Inkább itt várjuk ki, amíg harcra kerül a sor, és közben vetjük magunkat... Mer a kalózok mindjárt előrerohannak, ha valaki kimozdul. A sík terepen hátrányosabb nekik a harc...

- Ez jó. Ha elkezdődik, akkor majd meglátjuk, hogy hol segíthetünk...

Mintegy feleletül a kérdésre, szaggatott hang kopogott fel az éjszakában:

- Ta-ta-ta-ta-ta!

Megszólalt a gépfegyver odafenn a barlangnál. Ez annyit jelent, hogy fedezik a lerohanásokat, és már eleve belepuskázna a kalózokba.

A négy ember előhúzta a revolverét, másik kézben, kinél éppen ami volt, kés vagy balta, azután előre.

TIZENHATODIK FEJEZET

A barlangból kitörő csapat a Tulipán által elmondott stratégiával kezdte harcát. Harcát, amely reménytelennek látszott. A barlangbejáratától kétfelé sziklaösvény vezetett a füves terepre. Ezen a két ösvényen rohantak lefelé az ostromlottak. A barlang előtt az egyik gépfegyver szórta a tüzet a kalózokra, akik szintén egy-egy nagyobb csapattal törtettek feléjük, állandóan lövöldözve, hogy végezzenek velük, mielőtt az északi síkság nehezebben ellenőrizhető terepére érnek.

De mire odaérhettek volna a gépfegyvertűzön keresztül, mindkét csoport a szikla nyugati és keleti lejtőjének a vége felé elkezdett sziklatorlaszt emelni a körülöttük heverő kövekből.

A hold még mindig szélesen besugározta a szikla körüli terepet. Az egyik csoportot a Radzeer kapitánya, a Főorvos vezette, másikat a Tüskés Vanek.

- Hol a pótheveder? - lihegte Bunkó a gépfegyver mellől.

Ottfelejtették a barlangnál. Nagy baj! A gépfegyverük elnémult. Amennyire csak tellett tőlük, pisztollyal, sőt Holdvilág Charley puskával is tüzeltek a feléjük rohanókra, de úgy látszott, hogy egyes tüzzel nem tudták feltartani őket.

Tüskés Vanek csoportját elsősorban Dorian százados vezette, egyike a turistáknak. Megfelelő tartalékhevedernek birtokában a szikla másik oldalán megközelíthetetlené tették golyóáradattal hevenyészett torlaszukat. A Főorvos csapata keményen tartotta magát, de válságos helyzetben. Az ellenfél egy része nyilván elérte a torlaszt.

Halottjuk még nem volt, de Buzgó Mócsing golyót kapott a bal karjába, miközben két revolverrel hadakozott, fogai között, minden eshetőségre készen, sziú indián módra egy konyhakést tartott.

- Húzódjunk vissza! - kiáltotta Bunkó.

- Nem lehet! Ha legyőznek odafenn bennünket, akkor hamarabb hátba támadják Tüskés Vaneket.

Az ellenség nagy bakugrásokkal, időnként jobbra-balra elvetve magukat valami fedezék mögé, már megközelítették a torlaszt. Vad tüzharc volt. Egy bolondos golyó csipkés szélűre szakította kövér Peters fülcimpáját. Már sokfelé hevert arcra borult kalóz, aki soha többé nem kel föl, hogy tovább folytassa a harcot. De egy kis csoport sebesen kúszott és szökölt a barikád felé. Az utolsó pár lépés már minden meggondolás nélküli, veszett roham volt.

Az elsőt, aki felugrott a kőrakásra, a Főorvos úgy vágta fejbe a gépfegyverrel, melyet különös elhatározással harci bárdná nevezett ki, hogy kásává zúzott koponyával hanyatlott vissza. De a következő pillanatban másik kettő, majd három rohant a torlaszra, ezek is elhullottak a Főorvos és Bunkó ellenrohamában, de újabb négy-öt támadt helyettük, a helyzet már-már reménytelennek látszott. Ketten már bent küzdöttek a kőrakás mögött, vagy tízen elérték a sziklát, ahol néhány méternyi ösvényút választotta csak el őket a barikádig, és egy kétméteres óriás kitört közülük, felugrott a kőszáncra, és történelmi időkből itt rozsdásodott roppant fringiját meglóbálta a feje fölött, hogy lesújtson...

...Ekkor precíz pontossággal, valahonnan a sötétből, egy balta érkezett sietve, és szétloccsantotta a koponyáját.

És a sövény felől a torlaszhoz igyekvő banditákat oldalról, amerről nem várták és védtelenek voltak, gyors egymásutánban vagy húsz-harminc sortűzszerűen leadott lövés szétszórta.

A gyéren megmaradt támadók azután szedték a lábukat, ahogy csak tudták, fedezéket keresve mindenfelé. És a sövény mögül előbújtak a megmentők...

A barikád mögött gyorsan számot vetettek a harc eredményével. Bunkó részsút a jobb szemöldökétől az orrtővéen keresztül bal oldali állkapcsáig egy alapos kardvágástól vérzett, a Főorvos halántékát súrolta egy golyó, és a turistagőzös fűtőjét végképp elintézték egy döféssel. A másik súlyosan sérült az André de Rémieux első tisztje volt. Két matróz, ahogy ebben a helyzetben lehetséges volt, megpróbálta a tiszt súlyos tüdőlövését kötéssel ellátni.

A Főorvos csak zsebkendőjét szorongatta a halántékára, és ámultan nézte a halálarcú, csontvázkülsőjű Holdvilág Charleyt:

- Te dobtad azt a fejszét?

- Vak vagy? A barikádon kívülről hajították, és ne jussak ki innen élve, ha nem a bozótok felől lőttek a gazemberekre. Enélkül valamennyien a fűbe haraptunk volna.

- Ki az ördög lehetett?

Közben felkúszott a négytagú mentőexpedíció az ösvényen a barikádig.

- Ne lőjete!... mondta valaki halkán a torlaszon kívül.

Egyszerre tíz lövésre kész fegyver fordult a hang felé.

- Éljen! - szólt a Főorvos. - Ez a Rézgróf! Hányan vagytok?

- Itt van az egész inventár - mondta Fülíg Jimmy, miközben négyen felemelkedtek és gyorsan beugráltak a kötortasz mögé. Csak úgy porzott azután a szikla az elkésett golyóktól, amivel az újonnan érkezőket fogadta a kalózok csapata.

- Alaposan körülnéztünk! - lihegte Tulipán.

- Mi van a túlsó oldalon? - kérdezte bántó, sipító, rekedt hangján a kövér Peters.

- Meg se tudták közelíteni őket, Tüskés Vanek úgy kaszált a gépfegyverrel - felelte a Rézgróf - Jó, hogy felőletek törtünk a sövényen át, mert ha nem érkeztünk idejében, már egyiktek sem él.

- Fennhagytuk a póthevedereket, különben bennünket sem közelítenek meg - szólt búsan Bunkó, és az ingéből tépést csinált, mert az orrtővéénél erősen vérzett a vágás. - Rosszul jártunk egypáran.

- A szegény fűtő készen van.

- Azt hiszem, az első tiszt sem éri meg a reggelt - mondta Holdvilág Charley, aki fegyverét kezdte tisztogatni.

Valamennyien szerették volna tudni Fülíg Jimmytől, hogy miféle expedícióval érkezett megmentésükre, de hát a Rézgróf és a Csont Muki meg az André de Rémieux néhány jelenlevő utasa nem tudhattak az ügyről. Így hát igyekeztek valahogy szemmel kifejezést adni kíváncsiságuknak.

Igen lehangoltak lettek azonban, amikor e jelentős pillantásuk után Fülíg Jimmy végre beszélni kezdett. Megtudták, hogy a felkutatásukra küldött expedíció hajóstul, mindenestül eltűnt. És nincs rá mód, hogy megfejtsék a rejtélyt.

Sajnos, itt minden úgy volt, ahogy gondolták. Egy csepp vizük sem maradt a harcolóknak. Az utolsó kulacs italt a barlangban hagyták, ahol két öreg tudós, egy néger kisfiú és három nő maradt hátra. Nagyon elgyötört állapotban voltak.

A rejtély egy része most megoldódott a háromtagú „felmentő csapat” előtt, ahogy a Főorvos csendben elmesélte az eset előzményeit.

- Arról van szó, hogy ezek nem is turisták... Ezek itt valami csodakövet kerestek államilag. Egy mangánérc nevűt. És az volt a baj, hogy titkolództak. Úgy kezdődött, hogy mi is zátonyra futottunk, mit tesz Isten, szerencsésen, egy laposabb partrésznél, ahol árnyékosabb volt. - És egy gyors pillantást vetett Fülíg Jimmyre. - Azonnal elhatároztuk, természetesen, hogy átmegyünk a másik hajótöréshez.

- Azt a kis cirkálót nem tudtátok aláásni a laza talajon annyira, hogy a dagály levigye? - szólt közbe Csont Muki, mert nem értette, hogyan lehetséges ez. - Hiszen alig billegett a zátonyon.

Többen is ránéztek egyszerre. Nem éppen egyszerre. Nem éppen barátságosan.

- Még jó - mondta epésen Buzgó Mócsing -, hogy nem felejtettetek el egy hajózási szak-tanácsadót hozni! Mert azt nélkülöztük a legjobban.

- Egyáltalán - szólt a Főorvos Csont Mukihoz -, minek járatod te bele a pofádat mindenbe? Már te is vagy valaki?

- Jó, jó, csak folytasd! - szólt a Rézgróf.

Közben kireggeledett, és forrón érkezett a nap az amúgy is elcsigázott emberek kínzására.

- Tehát - magyarázta a Főorvos, és levette a zubbonyát - a mi hajónk (mit tesz Isten!) egész tűrhető helyen futott zátonyra. Természetesen azonnal ellátogattunk a turistákhoz, hogy kell-e segíteni? Ott sem esett baja embernek. Azután telt az idő. Vártuk, hogy felkutassanak. Ezek a pasasok, köztük öreg tudós is egynéhány, nem sokat érnek ilyen helyen. A sziget belsejét kutatták kalapácsokkal, és a hajón volt nekik a vízcsináló ízé...

- Desztillátor - alkalmazta Csont Muki az imént ellesett szakkifejezést. - A tengerből vizet készít elpárolás útján...

Ismét vesztére szólt. Holdvilág Charley, aki éppen fegyverét tisztította, rosszindulatú pillantást vetett feléje:

- Nálad nem lehet bírni a sok pofázást. Mióta lettél te szakértő? Mindent megfigyelsz, mint valami főfelügyelő.

- És nem sok jövő vár arra főfelügyelőre, aki velünk egy magános zátonyon találkozik! - dűnnyögte hozzá Buzgó Mócsing. Csont Muki nem tudta, miért utálják őt egyszerre úgy a barátai, hát mentegetődni próbált.

- Én csak azért mondtam, hogy a cirkáló úgy feküdt a fövényen...

- Hát ide figyelj! - szólt a halálfejú, kétméteres Holdvilág Charley, és ráemelte a puskatusát. - Hogy a cirkáló hogy fekszik a fövényen, azt lehet, hogy te jobban tudott nálunk. De, hogy te hogy fogsz feküdni itt a fövényen, ha tovább pofázol, és beléd mászok a puskatussal, az nem kétséges.

Csont Muki erre elővette a kését, a Rézgróf félreapta Holdvilág Charley kezéből a lendülő puskatust, Fülíg Jimmy pedig szívének minden idegességével szintén közbelépett a béke érdekében és úgy kapta szájon Csont Mukit, hogy a távoli bokrok közé szédült, és így végre

megnyugodtak a kedélyek, mert a Radzeer valamennyi embere ezt a pofont érezte nyugtalan-kodni a tenyerében.

Mondják, hogy Csont Muki még ma is sokat tűnődik azon, hogy miért kapta jóakarató fiú létére ama hihetetlen nagy pofont, de senki sem magyarázza meg neki, mert a Radzeer ügyét a zátonnyal szépen befedte az idő, mint annyi más ügyet e marcona emberek múltjából.

- Na, meséld tovább! - mondta a Rézgróf, miután a banditák tábora felé vetett egy pillantást. Reggel volt, a nap melegen tűzött. Azok nem mozdultak torlaszaik mögül. Mért harcoljanak? A szárazság kezükbe hullatja kockázat nélkül a vízhiányban megérő gyümölcsöt: a hajótörötteket.

- Hát aztán úgy volt - folytatta a Főorvos -, hogy a turisták közül sokan belázasodtak, mert hiába csináltak pallót, a mocsár csak belepte egyik napról a másikra, és nekik a hajóról a szigetre meg vissza ezen a ronda dágványon kellett nap mint nap, oda-vissza mászkálni. Így aztán nagy részük beköltözött ebbe a barlangba, a desztillátort áthooztuk a mi hajónkra, mert ez (mit tesz Isten!) szárazabb, a parthoz közelebb zátonyra futott, és innen hordták a legények az elpártolás útján - és mellékesen megvetően odabökött Csont Muki felé: - tehát semmi esetre sem átpártolás útján készült ivóvizet. De már annyian betegek voltak, hogy kényszerültek bennünket is munkába fogni.

- Miféle munkába? - kérdezte Fülgy Jimmy.

- Hát eztet meg kell őrizni, mint hadititkot. Nem első eset, hogy a Titokzatos Szolgálat használ bennünket. Itten a szigeten valami festő rájött, hogy az a bizonyos mangánérc lehetséges. Amint említettem már, az valami technikai nyersanyagdolog, mint az olajforrás, vagy teszem a guanó. Kell a fegyverezéshez. És ezek a turisták nem is turisták, hanem Titokzatos Szolgák, és annyian belázasodtak, hogy muszáj volt nekik megbízni bennünk, és elmagyarázták, hogy miféle kőben lehetséges mangánérc. Így mi is csákányoztunk meg ástunk, ahogy begyakoroltuk néhányan a régi sumbavai szép napokban, mert ezt a fegyencipartelegen foglalkoztatásnak nevezik.

- És hányan mondják - dünnyögte gúnyosan Buzgó Mócsing - hogy a rovott múlt állami szolgálatban hátrányos előélet. Sokra mentek volna velünk a sumbavai rutin nélkül.

- Kuss! - intette társát a Rézgróf. - Annyifelé beszéltek, hogy nem érti az ember. Szóval segítettetek mangánércet kutatni?

- Itten csákányoztunk meg kerestük. Azután következett a rajtaütés! Az André de Rémieux-n már nem volt senki, de nálunk régi jó szokás, hogy ilyen környezetben őrség van a toronyban mindig. Így aztán nem ért egész készületlenül Sárkány Huang csirkefogóinak érkezése. Az első rohamot, amikor még arra számítottak, hogy meglepetéssel könnyű munkájuk lesz, úgy visszapofoztuk, hogy csomó szélhámos holta napjáig megemlegeti, ha ez a dátum nem volna már túlhaladott álláspont náluk. Így aztán éjszakára visszavonultak. De hát tudtuk jól, hogy ha kireggedik, akkor majd bekerítenek, és okosabban támadnak kétfelől. Továbbá igen sokan vannak, nem volt mit tenni: éjszaka leszereltük a gépfegyvereket, meg elvittük a hajóról, amit lehetett. Szóval szépen, lassan, óvatosan a Radzeerről, mert (mit tesz Isten!) előnyösen állt a zátonyon, mi is visszavonultunk ide a barlangba. A sziklában legalább nem kaphattak hátba bennünket. A vízzel sem volt eleinte gondunk, mert naphosszat esett. De hát, úgy látszik, beáll a szárazság évszaka.

A Főorvos kifulladt. Rekkenő hőség lett lassanként: Holdvilág Charley, aki szokása szerint szempusztító alaposággal olajozta és tisztogatta fegyverét, befejezte az eléggé egyszerű történetet bajba jutott expedíciójukról.

- Persze megszimatozták a kutyák, hogy mi történt, és ahogy látjátok, körülfogtak bennünket, és megindult a halálos verseny. Előbb lesz-e itt egy kutató expedíció, vagy előbb köszönt be a száraz évszak, és kipörkölt bennünket a barlangból?

A Rézgróf most a homlokára csapott:

- Szent Isten! Hiszen nekünk volt...

- Micsoda?

- A kulacsok!...

Csont Muki és Fülíg Jimmy egyszerre kiáltottak fel.

Ugyanis néhány kulacs vizet ők lehoztak a hajóról a bőrzsákban, de az úton elhagyták. És ömlik a víz róluk, nyelvük, torkuk szikkadt, mint a tapló. Még csüggedtebben ültek ott kövek között, a sima, égő lávasziklán.

- Most nem csinálhatunk semmit! - szólt Holdvilág Charley, és rekedten zörgött a hang száraz gégéjében. - Talán este valamelyikünk átosonhat, hogy vizet szerezzen...

Kifulladt.

Gyilkos hőség feszítette a levegőt. Most visszatért Dorian, egy százados, akit hirtelen „nyugdíjaztak”, hogy a mangánércutatásban részt vehessen. A barlangban járt, ahol a tehetetleneket hagyták az utolsó vízadaggal.

- Hughes tanár - mondta szomorúan - már nem húzza estig, ha nem jutunk vízhez. Odafenn is elfogyott már az utolsó csepp.

- Sorsot húzunk - ajánlotta a Rézgróf. - Valamelyikünk kioson, hogy az elhagyott bőrzsákot megkeresse. Otthagytuk a nyugati folyópart tisztásán, ahol összetalálkoztunk Tulipánnal.

Az indítvány körülbelül megfelelt itt az etikai felfogásnak. Akik hibáztak valamiben, azok hozzák is helyre. Perdült egy pénzdarab, koppant... A Rézgróf nyert Fülíg Jimmy ellen!... A fedélzetmester dobja a pénzdarabot, és (a fregattkapitánynak már ez a sorsa) megint csak veszít. A rekedt Peters rosszindulatúan Csont Mukihoz fordult:

- Ez mindenben egyetemi tanár! Amíg valaki zsebkéssel el nem vágja a tudományát!...

Közben Fülíg Jimmy eltűnt. Ügyesen lekúszott a torlasz alá. Az ostromzár félkörén átjutni nehéz. A szikla közelében nem záródik ugyan a félkör, de mindkét oldalon sűrű bozót teszi lehetetlenné, hogy bárki is átjusson észrevétlenül. Ha egyet zörrenne ott valamelyik bokor, úgy sortűzzel árasztanák el a rablók. Nincs itt mit gondolkozni. Ez házardjáték. Próba, szerencse.

Vagy szerencsétlenség. Mindegy. A szikla aljánál ott fekszik még a fűben az óriási kalóz teteme. Odacsúszik vigyázva. Most ezt a hatalmas testet centiméterenként a legközelebbi kőkolonc mögé kell húzni, úgy, hogy az éberén figyelő rablók ne vegyenek észre semmit. Az esős évszaktól felvert növényzet elég dús, a mutatóvány valahogy sikerül. Fentről észreveszik Jimmy működését és a Rézgróf indítványára heves tűz alá veszik a ellenség torlaszát.

Hadihajóknál bevált. Működ puskaporból. Mert a rekkenő, szellőtlen forróságban nagyon lassan terjed a lőporfüst. Fülíg Jimmy bugyogót, egy vérmocskos selyemköpenyt kapkod magára, és széles szalmakalap éppen elég fekszik szanaszét. Na most már nyilvánosan itt is, ott is fedezéket keresve, szökdécsel a rablók barikádja elé. Arcát a széles karimájú kalap szinte egészen eltakarja. A banditák nem lönek, mert azt hiszik, hogy egy sebesült társuk magához tért és visszakíváncozik. A torlaszról nyomban tüzelnek, de abban biztos lehet, hogy gondosan másfelé céloznak...

...Most mintha a sűrű golyózápor elől akarna szökni, oldalt kanyarodik, a bozótok közé ugrik, a kalózok még szurkolnak is érte. Azután... egy másodperc az egész, átgázolva cserjéken, tüskéken, kiszabadult az ostromgyűrűből. Most gyorsan a tengerpartra siet, és a part mentén igyekszik elérni a táborhelyet. Ott a palmyracsoport... Visszafelé, a Radzeer irányából, ennél a fácsportnál választotta ki a kémlelőhelyet. Körülbelül kiszámítja az elhagyott táborhely irányát, és bevág a sűrűbe. Lehajolva tapogatózik. Az összeérő fakoronák éjszakai sötétjében kell célt érnie. Néhány perc múlva, különös szerencsével, megtalálja a bőrszakot. Gyorsan letérdel és...

És hátulról úgy csapják fejbe egy ajtóval, hogy félig kábultan összeroskad, és még hallja, hogy a támadó így kiált:

- Ez aztán az aranyos Sztrovacsek! Menetrend szerint érkezett, mondhatom... Hoppá, galambocskám, csak ne ugrálj!... Annyit kaphatsz a fejedre, amennyit akarsz, ebben én nagy gavallér vagyok...

És mielőtt Fülig Jimmy feltápáskodott volna, Wagner úr, jelzett gavallériáját igazolva, úgy vágta fejbe kétszer az ajtóval, hogy minden elsötétedett előtte, és eszméletlenül fekvé maradt...

TIZENHETEDIK FEJEZET

A második csoport a szikla túlsó végében ugyancsak egy gépfegyverállás torlasza mögött halódott a szomjúságtól. Dorian százados, aki a vízhiány és a hőség ellenére nem takarékoskodott a testmozgással, ide is, oda is elment, hogy az emberekbe lelket öntsön, ami a kilátástalan helyzetben meddő igyekvés volt.

- Most már percekben belül este lesz - mondta Tüskés Vaneknek, aki még lábon volt, az igaz, hogy a torlasznak dőlve, de még mosolygott is repedező, duzzadt szájával.

- Este lesz - felelte a matróz. - Holnap még reggel is lesz, de napszállta már nem lesz nekünk több.

- A maga társai jól bírják, csak a „civilekkel” van baj. A mérnök bírja legkevésbé... Hát ez mi az ördög?!

A martalócoknak is elállt a szemük-szájuk. Ilyen csodát még nem látott a világ! A nyugati bozótok felől váratlanul megjelent egy örült!

Hónaljig nyitott bugyogó volt rajta, és felette nyitott, sárga selyemköpeny, viszont teljesen rongyos, elefánttalpnyi fekete cipőket viselt, fekete keménykalapot; de ez már víziószerűen félelmetes, hogy mint valami aktatáskát, egy ajtót visz könnyedén a jobb oldalához szorítva. Ha nem ilyen meglepő a külseje, úgy lehet, hogy nyomban végez vele egy sortűz, amely így késve dörög el. Ezért meggyorsítja nagy, nyugodt lépteit, melyek egyben szélesek is, hogy magasra emelt lábbal elkerülje leffető, ormótlan cipőtalpait, a torlászhoz megy, de már előtte nagyot rikolt és megemeli a kalapját:

- A Tüskés sztrovacsek! Ajánlom magamat!... Mindig megtiszteltetés egy nagy csibésszel találkozni... No nézd csak! Szent Isten! Ezek itt valódi golyókat lönek! - És lihegve beugrik a torlasz mögé: - Hát itt egy kész életveszély járkalni...

Küszködő, nehéz hangon magyarázza a félelmetes, kék szakállú jövevényt Tüskés Vanek:

- Ez egy ütődött világcsavargó... Már húsz éve minden pillanatban végezhet vele az alkohol... - és rövid lihegés után Wagner úrhoz fordul: - Hogy a pokolba kerültél ide?

- Látod, ebben igazad van! Engem megbízott my old great Cap'n, a Kalóz Pepilia, a hajóskapitányság királynője, hogy azt mondta: „Nézd te Wagner kitűnő cimborám ugyan kérlek, ülj csónakba, evezdél, pajtás, a szigetre, ott van három ember, mind nagy csibész, csupa jó pofa, a Fülíg Fred és a Csontos Rézgróf meg a Muki Olivér! Mondsza nekik komám, hogy én elmegyek egy szigetre vizet hozni!... És hogy ne aggódjanak, mert jól vagyok.” Hát elhoztam ezt az üzenetet!...

Még más mindenfélét is mondott, de azt nem érdemes fejbe tartani. A fő hogy ti itt ne aggódjatok, mert ő jól van, csak vízért ment, de lehet, hogy ez is elmúlik, mert erős a természete neki.

- Vízet!... - hörögte egy eszméletlen matróz.

- Tessék parancsolni! Ez annyit küldött velem, hogy semmi értelme...

Csoda.

Wagner úr kinyitotta a köpenyét, és keresztbe, hosszába, körös-körül vagy nyolc hatalmas kulacs függött róla!

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Az elgyötört emberek egyszerre nyögtek fel kiáltás helyett. Dorian néhány kulacssal a barlangba, majd a másik torlaszhoz rohant...

Víz! Víz!

A nap utolsó, haragosvörös, széles pásztái égették a szigetet, és a sír felé gyötrődött testekben megújult az erő, az élet...

Tüskés Vanek megtörölte a száját, és odanyújtotta Wagner úrnak a kulacsot:

- Igyál csak, öregem! Te aztán megérdemled a vizet.

A vén, ráncos, bibircsókarcos arc mélységes szomorúsággal nézett a Tüskésre.

- Hát bántottam én valakit? - szólt búsan. - Miért engem akartok kínozni?... Vidd azt a vizes sztrovacseket a rablóknak, mert ajtómra mondom, nem ismerlek többé!

És elővette belső zsebéből kétliteres pálinkásüvegét, hogy jót húzzon belőle. Hogy Wagner úrból még valamit is kivegyenek Kalóz Pepi üzenetére nézve, az meddő igyekvés volt. De mit is üzenhetett még? Helyesen tette, hogy elment vízért, de mire a legközelebbi szigetről visszatér, élő ember itt nincs már közülük.

Közben leszállt az éjszaka. A kékszakállú röhögve támolgott ide-oda. A másik táborban már mérsékeltebb örömmel fogadták:

- Azt nem tudod hogy hozhat-e valahogy segítséget a Vakapád? - kérdezte a Rézgróf.

- Tessék?... Biztos, valami rendőrségre mennek!... Az a nő annyit beszél, hogy a felét sem lehet érteni.

Nem érdemes remélni. A nő vizet akar hozni, és azért küldte Wagnert az üzenettel, mert ez volt az egyetlen nélkülözhető, sőt nélkülözendő egyén a hajón. Képtelenség segítséget remélni. A messzi Marquesas-csoport van a legközelebb, és ez a pár kulacs víz semeddig sem elég. Fele utat se tettek meg, és már nincs élő.

...Másnap, szinte cseppekre beosztott vízadaggal kínlódva, csüggedten rostokoltak reménytelen helyzetükben. Várták Fülíg Jimmyt. Mert ki sejtette volna hogy Wagner úr néhányszor fejére ütötte az ajtót? És ha Wagner úr nem alszik a tikkadt reggelen, ajtóját magára terítve? Ha elmondja véletlenül a kalandját, vagy mondjuk Fülíg Jimmy visszatér némi vízzel? Mit számít? Sorsukat a hőség és ez a helyzet megpecsételte.

- Marhaságot csináltunk! - dünnyögte a Főorvos.

- No de legalább nem csinálunk többet az életben marhaságot. Még egyebet se - dörmögte rá Holdvilág Charley, és belegémlelt a puskacsőbe, hogy a drótnyelű, hosszú kefe kellően átolajozta-e a golyójáratot. Csendben ültek, mert nem volt itt már beszélő...

Ott lenn, félkörben, a torlaszok mögött készen állnak a fegyveres martalócok. Távolabb mintha a széles, nagy vezéri sátor körül némi zűrzavar kezdődne. Vagy csak összecsiszoló csevegés?

Az André de Rémieux első tisztje kiszenvedett. Ott a szikla alján a lehetséges végtisztességgel elföldelték. Hogy lesz-e, aki őket eltemesse, több, mint kétséges.

Egyik eseménytelen, csüggedt óra követte a másikat...

Egyszer csak Holdvilág Charley olyan rémült, éles hangon, amelyet tőle sohasem hallottak, nagyot kiáltott:

- Oda nézzetek!

Valamennyien kinyújtott karja irányába fordultak. A torlászhoz vezető lejtő elé. És kimeredt szemmel, tátott szájjal, egyetlen hangra képtelenül, megdöbbenésükben úgy maradtak bambán, elzsibbadtan, mintha hirtelen megőrültek volna, és egyazon jelentést látnák mindannyian.

Magános ember jött egykedvűen az ellenfél tábora felől.

És ez a magános ember Piszkos Fred volt! A Kapitány!

...Alsókarjára dobott kabáttal lépkedett, zsebre dugott kézzel, imbolygó felsőtesttel, közömbösen, a lábainál szétporló kavicsot nézegetve, mintha csak valami friscói sikátorban a legközelebbi csapszék felé ballagna. Amikor a torlászhoz ért, némi utálattal tekintett a társaságra, egyet bökött feléjük az állával, és így szólt:

- Lehet csomagolni, hazamehettek!...

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Mi történt a Vakapáddal?

A végtelenül nyugodt ég és víz nem nyelte el, ez bizonyos.

A legvalószínűbb feltevés, a Zöld Pofa közbelépését illetően (aki olykor láthatárig érő, fekete köpenyének szegélyével vontatóra veszi a néki tetsző gőzöst), utóbb szintén tévedésnek bizonyult. Lógás Hugó ugyan hallotta tilinkózni, és mielőtt a hold feljött a tenger peremén, fehérlő izzásban jóindulatúan vigyorgó csontkoponyáját is észlelte néhány pillanatra, és így kellett lenni, mert nagyon részeg volt, és ebben az állapotban jóval tisztábban lát, mint egyébként. De Lógás Hugó szerint a Zöld Pofa csak szemügyre vette a hajót, ám úgy látszik, nem tetszett neki a gőzös, mert visszabújt az óceán szegélye alá.

A Vakapád rejtelmes felszívódása ezen az éjszakán így történt.

Miután a három ember csónakját elfedte az esti homály, előrelátható eseménytelenséggel elkezdődött a lehorgonyzott hajókon szokásos vontatott tempójú élet. Lógás Hugó a szvetterét foldozta, és a Vörös Vaszics most végre szétszedte a csapágy körül olajkulimászbán füstölgő géprészt, ahonnan már Tahiti óta idegesíti valami oda nem tartozó zörgés. A Stráfos egy szellőztetőablakon ül, térdig felgyúrt nadrágban, és lábszárait mossa. Néha egy-egy sirály, amint alacsonyan kering, szárny iránt ferdülve zuhan, mint valami apró, legújabb típusú stuka, és lecsap a konyhafolyóból özőnlő ételhulladéokra.

Kalóz Pepi egyre ott állt azon a helyen, és azonmód, ahogy eltűnni látta a csónakba szállt három embert. Sötétbe meredt szemmel leste, hogy visszatérjenek. Nehéz érzés vonaglott a szíve és a torka között. Minden idegszálával érezte a veszélyt. És várta, hogy a Rézgróf dallamos hangja, az a lassú, mély zengésű hang, mely sűrűn múlik halk nevetésbe, visszafelé közeledjék.

De hiába várt ott, a korlátnak dőlve.

Csak a víz loccsant néha, amint egy-egy ficáncoló repülőhal felvetette magát, és visszahullott ismét. Közben leszállt a mélységesen sűrű köd az óceánra. Ki tudja, meddig állt így egy helyben? Órák teltek el közben. Később a sűrű ködtől féloldali fejfájás kínoztta, és benyitott a fülkéjébe és...

És moccanni sem bírt meglepetésében! Letapadt a küszöbre ijedten, azt hitte, hogy álmodik...

Egy megdöbbenően kétes külsejű, szakállas öreg ült az asztalánál, és rumját itta.

- Hallott maga rólam? - kérdezte a kecskeszakállas egyén minden egyéb helyett. A nő abban a pillanatban tudta, hogy ki ez.

- Pizkos Fred!

- A Kapitány - egészítette ki dörögve. - Gyorsan kell cselekedni, hát közlöm, hogy felettese vagyok, Miss Cunesbury...

Ebből egy szó sem volt igaz. Szépen átkutatta a nő holmiját rövid ott időzése alatt, és kerülni akarta a hosszas rábeszélést, mert az ilyen szoknyás sokat akadékoskodik.

- Ön tudja a nevemet...

- Mondom, hogy felettese vagyok a Szolgálatnál, Anderson ellentengernagy küldött. Nincs percnyi idő.

- De hogy kerül ide?

- A Hountler nem sok lármával, lesötétített fedélzettel megközelítette ezt a tragacsot. Most elmeséljem, hogy áteveztem, kerülve a zajt, felmáztam a horgonyláncon... Nem szeretek sokat beszélni. Nincs több rum?

- Nincs... De tessék whisky. Szóval, kérem - kezdte izgatottan -, hárman partra eveztek.

- Tudok róla. Nem kell aggódnia. Ha egyszer itt vagyok, akkor néhány csibésszel nem lesz baj. De önnek fontos szerepe van az ügyben. Azonnal teljes gőzzel visszamegy Marquesasig, és annyi édesvizet vesz fel, amennyi csak elfér a hajón. Ha talál járművet, vegye vontatókötélre, és vizet, vizet, vizet, amennyit csak tud és amilyen gyorsan csak lehet, különben még én sem tudok segíteni. Tíz napra való van az egész társaság számára, és azt majd lefelezzük esetleg.

- No és akik most a parton vannak, a Rézgróf és...

Piszkos Fred elővette hátsó zsebéből tenyérnyi nagyságú, ócska zsebóráját:

- Igazítsuk össze az óráinkat. A fecsegés nem kenyerem. Ha tíz perc múlva nem szedte fel a horgonyt, akkor magát teszem felelőssé azért, ami bekövetkezik. Nálam 11 óra 50 percet mutat az óra! Jó éjszakát!

Ezzel sarkon fordult, és máris otthagyta Kalóz Pepit, mindössze egyet bököve a sipkája ellenzőjén, amit egy jóakarató megfigyelő köszönésnek is értelmezhetett.

Mire a nő kisietett utána, már nem látta sehol. Eltűnt, ahogy jött: észrevétlenül, hirtelen, mint valami jelentés...

12 óra.

...Piszkos Fred a Hountler kapitányi hídján türelmetlenül rágcsált egy bagódarabot. Nem sok szem látta volna azt a szürkés kontúrt az éjszaka egyforma sötétjében, amit a Kapitány tekintete figyelt... Azután ez a hajszálnyi, távoli körvonal, a Vakapád, megrezdült, elbontakozott, és lassú vonulással belemúlt az éjbe... A karvalyujjú, kemény, vén kéz az ősz szakállról lenyúlt a szócsőért és beledünnyögött:

- Teljes gőz!... Féljobb!... Előre!

És elkezdődött a halálos játszma.

HUSZADIK FEJEZET

Sárkány Huang vezéri sátrában idegesen szűrölte a teáját. Hetek óta vesztegel itt, több embere elhullott ennél a vállalkozásnál, mintha egy népes szigetet támadott volna meg, és azt is sejtette már, hogy mielőtt elvégzi feladatát, még sok jó embere fog a fűbe harapni. Az ördög vitte volna el a csirkefogókat azzal a cirkálóval! Ha ezek a tengeri martalócok nincsenek itt, már régen lebonyolította volna az üzletet, és otthon lenne. Ezt közölte is a sátrában tartózkodó európai vendégével, egy sovány, csontos, hosszú egyénnel.

- Sokkal több pénzt kell majd kapnom. Te nem mondtad, hogy ez az elátkozott Radzeer is belejátszik az ügybe.

- Én sem tudtam - dünnyögte az európai. - Megfoghatatlan indiszkréció, hogy ilyen alakokat is beleavattak a dolgokba.

- A legjobb embereim elhullottak.

- Kárpótlásul a kétszeresét kapod annak, amit ígértem, ha vége a harcnak!

Most Juan-Fen, a kalóz főembere sietett a sátorba idegesen.

- Nagy Huan! Egy gőzösről a partra jött csónakkal... az az undorító fehér varázsló, akit a Sárkányok Tisztátlan Anyjának nevezünk.

- Piszkos Fred! - hüledezett a kalózvezér. - Vezessétek ide.

Piszkos Fred úgy lépett a sátorba, mintha a southamptoni Royal Park kávéházba tért be egy feketére. Valamit morgott, és itt is úgy bökte meg hüvelykujjával a sapkáját, hogy köszönésnek vehette, aki nagyon akarta.

- Mit akarsz, Sárkányok Tisztátlan Atyja?... Figyelmeztetlek, hogy az első gyanús gondolatra agyonlövetlek.

- Nem ajánlom - szólt jóakaratólag. Azután leült, és töltött magának a teából. - Különben is úgy tudtam, hogy a barátod vagyok, Sárkány Huang. Erre ittam is veled, a házában.

- Ez igaz... De te mindig mást gondolsz, amikor mást mondasz.

- No, most bebizonyítom, hogy tévedsz - felelte az öreg, bólintott, kiitta a teáját, és így szólt: - Mert barátok vagyunk, hát ígérem, hogy ha nem csinálsz semmiféle galibát, és leteszi valamennyi embered a fegyvert, akkor: egye fene! Futni hagylak benneteket, pedig szép pénzt kínáltak érted Jáván.

Sárkány Huang felugrott, és kirántotta tenyérnyi ócska fringiáját.

- Azt akarod, hogy kettévágjalak?

- Ezt szívesen elkerülném - felelte, és újra teát töltött magának. - Jól ismersz engem, és én jól ismerlek téged. Tudod, ha ilyet mondok, akkor okom is van rá.

- Én pedig nem szívesen ölnék meg, mert te egy elátkozott varázsló vagy, és a véred szerencsétlenséget hozna kardomra.

- Ez a legkevesebb, ami veled halálom után történne.

- Az ördögbe is! - szólt közbe az európai, akinek ez a hosszadalmas beszélgetés ostoba volt. - Azt mondja meg, hogy miért szólította fel Sárkány Huangot, a rettenthetetlen vezért fegyverletételre.

- Maga kicsoda? - kérdezte Pizskos Fred, és jobban szemügyre vette az európaiat.

- Ez az úr barátom és vendégem...

- És ő ajánlott neked pénzt a rablótámadásért... Csak maradjon nyugodtan ülve, mert mire revolveréhez hozzájut, halott ember...

Úgy Sárkány Huang, mint az európai zavarban álltak, és ahogy ez már szokás volt, minden fegyver vagy erőszak nélkül Pizskos Fred uralkodott a helyzeten.

- Mondd meg, hogy miért jöttél, s miért fenyegettél, holott barátod vagyok? - kérdezte a rablóvezér.

- Néhány emberemmel egy cethalászhajón útban rádiójeleket vettünk fel. Gondolhatod, hogy nem jöttem ide a Hountlerrel támadást intézni ellened. De a rádiójel úgy szólt, hogy a tizenötezer tonnás Southampton csatahajó teljes gőzzel útban van ide, hogy elintézzon téged az embereiddel együtt.

- Ez nem igaz! - mondta az európai. - Pusztá blöff!

- Maga fogja be a száját, ha tiszteletre méltó tengeri sárkányok tárgyalnak - mondta Pizskos Fred.

Sárkány Huang nem nagyon szívelte az európaiat, mint ez már az előzményekből is kitűnt. Az ügy azonban elsősorban őt érintette:

- Ezt te csak megtévesztésül mondod - mondta Pizskos Frednek -, mert az ellenségemen akarsz segíteni.

- Ha nem hiszed, hát jól van. Én figyelmeztettelek. Az André de Rémieux utasai között előkelő angol urak vannak.

- Mire segítség érkezik, végzünk velük! - kiáltotta a rablóvezér. - Különben is híres vagy arról, hogy sohasem mondasz igazat, és ezzel néha megijeszted az embereket, és legyőződ őket...

- Szerintem is blöff az egész - mondta az európai. - A Southampton csatahajót nem fogják erre a célra alkalmazni.

- Nekem mindegy. Figyelmeztettelek, Sárkány Huang, mert a barátom vagy, és erre a házadban ittam veled - fedezte Pizskos Fred a visszavonulást. - Erről minden tengeren tudnak, és ezért jöttem ide. Csak barátságból.

- Szabadon bocsátlak, ha azonnal a hajódra mégy, és elhagyod a sziget környékét. Mert te olyan vagy, hogy kieszelsz valamit, és egymagadban halomra döntöd a számításaimat.

Pizskos Fredet erős fegyveres kísérettel a tengerpartra vezették, ahol csónakba ült. A Hountler csónakja volt. Elkötötte a gyökérről, amelynél kikötött érkezésekor, és visszaevezett a nem messze veszteglő cethalászhajójához. Kissé rosszkedvű volt, mert a blöffje sem sikerült. Viszont mégis meg kellett volna mentenie ezeket az embereket.

A hajóról lebocsátottak egy kötélletrát, és az öreg megindult felfelé.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A hajó messze eltávolodott a szigettől. Ezalatt történt a barlangban ostromlottak kirohanása, akik reménytelen helyzetben tartották magukat kétoldalt a szikla alján. Piszkos Fred ezalatt részint tanácskozott embereivel, részint pálinkásüvege mellett töprengett. Azt hitte, egyszerűen megijeszti a rablókat, de ez nem sikerült.

Amikor végre kialakult benne valami...

Puff! Géphiba. A Hountler mozdulatlan lesz.

Alattomos hínártömegek csavarodtak, tekergődztek a hajócsavarra, amíg annyira körülszőtték, hogy egyszer csak megállt. És a teljes gőzzel dolgozó gépben valami reccsent, tört, pattant...

A Kapitány éktelenül káromkodott!

Sok ember kínhalála következik be, ha a géphiba nem reparálható meg gyorsan. A matróz, aki kötélre erősítve, késsel a kezében sűrűn lebukott a csavarhoz, hogy szétvagdossa az iszalagot, elég szerencsésen nem hívta fel magára a mindenfelé hemzsegő cápák figyelmét. Sziszifuszi munka volt. Hajnalban felváltotta egy másik matróz. A gépházban folyt a szerelés. Nehezen. Nem lehetett kipróbálni a munka eredményét, amíg a csavar állt, és a gépet sem indíthatták. A sziget felől lövések ropogása hallatszik... és múlnak, múlnak az órák, múlik az idő, míg végül jó egy nap késéssel ismét nekivág a Hountler a sziget északi csücske felé.

Egészen addig haladt, amíg megpillantotta Sárkány Huang óriási vitorlását, melynek fedélzetén sorba rakva állt valamennyi vizeshordó. Az elmúlt zivataros napokban rakták fel így a hordókat, régi hajós szokás szerint, hogy felfogják az esőt, és így az elhasznált vízmennyiséget a bőséges trópusi zivatar állandóan pótolja. Csak leemelik a hordó fedelét, amikor zuhogni kezd, és betakarják, ha kiderül.

A Hountler szép lassan visszatért, és elindult a partirány mentén, szinte unatkozva, mintegy céltalanul a hatalmas vitorlással párhuzamos irányban. Sárkány Huang ezt megtiltotta, de végre mit árthat itt az a hajó. A kutya sem törődött vele. Néhány mezítláb ember fegyver nélkül a kis gőzösön, amelynek egyetlen ágyúja sincs... Mit tehet?

De nem tudták, hogy ott van Pofa Jenő. A híres Pofa Jenő!

Egy remek szigonyos!

És ott volt a légsűrítéssel szigonyvető készülék. Különös módon három egymás mellett. Így szerelték fel hamarjában. Jó néhány csomónyi sodrony feltekerve a szigonyhoz, hogy találat esetén leforogjon a bálna nyomán. Bolond emberek, hogy felszerelik már eleve a pótgépeket is. Legfeljebb ezt gondolhatta az, aki értett hozzá. Azt már ugyan ki figyelhetne volna meg hogy nyugodtan, tempósan felcsavarnak a három szigonyra három hegyes, bálnaölő gránátot? Egyáltalán: ki bolond figyelni ilyen hőségben?

A Hountler lassanként egy vonalba ért a vitorlással. A Kapitány ott állt a helyén, és egykedvűen bekiáltott a szócsőbe:

- Teljes gőz! Előre!

Ugyanekkor: Baaang!

Pukkanás, majd a levegőn átzengő sodronyok sívítása!... Az első szigony betalál a hordó közé...

Zumm! Zitty!... A gránát explodál!

Buum... Brrr... Bumm!!

Hatalmas robbanás remegteti meg a szigetet.

...Ugyanis, amint a vitorlással átellenbe került a gőzös, gyors egymásutánban három szigony süvöltött a schooner fedélzetén elhelyezett ivóvizes hordótömeg közé. És a bekövetkező robbanás úgy vágta szét a vízállományt, hogy egy napra való ital sem maradt a deszkaroncsok között!

Azután a főárboc szép lassan, mintegy az esemény epilógusául végigdőlt hosszában, magával hasítva valamennyi jelentősebb vitorlát. És a Hountler hatalmas kanyarral siklott, hogy gyorsan lőtávolon kívül kerüljön.

Sárkány Huang dermedten hallgatta a jelentést. Azután közölték, hogy a Hountlerről valaki egy csónakban a partig jött. Pizskos Fred érkezett.

Egyedül!

- Tárgyalni jöttem hozzád, Sárkány Huang - mondta nyugodtan.

- Most téged parázson megsütlek!

- Ha tetszik, akár élve megehettek - felelte egykedvűen az öreg. - De mit fogtok rám inni?

- Átkozott!

- Hát ahogy mondtam, Sárkány Huang - folytatta kedélyesen és teát töltött ismét. Az európaira ügyet sem vetett. Mivel barátom vagy, hát futni hagylak. Bolondos szívem van, mit csináljak? De egy órán belül letenni a fegyvert. Az én hajósaim nagyon gyávák, tehát a Hountlerről csak akkor kaphatsz vizet ha visszaevezek, és az embereket megnyugtatom, hogy ne idegeskedjenek. Akkor te naponta elvihetsz egy csónakon fél fejadagot minden rablónak, és ha megjön Marquesas felől a vízutánpótlás, berakodhatsz magadnak annyit, amennyi hazafelé kell. Közben a Radzeer emberei őriznek majd a bandáddal együtt. Okos ember vagy, minek vitatkoznál?... Hát oda hordjátok össze a fegyvereket, a tisztás közepére, mire visszajöttem. Most szólok azoknak ott, a sziklán.

Ez tiszta dolog volt. Nem lett volna a bölcsességéről híres keleti fajta fia Sárkány Huang, ha hiábavaló dühvel és toporzékolással tölti az idejét. Különösen ilyen melegben, ennyi emberrel, víz nélkül. Máris mindenki szomjas volt, miután tudták, hogy nincs víz.

...Egy óránál hamarabb ott volt egy halomban valamennyi fegyver, és az ostromlottakból győzők lettek. Lövésre készen felfejlődtek félkaréjban, és közrefogták a kalózokat.

Egy jelentéktelen szerencsétlenség is történt. Valahol, kideríthetetlen helyen elsült egy puska, és véletlenül az európai értelmi szerzőt fejbe találta a golyó. Senki sem sajnálta. A kalózok csakúgy, mint a hajótöröttek, neki köszönhetek minden bajt.

...Pizskos Fred szavának állt. Mit tegyen? Bolondos szíve van... Amikor befutott a Vakapád, Sárkány Huangot, régi cimboráját, megfelelő vízmennyiséggel felszerelten futni hagyta.

Kalóz Pepi és a Rézgróf találkozása mindkettőjük számára bátor cselekedeteik legszebb jutalma volt.

De a legnagyobb elégtétel és hódolat a Kapitányt várta.

A Radzeer teljes személyzete összeállt, és elhatározta, hogy mielőtt elindulnának hazafelé, mert (mit tesz Isten!) a cirkálót sikerült lecsúsztatni a zátonyról: felkeresik a Kapitányt, és ünnepélyesen elégtételt szolgáltatnak neki, amiért annak idején rajtakapták, amint lopott.

Mire azonban hajnaltájt levonultak a partra, a Hountler már régen felszedte a horgonyait, és füstje sem látszott horizonton.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Ófelsége

Samtónio főherceg ur (és kiráj)

Almira Vár
Bolontsák Sziget

Kedves Kiráj ur és tekintetes hozzátartozói!

Vettem még Tahitiban kecses uralkodói hűségének nyilvánulását. Azóta csuda hecc volt! Nem tudom említettem-e már, hogy van esz a róla elnevezett Kapitány aki mindig kavarja. Hát nem fogja hinni! Mostanmegint benne volt! És megint hátulról mejbe! Mert annak olyan csavaros az esze (a fejibe), hogy nincs az a propeller, aki annyi menetű, fordulatszámilag.

Hát ez eccerűen már akkormikor Friszkóba beszélünk, tutta, hogy mért vagyok én ott és mitől (atol, mint említém, de ezt asz egyet ő sem nem tutta.) És esz követett bennünket avval a dög hajóval, mert most már dühös vagyok rá mer annyian voltunk hogy alig jutott valakire pénz, pedig a Rézgróf nevű kormányos feleségül vette a hajóskapitányt és nászajándéku lemondott a javáról a javunkra, meg a jutalom is ránk maradt örökségül, mivel megnősült, szegény.

Szerencsével odaértem a Rótbizony Kurzóje szigetre, a Rézgróffal és a Csont Mukival (nem tudom felséked haverkodott-e vele, de esz is magunkfajta jó pofa, csak gépeszetekről járattya az ugatását mindig és azt nem állhatják a Radzeeren) szóval mire visszatérünk az Archipelre, kiderül hogy kalózok ostromolnak bennünket. Esz zürzavaros de ha látta volna Felsék nem olvasná soraimat jóindulatu lekmagasabb vigyorgással. Mer amikor láttam a vért a kapitányi fülkében az olyan érzékenyen érinté, mint két egészen egyforma naty pofon. Vagy még mélyebben.

Végül azonban esz a Piszok Alfréd nevű (az mindig kavarja és pont engem keres ki, a Föld globusztékéjén) feltalálta az újmódi vadászhajót: Kilötte nekik a vizet a hordóból! Erre következett az általános nyilvános fegyveres letétel.

Egy szál vén szakállas csirkefogó letartóztata vagy százhusz kalózt!

De irgalmazot nekik és nem kísérte be őket semmiféle kerületi kapitánysákba.

Gyönyörű volt Anderson ellentlattanagy őszirségénél uralói időimből is emlékezetes, szép látványos és unalmas, szerkli nevű udvari körhallás. Esz sorba lekezelt minket. És monda, hogy örömmel tüszne a Buszkó Mócsinnagnak (aki a karján sebesült meg) és a Bunkónak (akinek miszklibe vágta a pofáját) 1-1 érdemrendest.

De esz a Piszok Alfréd nem jött el!

Esz csak három dolog érdekli: a pénz és más semmi meg a velemszembeni kitólás. Amíg én is egyszer mék kitólok valamelyik szemével. Mék a kékszákálu is mekjelent és a lépcsőházba, egy ruhatáros lesegítette róla asz ajtót. (Esz a hülye mindent magával cipel!)

Aporpó! Jó hogy levelembe idésztem eszt a hojagot!

Mer a végén a Kékszákállunak is vissza attam a kölcsönt, illetve vissza vettem tőle. Mer esz kényszerbe hozott Vakapád bérlésénél, hogy nekem muszáj legyen az egy harmadot nekije adni. Pedig neki a munkájáért igazán nem jár keresmény. Hacsak nem számítom hogy egyszer, asz őrtoronyból pont a Rézgróf fejére ejté az ajtót. Eszért jár valami pénc, de nem ety harmad. Ő

más különben csak iszik meg énekel meg ölelget mindenkit. (Hiába ütik fejbe.) Hát örültem, hogy az ety harmad felét visszaatta.

De eszt Felséknek köszönhetném!

Utyanis: Egy keltebb levélben Felséknek közlésbe nyilvánoztam, hogy van esz a Kékszakáll, aki híresség és kérdém hogy Felsék ismeri-e? Friszkóban most nek kaptam a hűséges válasz sorait, melyben Felsék felel kérdésemre. És megemlíti, hogy csak 1 Kékszakállról hallott, aszt is inkább olvasva.

Én sajnos alik jutok ujsághoz!

És aszt ír Felsék, hogy eszen híres Kékszakáll életétörténet rajszát mindenki olvashatta. Sőt egy zenés operaelőadást is tud róla.

Esz nagyon 1-ezett! Mer a Wagner mindég asz operával jő, amihez köze van! És Felsék megírta, miszerint erről a Kékszakállról megírták, hogy bigámizásban élt, többnejű feleségekkel, amit a törvény szigorú üldözéssel büntet. És azt ír, hogy esz a Kékszakáll, ha már nem köllött neki valamelyik feleség, el tette a bizonyost a láb alól, gyilkolás vétségével. Felsék aszt is ír, hogy esz valószínűleg nem aszonos Kékszakállu a Wagner nevű részeggel. De én kipróbáltam.

Felsék, minden egyezik! Ő az!

Nem is lehetséges két ember a világon ennyire kék szakállal. Nem is lehetséges két olyan pofon a világon, mint amilyent a Hallgatag (vagy 8 emeletes) Trugics ennek a Wagnernek adott, hogy start fejest ugrott a szománcba. Kipróbáltam őt a Háromárbócos Szódavízben, hogy ő e az, akiről Felsék ír. Szemtől szembe mondtam neki, váratlanul így:

„Te Wagner! Te ne tagadd, hogy bigámizást vétkeztél! Neked töpp feleséged volt!”

Felsék! Ez trafált! A pasas térdre esett!

„Könyörülj!... Drága cimborám sztovatsek! Aszt hittem, senki sem tuggya mer Délamerikában volt.”

„Látod marha! Mer véletlenül Szamtamiónió főhercegi kiráj megtudta rólad és megírta és lapokban is vólt, hogy mék kettőnél is töpp nőülésben vóltál vétkes.”

Eszt beismerte, de aszt állítja hogy a neve nélkül. Szóval még hamisabbal mint amilyen most van neki. És Délamerikából Svétországba utazott és csak érkezés után nőült harmaccor, de nem rosszakaratból, hanem pécért tette.

Erre én ráförmöttem, hogy ne bőgjön itt hiszen a bigámias ember börtönbe való és aljasság is, hogy a neki nem tetsző nejeket törölte az élők sorából.

Hát itten talán tévett Felsék. Mer ő állítja, sirva és esküdve és mégis hihetően, hogy esz fordítva van, mer az előző nejek közül kettő majtnem mekölte őt és homlokán a heghely ahová Rita Amanda nevű neje sértő szándékból 1 tüzes vasallót hozzája vágott. És aszt is mongya, hogy ha megölte volna asz előző nejeket, akkor ártatlan lenne, mer a bigámizás törvénye szerint, csak akkor nem szabad másik nőt elvenni, ha asz előző hitves mék él.

(Esz nagyon valószínűen hangzik. Ha megköli az előző hitveseket, akkor ártatlan, mer töppnejüségét öszvegy ember nem követhet el.)

Külön mekérdemlé tőlem, hogy elégtétel után kizsaroljam, mer amikor én vizér mentem (álruhában szalattam, hogy aszt higyjék egy halott kalóz vagyok), ezen alkalomból a kékszakállu fejbe vert. Ha felugrom és én kenem le előbb a frászt, akkor ma ez talán nem vitakoz

senkivel. Ő azonban ajtóstul rohant a frászba, kétszer egymásután és így nem kunszt hogy kilettem.

Mekjegyzem, hogy az André Derémitőn a turisták nem is turisták. Titokban kerestek ety ásványt aminek a neve magánérc. Persze udvari körben, finomabban esztet nem magán ércnek hanem privát ásványnak neveznék. És van a hajón ety gép ami a tengerből vizet gyárt uty hoty a sőt, hűdés útján leporolják vele. Ventilátor a neve. Szóval vagyok bátor, kecses jóindulatukról, Felsékedet alátvalóilag biztosítani és én is marattam;

felsék jóakaró pártfogója:
don Fülíg di St. James

...Minden hajós, aki csak Friscóban megfordult ez idő tájt, nagyon csodálkozott azon, hogy a vadászatról hazatérő Hountler egyetlen elejtett bálnát sem hozott útjáról. A legénység ennek ellenére nem panaszkodott.

Piszkos Fred más, mint a többi egyszerű hajósféle. Rakományt szállítani, mondta a kérdezősködőknek a Hountler legénysége, cethalakat löni, a bolond is tud, ha megtanulja egyszer.

De a Kapitánynál ott a rengeteg ész!

Piszkos Fred az óceán miniszterelnöke. Ebben van az üzlete! De, mint a mentőötlet a szigonnyal mutatja, akkor is érdemes a diplomáciája, amikor hordópolitikát folytat.

...Bővebbet talán a Vörös Vasziics tudott volna mondani, akinek (akárcsak a Hountler legényeinek) bőven volt pénze. De Vasziics csak holtrészezen ha egy-egy szót dűnnyögött a titokzatos esetről. Azt sem értette senki:

- Mindenki nyissa jól ki... a szemit... - dadogta, mint valami fontos tanulságot. - Akkor felismeri, úgy a madarat, mint a barátját az öntöltő tolláról... És itt van a kutya lényege eltemetve...

.oOo.